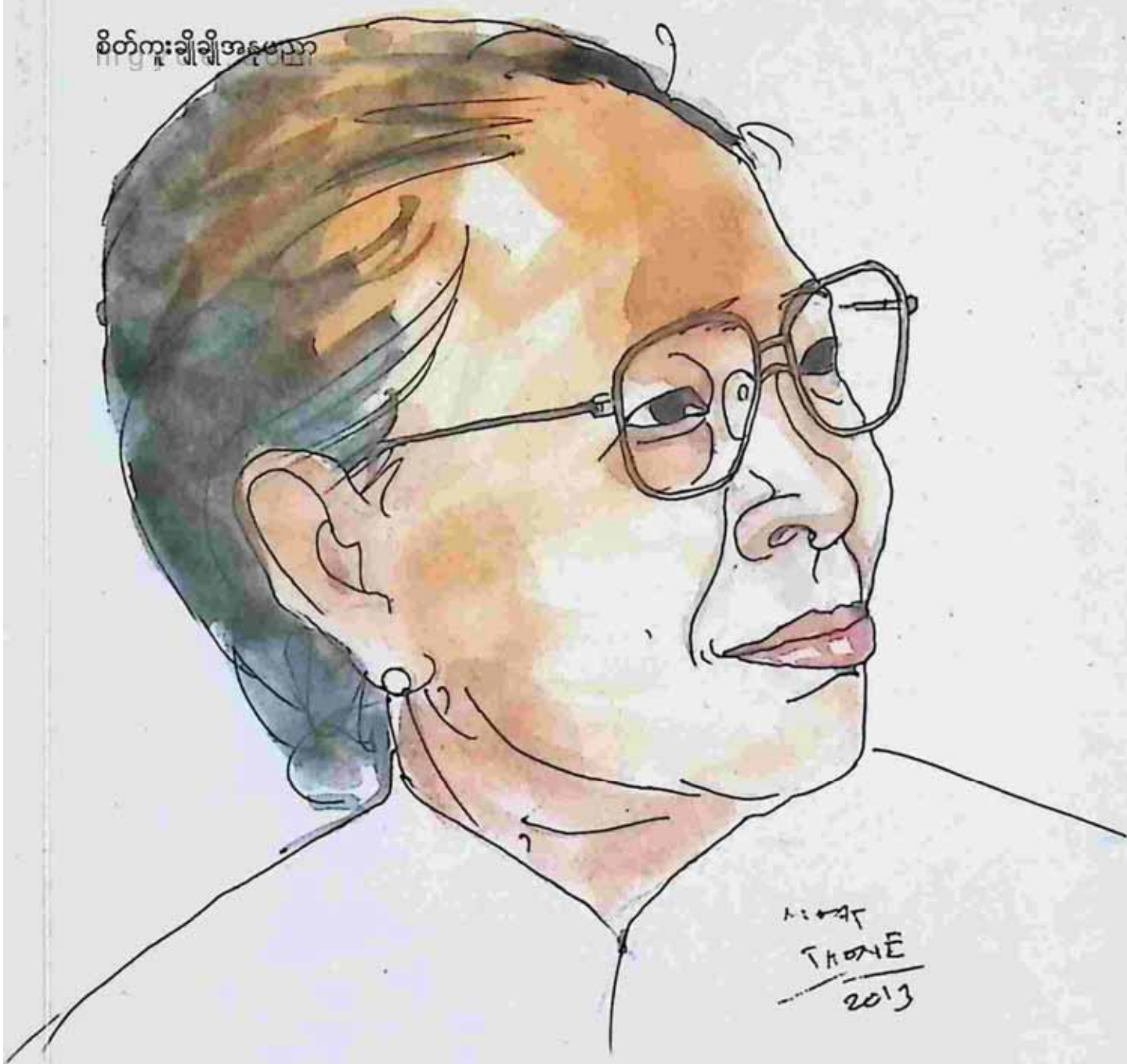

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ကော့
THONE
2013

ခင်နှင်းယု မယုသည်းအိမ်

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mgvye.com

ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကြေးမုံတွင် ပတ်ဝန်းကျင်အရိပ်များ ထင်ဟပ်လာသောအခါ
ကျွန်မ ဘယ်လိုခံစား၍ ရေးသည်ကို ဖော်ပြသောအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။
တစ်နည်း ကျွန်မ စာရေးပုံရေးနည်းဆိုလျှင် မမှားပါ။ ခင်နှင်းယု ရေးသားပုံသာ
ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် စာရေးသောအတတ်ပညာကို သိ၍ စာရေးခြင်းမဟုတ်ပါ။
ရေးချင်၍ ရေးသူဖြစ်သည်။ တစ်နည်း ကျွန်မရင်ထဲတွင် ခံစားရသမျှကို
စာဖတ်ပရိသတ်ကို ပြောပြလို၍ ရေးခြင်းသာဖြစ်သည်။

စာရေးသည်ဆိုသည်မှာ သိပ္ပံပညာကဲ့သို့ ဖော်မြူလာနှင့် ပုံသေကားကျ ရှိသည်
မဟုတ်။ သင်္ချာပညာကဲ့သို့ ၄ နှင့် ၅ ပေါင်းလျှင် ၉ ဖြစ်သည်ဟု အဖြေထွက်၍
လည်း မရ။ ပြဋ္ဌာန်းထားသောနည်းတော့ ရှိကောင်းရှိမည်။ ထိုပြဋ္ဌာန်းထားသော
နည်းအတိုင်း လိုက်ရေး၍ကော စာရေးဆရာဖြစ်မလား မပြောနိုင်ပါ။

ကျွန်မတို့ ကျင်လည်ကျက်စားရာ ပတ်ဝန်းကျင်အသီးသီးနှင့် ထိတွေ့
ခံစားရသမျှ စာရေးဆရာဆိုသူက ချ၍ရေးရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကွာသလို၊ ခံစားမှု
ကွာသလို၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာသောရှုထောင့် ကွာခြားသွားသလို
စာရေးဆရာ၏ စာပေများသည်လည်း တစ်သီးတခြား ထွက်လာကြပါသည်။

ကျွန်မ ယခုထွက်ရှိသော 'မယ့်သည်းအိမ်' စာအုပ်သည် ဗဟုသုတရှာလိုသော
လူငယ်များအတွက် အကျိုးပြုလျှင် ကျွန်မပေးသော နှလုံးသားလက်ဆောင်ကို
ပေးအပ်ကျိုးနပ်သည်ဟု ယူဆပါသည်။

ခင်နှင်းယု မယ့်သည်းအိမ်

ISBN9789997116147
KHY16
9 789997 116147
3,000.00KS

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 မျက်နှာပုံပန်းချီ - မုတ်သုန်
 ၂၀၁၄၊ မတ်လ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊
 ၂၀၀၀ပြည့်နှစ် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းတိုက်ထုတ် ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းစေ့ ၃၀၀၀ ကျပ်

၀ ၀ ၀ . ၀ ၃

မယ်သည်းအိမ်
 ခင်နှင်းယု - ခန့်ကုန်း၊
 စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊
 စာမျက်နှာ ၂၃၉ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ
 (၁) မယ်သည်းအိမ်

မယ့်သည်းအိမ်
ခင်နှင်းယု

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏ အမှာစာ	က
၁။ ဝတ်ဆံပုလဲ မြပေါက်ကြံသို့ ရခဲထူးဆန်း ဆောင်းတွင်းပန်း	၁
၂။ အစဉ်ပျံ့မွှေးနေသော မွှေး	၁၀
၃။ စိမ်းသင့်မှ စိမ်း သို့မဟုတ် မေတ္တာမဟာဝုန်	၃၀
၄။ စိတ်ကူးထဲမှ ဖန်ဆင်းလိုက်သော ချစ်လှချည်ရဲ့	၄၄
၅။ ပန်းများကို ပွင့်စေသူ	၅၅
၆။ ပိုးခန်းဆီးနောက်မှ ငရဲခန်း	၇၁
၇။ ပန်းပန်လျက်ပါ	၈၃
၈။ သခွတ်ပန်း	၉၈
၉။ မိုးကျော်သူ	၁၁၀
၁၀။ ခေတ်၏သားကောင် မလေးမေ သို့မဟုတ် သပြေ	၁၂၉
၁၁။ လမင်းကြီး သာစမ်းပါ	၁၃၈
၁၂။ ပုံပြောကောင်းသော မိန်းကလေး	၁၅၆
၁၃။ မျှော်လင့်လိုဖြင့် မဆုံးနိုင်တယ်	၁၆၈
၁၄။ မိန်းမသားများ အားထားရာ ရေချိုတွင်း	၁၈၀

၁၅။	ဘုရင်ခံ မလိုချင်ပေါင်	၁၉၃
၁၆။	ကျွန်းဧကရီ	၂၀၇
၁၇။	တစ်အုပ်မှ မရောင်းရသော ကျွန်မ၏ တင်အောင်ထွန်း	၂၁၈
၁၈။	မြကြာဖြူ	၂၂၅
၁၉။	နဂါးငွေ့တန်း လွမ်းမောဖွယ်ရာ	၂၃၀

စာရေးသူ၏ အမှာ

‘မယ့်သည်းအိမ်’ သည် ကျွန်မ၏ နှလုံးသား ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ က စာပေဝါသနာပါသော လူငယ်တစ်စုက ငွေပင်ငွေရင်းရှိ၍ မဟုတ်။ သူတို့ရှိသမျှငွေလေး စုဆောင်း၍ ‘မယ့်သည်းအိမ်’ ဆိုသော စာအုပ်ငယ်လေးတစ်အုပ် ခပ်ပါးပါး ထုတ်ခဲ့ပါသည်။ အဖုံးမှာ အနက်ရောင်ဖြစ်သည်ကို မှတ်မိပါသည်။ ထိုစာအုပ်လေး ကျွန်မမှာ မရှိတော့ပါ။

ယခု ‘ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း စာအုပ်တိုက်’ မှ ထုတ်ဝေသော ‘မယ့်သည်းအိမ်’ နှင့် အကြောင်းအရာ မတူပါ။ ထိုစာအုပ်ငယ်မှာ ကျွန်မရေးသော ဝတ္ထုများထဲမှ သူတို့ လူငယ်များကြိုက်သော စကားလုံး၊ ရာသီဥတုအဖွဲ့၊ ရှုခင်းအဖွဲ့၊ လူ့စရိုက်အဖွဲ့များကို စာပိုဒ်လိုက် ထုတ်၍ဖော်ပြထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ယခု ‘မယ့်သည်းအိမ်’ မှာ ‘နွေနှောင်းရွက်ကျန်’ မှစ၍ ကျွန်မရေးသော လုံးချင်းဝတ္ထုများနှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုများကို ဘယ်လိုခံစား၍ ရေးချသည်ကို ဖော်ပြသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်ပါသည်။

မလေးလုံ အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ်က လုံမလေးမဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ထိုဆောင်းပါးကို ရေးဖြစ်ပါသည်။ ယခု ထပ်မံဖြည့်စွက်၍ စာတစ်အုပ်အဖြစ် စုပေါင်းထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ဟောပြောပွဲတစ်ခုတွင် ဟောပြောခဲ့သလိုပင် စာရေးဆရာမှာ အာရုံငါးပါး ရှိသည်။ ထိုအာရုံငါးပါးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ထိတွေ့တိုင်း ခံစားမှုဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ထိုအတိုင်းပင် အကြောင်းအရာတစ်ခုခု၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုခုနှင့် ထိတွေ့တိုင်း ကျွန်မနှလုံးသားတွင် ခံစားမှု ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ ထိုခံစားမှုမှ ဝေဒနာဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ဝမ်းနည်း၊ ဝမ်းသာ၊ ထိတ်လန့်၊ သံဝေအစရှိသည်ဖြင့် ထိုဝေဒနာမှ ကျွန်မ စာပေဖြစ်လာသောကြောင့် 'ဝေဒနာမှ ပွင့်သောပန်း' ဟု ကျွန်မ ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကြေးမုံတွင် ပတ်ဝန်းကျင်အရိပ်များ ထင်ဟပ်လာသောအခါ ကျွန်မ ဘယ်လိုခံစား၍ ရေးသည်ကို ဖော်ပြသောအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နည်း ကျွန်မ စာရေးပုံရေးနည်းဆိုလျှင် မမှားပါ။ ခင်နှင်းယု ရေးသားပုံသာ ဖြစ်သည်။ ဤ 'မယ့်သည်းအိမ်' စာအုပ်သည် စာရေးနည်းအတတ်ပညာ စာအုပ်မဟုတ်ပါ။ ဝတ္ထုလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဝတ္ထုရေးလိုသော လူငယ်တို့က ခင်နှင်းယု ဘယ်လိုခံစား၍ ဘယ်လိုရေးသားသည်ကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် အထောက်အကူတစ်ခုခုတော့ လက်သင်စာရေးဆရာများကို ပေးမည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်မသည် စာရေးသော အတတ်ပညာကို သိ၍ စာရေးခြင်းမဟုတ်ပါ။ ရေးချင်၍ ရေးသူဖြစ်သည်။ တစ်နည်း ကျွန်မရင်ထဲတွင် ခံစားရသမျှကို စာဖတ်ပရိသတ်ကို ပြောပြလို၍ ရေးခြင်းသာဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားမှာလည်း စာရေးခြင်း အတတ်ပညာဆိုင်ရာ စာအုပ်များ ထုတ်ဝေပါသည်။ မြန်မာပြည်မှာလည်း တချို့စာရေးဆရာကြီးများက 'ဝတ္ထုရေးလိုသော်' ဟူ၍ သင်တန်းပေးခြင်း၊ ရေးသားခြင်း ပြုလုပ်ကြပါသည်။ အောင်မြင်သလား၊ မအောင်မြင်သလား ဟူသည်ကိုတော့ ကျွန်မ မသိပါ။

အစ်မကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေး ရှိစဉ်က Pen Club ထူထောင်၍ ဝါသနာပါသူတွေနှင့် ဖွဲ့စည်းထားပါသည်။ ထိုအဖွဲ့မှ တစ်ပတ်တစ်ခါ ထင်ပါသည်။ စာရေးနည်းကို ပညာရှင်များက ပို့ချကြပါသည်။ သဒ္ဒါထက် သန်သူက သဒ္ဒါနည်းကျကျ စာရေးပုံ၊ နိုင်ငံခြားစာပေ ကျွမ်းကျင်သူတွေ

ကလည်း နိုင်ငံခြားစာပေများအကြောင်း၊ လက်ရှိခေတ် မြန်မာစာပေကိုပါ လေ့လာပို့ချပါသည်။ အတော်တော့ တန်ဖိုးရှိ၍ ဗဟုသုတရရှိသော သင် တန်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုသင်တန်းမှ စာရေးဆရာ ဘယ်နှစ်ယောက် ထွက်သည်ကို ကျွန်မ မသိပါ။

စာရေးသည် ဆိုသည်မှာ သိပ္ပံပညာကဲ့သို့ ဖော်မြူလာနှင့် ပုံသေကား ကျ ရှိသည်မဟုတ်။ သင်္ချာပညာကဲ့သို့ ၄ နှင့် ၅ ပေါင်းလျှင် ၉ ဖြစ်သည်ဟု အဖြေထွက်၍လည်း မရ။ ပြဋ္ဌာန်းထားသောနည်းတော့ ရှိကောင်းရှိမည်။ ထိုပြဋ္ဌာန်းထားသော နည်းအတိုင်း လိုက်ရေး၍ကော စာရေးဆရာဖြစ် မလား မပြောနိုင်ပါ။

ကျွန်မတို့ ကျင်လည်ကျက်စားရာ ပတ်ဝန်းကျင်အသီးသီးနှင့် ထိတွေ့ ခံစားရသမျှ စာရေးဆရာဆိုသူက ချ၍ရေးရာ ပတ်ဝန်းကျင် ကွာသလို၊ ခံစားမှု ကွာသလို၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာသော ရှုထောင့် ကွာခြားသွား သလို စာရေးဆရာ၏ စာပေများသည်လည်း တစ်သီးတခြား ထွက်လာ ကြပါသည်။

ကျွန်မ ယခုထွက်ရှိသော ‘မယ့်သည်းအိမ်’ စာအုပ်သည် ဗဟုသုတ ရှာလိုသော လူငယ်များအတွက် အကျိုးပြုလျှင် ကျွန်မပေးသော နှလုံးသား လက်ဆောင်ကို ပေးအပ်ရကျိုး နပ်သည်ဟု ယူဆပါသည်။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ
ခင်နှင်းယု
(၂၀-၇-၁၉၉၈)

mgyc.com

mgyc.com

ဝတ်ဆံပုလဲ မြပေါက်ကြဲသို့ ရဲခဲထူးဆန်း ဆောင်းတွင်းပန်း

'ငါးမည်မျိုးတွင်
 အရိုး သန္တာ၊ နှစ်စုံမြွာသား
 နီလာချပ်ရုံ
 ဝတ်ဆံပုလဲ၊ မြပေါက်ကြဲသို့
 ရဲခဲထူးဆန်း၊ 'ဆောင်းတွင်းပန်း' ကို
 ကြငှန်းဇေမ္မု
 ကျိုက်ဆုကြည်ညွတ်၊ ပုညထွယ်ဝယ်
 စိတ်ပြတ်သဒ္ဒါ၊ မိတေးယာဉ်
 ကျွတ်ခါအတူ၊ တင်ဆက်လှူသည်
 အိမ်သူရှင်သာ မမယ်သော်။ ။

ထိုကဗျာကို ရှင်အုန်းညို ရေးခဲ့သည်။ အထက်တန်းကဗျာ ကောက်
 နုတ်ချက်တွင် ထိုကဗျာကို 'ဆောင်းတွင်းပန်း' ဟူ၍ အမည်တပ်ခဲ့ပါသည်။
 အထက်တန်းကဗျာ ကောက်နုတ်ချက်ကို ကျွန်မတို့ ၉ တန်းမှာ သင်ခဲ့ရ
 သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ ရှင်မဟာသီလဝံသ၊ ရှင်အုန်း
 ညိုနှင့် ရှင်တေဇောသာရတို့၏ ကဗျာများမှာ ကျွန်မနှလုံးသားတွင် စိမ့်ဝင်
 ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ စာရေးဆရာဖြစ်လာတော့ သူတို့ကဗျာများမှ နာမည်များ

ကို ယူ၍ ကျွန်မ ဝတ္ထုများကို အမည်တပ်ခဲ့ပါသည်။ ဥပမာ ‘ရှင်သာရခိုင် တန်ဆောင်လော’၊ ‘ဆောင်းတွင်းပန်း’ စသည်တို့ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ဝတ္ထုတိုများနှင့် စာပေလောကသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့၍ ဝတ္ထုလတ်ဟု ခေါ်ကြသည့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များနှင့် ကျော်ကြားလာခဲ့သည် ဆိုလျှင် မမှားပါ။ ဝတ္ထုရှည် (သို့မဟုတ်) လုံးချင်းဝတ္ထုများကို ကျွန်မ မရေးခဲ့ပါ။ အမှန်တော့ ရှည်ရှည်မရေးတတ်၍ မရေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ‘ဆောင်းတွင်းပန်း’ ဝတ္ထုသည် ကျွန်မ၏ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ဖြစ်၍ ကျွန်မ ပထမဆုံးရေးသော ဝတ္ထုရှည်လည်းဖြစ်သည်။

နှောင်းပန်းကျန်အဖြစ်

ထိုဝတ္ထုကို ခေတ်ညွန့်စာပေတိုက်မှ စတုတ္ထအကြိမ် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ် ခဲ့စဉ်က ကျွန်မ၏ အမှာစာကို ပြန်လည်ဖော်ပြလိုပါသည်။

ယခုလို ဆောင်းရာသီ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ဆောင်းတွင်းပန်း တို့သည် ပွင့်ကြပေတော့မည်။ ကျွန်မ၏ ဝတ္ထု “ဆောင်းတွင်း ပန်း” ဆောင်းရာသီတွင် ပွင့်သော ရာသီလိုက်ပန်းကို မှီ၍ရေး သော ဝတ္ထု မဟုတ်ပေ။

ရှင်အုန်းညို၏ ဆောင်းတွင်းပန်းမှ ကျွန်မ၏အသည်းနှလုံး သို့ ကူးစက်ပြန့်ပွားလာသော အမည်ပင်တည်း။

ကြာပန်းသည် မိုးရာသီပန်းဖြစ်သော်လည်း (မိုးကုန်ခါနီး သီတင်းကျွတ်လ၏ ရာသီပန်း ဖြစ်သည်။) ဆောင်းတွင်းအခါ တွင်မှ နှောင်းပန်းကျန်အဖြစ် ပွင့်လေသည်ကို စာဆို ရှင်အုန်းညို သည် မြင်ခဲ့၍ သူ့ကဗျာတွင် ‘ရဲခဲထူးဆန်း၊ ဆောင်းတွင်းပန်း ကို’ ဟူ၍ ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့လေသည်။

ထိုဝတ္ထုသည် ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဥဩစာပေမှ ဦးစိန်လှိုင် (မိတ္ထီလာ-မိုလ်အေးမောင်မှ ဆက်သွယ်ပေးခဲ့ပါ သည်) ထုတ်ဝေခဲ့သော ကျွန်မ၏ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် ပင်တည်း။ ယခု စတုတ္ထနှိပ်ခြင်းသည် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုသက်တမ်းသည် အမှတ်မထင် တစ်ဆယ့်

နှစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့လေပြီ။

ထိုဝတ္ထုကို ရေးစဉ်က ထုတ်ဝေသူ၏ စေတနာသာ အပြည့် မပါခဲ့သော် ကျွန်မသည် လုံးချင်းဝတ္ထုကို လက်လှမ်းရဲမည် မဟုတ်ပေ။

ထိုစဉ်က ဦးစိန်လှိုင်သည် ရေးရန် အားလည်းပေး၏။ စွန့်လည်း စွန့်၏။ အဘယ်ကြောင့် စွန့်သည်ဆိုရသနည်းဆိုသော် ထိုခေတ်သည် လုံးချင်းခေတ် မဟုတ်ရုံမက ကျွန်မကဲ့သို့ လုံးချင်းတွင် လုံးဝအကျင့်မရှိသေးသူအား ထုတ်ဝေသူတို့ စင်တင် မပေးရဲသော ခေတ်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ကြောက်လန့်ခြင်း၊ စိတ်မပါခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်မ ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ကောင်တို့ကိုလည်း ကျွန်မ ကျွမ်းကျင်စွာ နေရာမချနိုင်၊ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း ကျွန်မ ကောင်းမွန်စွာ မထိန်းသိမ်းနိုင်၊ စကားလုံးများသည်လည်း သိပ်သည်းခြင်းမရှိဟူ၍ ကျွန်မ ထင်ပေသည်။

သို့သော် ဆောင်းတွင်းပန်းသည် ဤကဲ့သို့ ကျွန်မအမြင်တွင် မသပ်ရပ်၊ ဖရိုဖရဲဟု ထင်ရင်းမှ ယခု စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်၍ စာဖတ်ပရိသတ်ကို ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် နှင်းရည်ကိုသောက်ခြင်း

‘ဆောင်းတွင်းပန်း’ ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင်တို့နှင့်အတူ အင်းဝ မြို့တော်ဟောင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကြည့်မြင်တိုင်ရွာ၊ ဥယျာဉ်ရွာတို့ဆီမှ တောင်သူလယ်သမားတို့သည်လည်း ရာသီဥတုဖောက်ပြန်ခြင်း၊ ရေကြီးခြင်း၊ ခေါင်းဆောင်သူတို့၏ စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်း၊ ရွာသားတို့ စည်းလုံးညီညွတ်စိတ် မရှိခြင်း စသော ဒုက္ခသုက္ခများကြားတွင် အလူးအလိမ့် ခံကြရင်းနှင့်ပင် ခေတ်အဆက်ဆက် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြပြီးပေပြီ။ ကျွန်မဝတ္ထုထဲတွင် သူတို့ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သလို အပြင်တွင်လည်း သူတို့သည် (လယ်သမား ယာသမား) ခေတ်အမျိုးမျိုးကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့

ရသည်။

ယခုလို နှင်းဖြိုင်ဖြိုင်ကျသော ဆောင်းတွင်းအခါဝယ် ကျွန်မ၏ ‘ဆောင်းတွင်းပန်း’ ဝတ္ထုသည် စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် နှင်းရည်ကို သောက်ရန် ခေါင်းထောင်၍ မော့လာသောအချိန်တွင် အင်းဝနယ်မြေတစ်ဝိုက်ရှိ လယ်ခင်းယာခင်းများထဲက တောင်သူလယ်သမားတို့သည်လည်း ဆောင်းတွင်းပန်းတို့နှင့် အတူ နှင်းမှုန်များအောက်တွင် ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းနိုင်ကြပါစေ သတည်း’ ဟူ၍ အမှာစာ ရေးခဲ့ပါသည်။

ထိုအမှာစာတွင် ကျွန်မ ‘ဆောင်းတွင်းပန်း’ ဝတ္ထုကို ဘာကြောင့်ရေးသည်ကို တစ်စွန်းတစ်စ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

မြရောင်ရွန်းအိနေသော မြစ်ငယ်ရေ

အမှန်တော့ ‘ဆောင်းတွင်းပန်း’ ဝတ္ထု ကျွန်မနှလုံးသားတွင် သန္ဓေတည်စက ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီးချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ချစ်သူသည် ထိုစဉ်က တပ်မတော်မှ ဒုဗိုလ်အဆင့်သာ ရှိပါသေးသည်။ သို့သော် စစ်ကိုင်းခရိုင် စစ်ဝန်ထမ်းတပ်ရင်းမှူးအဖြစ် တာဝန်ပေး ခန့်အပ်လိုက်ပါသည်။

လက်ထပ်ပြီးစ ကျွန်မ မလိုက်နိုင်သော်လည်း တစ်နှစ်အကြာ ဆောင်းဦးပေါက်တွင် သူ့ထံသို့ ကျွန်မ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က တိုင်းပြည်အခြေအနေကလည်း မငြိမ်သက်သေးပါ။ သောင်းကျန်းသူတို့ အရှိန်ကောင်းချိန် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် သူ့သူငယ်ချင်း ဆရာကိုမောင်စိန်၏ လက်ထပ်ပွဲကို ကျွန်မလိုက်ခဲ့ပါဟု သူက ဆိုပါသည်။ ထိုဆရာမှာ သူ တံတားဦးတွင် ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေး ဆရာလုပ်စဉ်က သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်မသည် သူနှင့်အတူ လက်ထပ်ပွဲကို လိုက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ဂျစ်ကားနှင့် ကျွန်မတို့ သွားခဲ့ကြပါသည်။

ဂျစ်ကားသည် စစ်ကိုင်းတံတားကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ မန္တလေးဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းခဲ့ပါသည်။ သို့သော် တံတားကြီးအလွန် သပြေတန်းခံ

တပ် ကျော်ကျော်တွင် ညာဘက် ယာခင်းများဆီသို့ ချိုးချလိုက်ပါသည်။ လှည်းလမ်းလည်းမဟုတ်။ မော်တော်ကားလမ်းလည်း မဟုတ်ပါ။ တကယ့် လယ်ကွင်းပြင်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ စိုက်ပျိုးထားသော ယာခင်းများကို ကွေ့ရှောင်၍ မောင်းရပါသည်။ လမ်းက ဆိုးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ နောက် ဆုံးမှ ကြည့်မြင်တိုင်ရွာကို ရောက်ပါသည်။ ကြည့်မြင်တိုင်ရွာသည် မြစ်ငယ်မြစ် ကမ်းပါးတွင် ရှိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ ဥယျာဉ်ရွာရှိ သည်။ ဥယျာဉ်ရွာနှင့် ကြည့်မြင်တိုင်ရွာမှာ ရေနည်းပါးသော ချောင်းရိုး လေးနှင့် ယာခင်း နှစ်ကွက်လောက်သာ ခြားသည်။ မင်္ဂလာဆောင် ဧည့်ခံ ပွဲသို့ ကျွန်မတို့ တက်ရောက်ပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မြစ်ကမ်းပါးမှာ အပန်းဖြေနေပါသည်။ သူကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် မင်္ဂလာဆောင် အိမ်တွင် စကားပြောနေပါသည်။ ကျွန်မထိုင်နေသော မြစ်ကမ်းပါးသည် သရက်ပင်များနှင့် အုံ့ဆိုင်းနေပါသည်။ မြစ်ငယ်ရေသည် မြရောင်ရွန်းအိ နေသည်။ ဥယျာဉ်ရွာနှင့် ကြည့်မြင်တိုင်ရွာသည် ယာသမားများနှင့် ရက်ကန်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူတို့ များသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြစ်ငယ် ရေလျှံ၍ ယာသမားတွေ ဒုက္ခရောက်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ရခဲလှစွာသော ငြိမ်းချမ်းရေးပန်း

‘မမရာ၊ ဗိုလ်မှူးကလည်း ဘယ်အချိန်ထိ နေမယ်မသိဘူး။ ဒီနေရာ က စိတ်မချရဘူးခင်ဗျ’

ကားမောင်းသူ ရဲဘော်လေးက ကျွန်မကို ပြောသည်။ ကျွန်မကတော့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို နားမလည်။ မသိ။ သရက်ပင်ခြေမှာတော့ မြစ်ရေလျှံ၏ တီးတိုးညည်းတွားသံကိုသာ နားထောင်နေမိသည်။

အပြန်လမ်းတွင် ရွာပြင်ရှိ ကုလားပဲခင်း၊ နှမ်းခင်းများကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရင်း ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ထိုရွာနှစ်ရွာကို အခြေတည်၍ ဝတ္ထုရေးခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်ကြီးမှာ သောင်းကျန်းသူတို့ဒဏ်ကြောင့် ယာသမား၊ လယ်သမားများ၊ စိတ်အေး လက်အေး မစိုက်ပျိုးနိုင်ကြ။ အစိုးရ၏ လယ်ယာသမားများကို ပေးအပ်သော အမတော်ကြေး အစရှိသည့် အကူအညီတို့မှာလည်း မသမာသူတို့ကြောင့်

လယ်သမားတို့လက်သို့ မရောက်။ လေးကာပေး၏ မရဟူသော ဘဝဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုထဲတွင် ဥယျာဉ်ရွာသူကြီးမှာ ကိုဘစ်ဖြစ်၍ ကြည့်မြင်တိုင်ရွာ ခေါင်းဆောင်မှာ ကိုလူရှမ်းဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦး ညီညွတ်ကြစဉ် က ရွာနှစ်ရွာမှာ စည်းလုံးညီညွတ်စွာနှင့် သဘာဝဘေးဒဏ်များကို တိုက်ခိုက်တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ နောက်တော့ မန္တလေး၊ အမရပူရတို့မှ လယ်ရှင်မြေရှင်တို့နှင့် စပါးပွဲစားများက လယ်သမားတို့ သမဝါယမစနစ်နှင့် စပါးများ ရောင်းချသည်ကို မကြိုက်၊ သူတို့ ကြိုးကိုင်သလို ယာသမားများက မလိုက်နာ၍ ခေါင်းဆောင်ကိုဘစ်ကို သူကြီးအဖြစ်မှ ပြုတ်အောင်လုပ်ကြသည်။ မြေရှင်ကုန်သည်တို့၏ ခြေထိုးမှုကြောင့် ကိုလူရှမ်းနှင့် ကိုဘစ် သွေးကွဲကြရသည်။ လယ်သမား၊ ယာသမားတွေမှာလည်း အချင်းချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ရွာမှာလည်း အရင်းရှင်၊ မြေရှင် ဘက်တော်သားများ၏ လူများက လယ်ယာထွက် ကုန်ပစ္စည်းများကို လက်ဝါးကြီးအုပ်လိုသည်။ လယ်သမားတို့၏ သမဝါယမစနစ်နှင့် စုပေါင်းရောင်းချမှုကို ပျက်စီးအောင် လုပ်ကြသည်။ တချို့ကလည်း မင်းလောင်းမျှော်၍ ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်ကို တောင့်တနေကြသည်။ တချို့ကလည်း ဘာဂိုဏ်း၊ ညာဂိုဏ်း အစရှိသည်၏ လိမ်ညာမှုအောက်တွင် မှိုင်းမိနေကြသည်။ ရွာ၏ ကျန်းမာရေးကအစ ခေတ်မီတိုးတက်သော နည်းနာများကို လက်မခံ။ မိရိုးဖလာ သဘာဝမကျသော နည်းများဖြင့် ကပ်ရောဂါများကို ကုသ၍ ရွာသားများ သေကြသည်။

တိုရွာနှစ်ရွာ၏ ပဋိပက္ခတွင် ကိုဘစ်ကို ပြုတ်အောင်လုပ်သူတို့ ပယောဂကြောင့် ကိုဘစ်ချစ်သူ မသီတာ လူးလိမ့်မြောပါရင်း အသက်ဆုံးရှုံးသွားရသည်။ မသီတာ၏ ပြာများကို ရေကန်တွင် ကြံချကြသည်။ ထိုရေကန်အလယ်မှာ ပြာများစုရုံး၍ ကြာပန်းအဖြစ် ပွင့်၍လာသည်ဟု ကျွန်မရေးခဲ့ပါသည်။ ကြာပန်းသည် ရဲခဲလှစွာသော ငြိမ်းချမ်းရေးပန်းဖြစ်သည်။ ထိုကြာပန်းလေး ပွင့်ချိန်မှစ၍ ရွာနှစ်ရွာ၏ ပဋိပက္ခမှာ ငြိမ်းချမ်းပြေလည်သွားကြသည်။

ကြာပန်း၏ မွေးပျံ့သော ရန်.

ကျွန်မအဖို့ လယ်ကွင်းပြင်များကို အတွေ့အကြုံ ရှိသော်လည်း ယာခင်းနှင့်တော့ အလှမ်းဝေးပါသည်။ ထိုစဉ်က ယာခင်းများအနီး ဖြတ်ကျော်သွားစဉ် တစ်ခဏသာ ဝဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဝါ၊ အပင်တို့ကို မြင်ဖူးပါသည်။ တကယ် သူတို့ကို ဘယ်လိုထွန်ယက်၍ ဘယ်အချိန် စိုက်ပျိုးသည်။ ဘယ်အချိန် ရိတ်သိမ်းသည်။ နှမ်းပွင့်များ၏ သဏ္ဍာန်၊ ကုလားပဲပွင့်များ ပုံစံကို ကျွန်မ မသိပါ။ ထိုအချက်အလက်များကို သေချာအောင် စာပေဗိမာန်မှ ထုတ်ဝေသော စိုက်ပျိုးရေးစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာရပါသည်။

နှမ်းခင်းများတွင် မဲရိုးချောင်ရောဂါ ဖြစ်ခြင်း၊ 'ပွင့်စိမ်းကပ်' ဖြစ်၍ အပွင့်ကောင်းကောင်း နှမ်းမပွင့်ဘဲ နှမ်းထွက်နည်းခြင်း၊ ကုလားပဲပင်များ တွင် မှိုရောဂါ ကျရောက်ခြင်း၊ ဝါများကို နှင်းထိတုန်း ပျော့နေချိန်တွင် ခူးဆွတ်၍ ဝါအကောင်းနှင့် ကြွယ်လူးခွဲခြင်းသည်များကို ကျွန်မကိုယ်တွေ့ သိရှိခြင်း မဟုတ်ပါ။ စာပေဗိမာန်မှ စာအုပ်ကိုဖတ်၍ ဝတ္ထုထဲတွင် သင့်သလို ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တော့ မသိတာနှင့် ကိုဘစ်တို့ နှစ်ယောက်အပေါ် ဝတ္ထုကို တည်ဆောက်ခဲ့ပါသော်လည်း ကြည့်မြင်တိုင်နှင့် ဥယျာဉ်ရွာနှစ်ရွာကို နောက်ခံပြုခဲ့ပါသည်။ အချိန်ကာလမှာ ထိုစဉ်က မြန်မာပြည်ကြီး အခြေအနေကို ကျွန်မဝတ္ထုထဲတွင် ပုံတူ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေး နောက်ခံပြုသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟု ဆိုကောင်းဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်မဝတ္ထုထဲတွင် ဇာတ်ကောင်တွေရော၊ ရွာသူရွာသားတွေပါ ပူလောင်လှပါသည်။ ရွာ၏ခေါင်းဆောင်များ၊ ညီညွတ်စဉ်ကတော့ သူတို့ရွာလေးသည် အေးမြချမ်းငြိမ်း၍ ဘာပြဿနာဖြစ်ဖြစ် စုပေါင်းဖြေရှင်းကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုလူရှမ်း၏ အကြမ်းဖက်ဝါဒကြောင့် ရွာသားချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ရာမှ ကိုဘစ်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မသိတာသည် ချစ်သူအသက်ကို ကယ်နိုင်ရန် သတင်းပို့ဖို့ အသွားတွင် ကိုလူရှမ်း၏ အသတ်ကို ခံလိုက်ရသည်။ တစ်ဘဝလုံး မအေးချမ်းနိုင်သော မသိတာ၏ ပြာများကို ရေလျှင်တွင် ကျွန်မက မြှုပ်နှံလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ မျက်လုံးထဲတွင်တော့ မြသားရောင် မြစ်ငယ်ရေလျှင်၏

အေးချမ်းခြင်း၊ ကြာပန်း၏ မွှေးပျံ့သောရနံ့တို့ ထုံမွှမ်းသော အချိန်အခါ
ကို မျှော်လင့်တမ်းတစွာနှင့် ဆောင်းတွင်းပန်းကို ခြယ်မှုန်းခဲ့ပါသည်။

လျှော့လိုက် လျှော့လိုက် မသိတာ

မသိတာနှင့် မစံပယ်တို့ ညီအစ်မ မွေးဖွားလာသော ဥယျာဉ်ရွာရှိ
အိမ်ကြီးနှင့် ဝတ္ထုကို စခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ မသိတာသည် ကြီးမားသော
မိသားစုတွင် မွေးဖွားလာခဲ့ပါသော်လည်း အလုပ်မလုပ်သော အိမ်သားများ
သာ များ၍ သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း လယ်ယာများကို ကြီးကြပ်
အုပ်ချုပ်ရသည့် အဖြစ်ကို ရောက်ရသည်။ မသိတာသည် အလုပ်လုပ်သော
မိန်းကလေး ဖြစ်သည့်အလျောက် စိတ်ဓာတ်က ပြင်းထန်လွန်း၍ ဝတ္ထုအစ
တွင် 'လျှော့လိုက် လျှော့လိုက် မသိတာ' ဟု ဘွားအေကြီးက မသိတာကို
ခဏခဏ သတိပေးသံနှင့် ကျွန်မဝတ္ထုကို ဖွင့်ခဲ့ပါသည်။

ယခုတော့လည်း ကျွန်မသည် တစ်ခုခုလုပ်လျှင် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်
စွာ လုပ်တတ်သည်။ မရမနေ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် လုပ်တတ်သည့်အတိုင်း
သူငယ်ချင်းများက ကျွန်မကို လျှော့လိုက်၊ လျှော့လိုက် မသိတာဟု ပြောကြ
ပါသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်မလည်း ဆင်ခြင်လာမိပါသည်။ ကျွန်မဝတ္ထုက
ကျွန်မကို ပြန်၍ ဆုံးမခြင်းပင်။

ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုရှည်များကို လေ့လာသူတစ်ဦးဖြစ်သော မတင်ထွန်း
မေ၏ အဘော်ကမူ...

'လူတို့၏ သဘာဝကို တူအောင်တု၍ ဖော်ပြနိုင်သော စွမ်းရည်
ကြောင့် သူ၏ ဇာတ်ဆောင်များကို သက်ရှိ လူတစ်ယောက်သဖွယ် ထင်
မှတ်ကြမြဲဖြစ်သည်။ ခင်နှင်းယု၏ စာဖတ်ပရိသတ်တိုင်းက-

'လျှော့လိုက် လျှော့လိုက် မသိတာ'

ဟူသော စကားကို မှတ်မိကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ် အလွန်ပြင်း
ထန်၍ မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခါတိုင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယင်းစကားဖြင့်
ဖျောင်းဖျက်မြဲ ဖြစ်သည်။ ယင်းစကားလုံးလေးနှင့်အတူ ဇာတ်ဆောင်
မသိတာကို သတိရစမြဲဖြစ်သည်။ မသိတာ၏ သွက်လက်ချက်ချာမှု၊ အစိုး
ရိမ်ကြီးမှု၊ ခွင့်လွှတ်သည်ခံမှု၊ တာဝန်ယူစွမ်းဆောင်နိုင်မှု ဟူသော စွမ်းရည်

ကို လေးစားရသည်။ မသီတာနှင့်အတူ တစ်ရွာလုံး ကောင်းစားရေးအတွက် နှလုံးသားကို စတေးခံသော ကိုဘစ်ကဲ့သို့ ရွာခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ လုပ်ရပ်ကို မှတ်မိကြဦးမည် ဖြစ်သည်။’

ဟု မတင်ထွန်းမေက မှတ်ချက်ချသည်။

ငွေနှင်းလွှာ ဆောင်းနတ်မယ်

ဘယ်သို့ပင်ဆိုစေ ကျွန်မ၏ ‘လျှော့လိုက် လျှော့လိုက် မသီတာ’ သည် လူထုလက်သို့ ရောက်ပေပြီ။ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ပုံ သဘာဝယုတ္တိ ကျမကျ၊ ဇာတ်ဆောင်များကို နိုင်မနိုင်ကမူ ဝေဖန်ရေးသမားတို့၏ မှတ်ကျောက်နှင့် တင်ကြည့်မှ သိနိုင်ပေတော့မည်။

ဝတ္ထု နိဂုံးတွင်မူ

‘ယခုတော့ မသီတာ၏ ပြာလေးများသည် ကြာပန်းအသွင် ညဉ့်၏ လရောင်ဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ ပွင့်၍လာခဲ့သည်။ ဤကြာပွင့်ကား အပေါစား မဟုတ် ဆောင်းနှောင်းတွင်မှ ရှားရှားပါးပါး ပွင့်လာသော ‘ဆောင်းတွင်း ပန်း’ သာတည်း။

သို့သော် ချမ်းမြေ့ခြင်း၊ အေးမြကြည်လင်ခြင်းတည်းဟူသော သွင် ပြင်ကို ဆောင်သည့် ဤကြာပန်း၏ သဘောကို နားမလည်သူအဖို့ ‘ဆောင်းတွင်းပန်း’ ကား တန်ဖိုးမရှိချေတကား’

ဟု ရေးခဲ့ပါသည်။

ရှေ့လဆိုလျှင် ဆောင်းနတ်မယ်သည် ငွေနှင်းလွှာကိုခြံ၍ လူလောကသို့ အလည်အပတ် ရောက်လာပေတော့မည်။ နတ်မိမယ်၏လက်မှ ငွေနှင်တံကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်တိုင်း အိပ်ပျော်နေသော ဆောင်းတွင်းပန်းတို့ နိုးထလာကြပါစေတည်း။

[လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၈၆ ခုနှစ်]

အစဉ်ပျံ့မွှေးနေသော မွှေး

‘ယခုလို အချိန်သို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် အတွတ်နှင့် မွှေးတို့ အတူတကွ မွှေးဖွားခဲ့သော ဝါးခယ်မမြို့ပြင်ရှိ လယ်ကွက်များထဲတွင် စပါးစေ့လေးတို့သည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးကြပေတော့မည်။’

ဤစကားလုံးများနှင့် မွှေးဝတ္ထုကို ကျွန်မဖွင့်ခဲ့ပါသည်။ မွှေးဝတ္ထုကို ကျွန်မနှလုံးသားတွင် သန္ဓေတည်ခဲ့သည်မှာ အိန္ဒိယတွင် ကျွန်မဆေးကုသခံခဲ့စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။

သူ့စကားကို နားထောင်ကာ

ကျွန်မတို့မှာ တီဘီရောဂါမျိုးမရှိသော်လည်း ကျွန်မ၏ မေမေမှာ တီဘီရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယအစ်မ ဖြစ်သူမှာ ရောဂါကူးစက်ကာ အသက်ဆုံးရှုံးရပြန်သည်။ မမဆုံးပြီး ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံး ဆေးစစ်ကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ ညာဘက်ခြမ်း အဆုတ်တွင် အစက်တစ်စက် တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ တက်ရောက်ကုသခဲ့ပါသည်။ မမဆုံးချိန်မှ ကျွန်မ ဆေးရုံတက်သည်အထိ ကျွန်မခင်ပွန်း ဗိုလ်ကြီးကျော်သောင်းမှာ ရန်ကုန်တွင် မရှိပါ။ ကလေးတွင် စစ်ဦးစီး တက္ကသိုလ်ဝင်သင်တန်းသို့ တက်ရောက်နေပါသည်။ သူပြန်လာမှပင် ကျွန်မဆေးရုံတက်နေကြောင်း သိရပါသည်။

ဆေးရုံသို့ သူလာရောက်တွေ့ဆုံရင်း ‘မျိုးရိုးမရှိဘူး ဆိုပေမဲ့ အခု မေမေရော၊ မမရော ဆုံးပြီ။ အချို့ရဲ့ အဆုတ်မှာလည်း အခု ကူးစက်လာပြီ ဆိုတော့ ကိုကြီး စိုးရိမ်တယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ကုလို့ရတယ်ဆိုပေမဲ့ အိန္ဒိယကို သွားစေချင်တယ်။ မဒရပ်က တီဘီဆေးရုံမှာ သွားကုပါ။ အချို့ တို့ မိသားစုမှာ တီဘီအမြစ်ပြတ်သွားစေချင်တယ်’

သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ကျွန်မသည် အိန္ဒိယသို့ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂ ရက်နေ့တွင် ထွက်ခွာလာခဲ့ရပါသည်။ အစ်ကိုကြီးမှာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ ရက်နေ့ကတည်းက မုတ်ကျွန်းသို့ တာဝန်နှင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခရီးမထွက်ခင် မတွေ့ဆုံခဲ့ကြပါ။ အမှန်တော့ ကျွန်မ ၏ အဆုတ်မှာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် အနားယူ ကုသခံခဲ့သဖြင့် အနာ ကျက်၍ပင် နေပါပြီ။ သို့သော် သူ စိုးရိမ်ပူပန်သည့်အတိုင်း ကျွန်မတို့ မိသားစုတွင် တီဘီ ဆက်လက်အမြစ်တွယ်မှာ စိုး၍ ကျွန်မ သူ့စကား နားထောင်ကာ အိန္ဒိယသို့ သွားခဲ့ပါသည်။

အားငယ်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း

အိန္ဒိယသို့ (ဝါးခယ်မ) သခင်သိန်းဖေတို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ ဆရာ ဦးစိုးတင်တို့နှင့်အတူ ကျွန်မ လိုက်ပါသွားခဲ့ပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မ ကို မဒနာပလီအထိ လိုက်ပို့ကြပါသည်။ အမှန်တော့ တီဘီကုသော အာရောဂျ်ဆေးရုံမှာ မဒရပ်နယ် မဒနာပလီရွာလေးတွင် တည်ထောင်ထား ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံရောက်တော့ သူတို့မှာ ညမအိပ်နိုင်၊ ကိုချင်ကို ခရီးဆက်ထွက်ရမည် ဖြစ်သည်။

သွားခါနီး သူတို့ကို ကျွန်မ ကန်တော့သောအခါ သူတို့လည်း ငိုကြ သည်။ ကျွန်မကတော့ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့်။

ရန်ကုန်မှ ထွက်သည့်နေ့ကလည်း ချစ်သူနှင့် မတွေ့ခဲ့ရပါ။ တပ်မ တော်သား ဇနီးပေပဲ။ ဒီလိုပဲပေါ့ဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တင်းကာ ထွက်ခွာခဲ့ ပါသည်။ အိန္ဒိယရောက်တော့လည်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံကလည်း ကျွန်မထင်သလို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးလို အခန်းနှင့် လူနာ များကို ထားသည်မဟုတ်။ တစ်ယောက်တစ်အိမ်၊ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်

ကလည်း ပေ ၁၀၀ လောက်ဝေးသည်။ သူတို့ ပြန်သွားကတည်းက ကျွန်မ အားငယ်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ငို၍ပဲ မဆုံးပါ။ ဆေးရုံသို့ ရောက်နှင့်နေသော မြန်မာလူနာများက ကျွန်မရောက်သည့်သတင်း ကြားကတည်းက လာ ရောက်အားပေးကြ၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြပါသည်။

ကျွန်မ ဘယ်လို ကုသခံခဲ့ရသည်ကို မွေးဝတ္ထုတွင် ရေးသားဖော်ပြ ပြီးဖြစ်၍ ကျွန်မ၏ စာဖတ်ပရိသတ်က သိရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ရောက်ကတည်းကပင် ဆေးစစ်ခံနေစဉ်အတွင်း အနားယူရမည်ဆို၍ Yellow bed အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေရပါသည်။ မထိုင်ရပါ။ လူနာ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် အဝါရောင် ပြသထားလျှင် ထိုလူနာမှာ မထရ။ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေရပါသည်။ ကျွန်မကို ဆေးစစ်ပြီး ဘာမှမတွေ့၊ အနာကလည်း ကျက်သွားပြီ ဆိုပါသည်။ သို့သော် ပိုမိုသေချာအောင် တံတွေးကို Culture လုပ်ပြီး ပိုးမွေးထားပါသည်။ တနင်္ဂနွေ ၆ ပတ်ကြာ မည် ဖြစ်သည်။ အဖျားလည်း မရှိ၊ သွေးနှင့် ရိုးရိုးတံတွေးများတွင်လည်း ပိုးမတွေ့၍ ဆေးစစ်ပြီးချိန်တွင် အဝါမှ အပြာနုရောင် ပြောင်းလဲပေးပါ သည်။ ကုလားထိုင်နှင့် ထိုင်ခွင့်ပေးပါသည်။ လမ်းလျှောက်ခွင့်တော့ မရ သေးပါ။ ကျွန်မအရပ် ၅ ပေ၊ ၂ လက်မနှင့် ဆိုလျှင် အလေးချိန်မှာ ပေါင် ၉၀ မပြည့်၊ လျော့နည်းနေ၍ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းနားရ ပါသည်။

မွေးပျံ့သော တမာပွင့်ရနံ့

ထိုင်ခွင့်ရတော့မှ ကျွန်မသည် အိမ်ရှေ့တွင် ညနေတိုင်းထိုင်၍ ပတ် ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ခွင့် လေ့လာခွင့် ရပါသည်။ ကျွန်မထိုင်သော နေရာမှာ တမာပင်အောက်ဖြစ်၍ တမာပွင့်ကြွေတို့မှာ မြေပေါ်မှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်၍ နေ ကြသည်။ တမာပွင့်ရနံ့မှာ လေထဲတွင် မွေးပျံ့နေပါသည်။ အဝေးမှ သစ် ရွက်စိမ်းများနှင့် ဥယျာဉ်အုပ်အုပ်ကိုလည်း မျှော်ကြည့်ရ၏။ လမ်းလျှောက် ထွက်ခွင့်ရသူ၊ လူနာများကိုလည်း ငေးကြည့်မိ၏။ အိမ်နီးချင်း လူနာအိမ် များကိုလည်း မျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်ဖြေရသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသူ လူနာတစ်ယောက်ကို တွေ့

ရသည်။ သူ့ကို သူ့ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ပေးသည်။ တစ်ညနေမှာတော့ ဆေးရုံက စာရေးလေးက စာတစ်စောင်ကို လူနာ၏ ဖခင်လက်ထဲသို့ ထည့်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဖခင်က ထိုစာကို လူနာအား ဖတ်ပြသည်။ လူနာကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။

စာဖတ်ပြီးချိန် လူနာ၏ အမူအရာမှာ ရွှင်လန်းနေပုံရ၏။ ထိုစာရေးလေး လမ်းမဘက် ထွက်လာမှ ကျွန်မက လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ သူယူလာသော စာထဲမှာ ဘာတွေပါလာသည်ကို ကျွန်မ မေးကြည့်မိ၏။ စပ်စုလို၍ မဟုတ်ပါ။ အမှန်တော့ သူတို့၏ ဝမ်းမြောက်သတင်းကို ကျွန်မ ကြားချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်နေရသောအခါ ကျွန်မနှင့် ဘဝတူ လူနာများအပေါ် ကျွန်မစိတ်ဝင်စား၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရား တ၊ခဲမိသောနေ့

‘ဒီလူနာမှာ ကလေးသုံးယောက်ရှိတယ်။ ဒီကလေးတွေကို သူ့ယောက်ျားက ပြုစုနေရတယ်။ စီးပွားရေးက တစ်ဖက်ဆိုတော့ လူနာကို လာမပြုစုနိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် အဖေကြီးက သူ့ကိုယ်တိုင် သမီးကို လိုက်လာပြီး ပြုစုတာ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေ။ အဲဒါ ရှေ့လကုန်ရင် သူ့ယောက်ျားက ကလေးတွေကို ဆေးရုံခေါ်လာပြီး ပြမယ်တဲ့’

ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။ သူတို့မိသားစု ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြတော့မည်။ တီဘီ သွေးစုပ်ဘီလူး၏ အရိပ်အောက်တွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော မိသားစုဒုက္ခကို ကိုယ်တိုင်ခံစားရဖူး၍ ဘယ်အခါမဆို ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။

သို့သော် စာရေးလေးက ဒီတွင်မရပ်။

‘အဲဒီလူနာ မိန်းမက သူ့ယောက်ျားဆီ စာရေးလိုက်တယ်လေ။ သူ ဒီဆေးရုံ ရောက်နေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ သူ့ရောဂါကလည်း ကုမရတော့ဘူးဆိုတာ သူသိတယ်။ ကုရတဲ့အချိန်ကလည်း သိပ်ကြာမှာမို့ သူ့ယောက်ျားကို နောက်မိန်းမ ယူတော့လို့ စာရေးလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ယောက်ျားက ရှေ့အပတ်ဆို မိန်းမယူတော့မယ့်အကြောင်း စာရေးလိုက်လို့ အဖေကြီးက ဖတ်ပြနေတာ”

ဘုရား၊ ဘုရား။ ကျွန်မသည် စာရေးလေး ထွက်သွားသည်အထိ စကားမပြောနိုင်။ လူနာမိန်းမကိုလည်း ချီးကျူးမိ၏။ လင်သားအပေါ် စိတ်လျှော့ခွင့်လွှတ်နိုင်၍ပဲလား၊ သားသမီးတို့ကို တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်၍ လားမသိ။ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေပါသည်။

ထိုညကတည်းက စိတ်ထဲမှာ အိမ်ကို အထူးသတိရသည်။ အထူး သဖြင့် ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် သမီး ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသော်လည်း ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့ ပါ၏။

ရေးလက်စ စာမူ

လက်ထပ်ပြီးစကတည်းက အမေငဲ့ရ၊ အစ်မငဲ့ရ၊ အဖေငဲ့ရနှင့် သူ့ နောက်သို့ မလိုက်ပါနိုင်ခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံသာ သွားရောက်လည်ပတ်နိုင် ခဲ့သည်။ ယခုလည်း ကျွန်မ၏ ရောဂါကြောင့် သူနှင့် ခွဲခွာလာရပြန်သည်။ သူသာ သဘောထားမကြီးခဲ့ပါလျှင် သို့မဟုတ် သစ္စာမရှိခဲ့ပါလျှင် နောက် မိန်းမယူလျှင်ကော ကျွန်မ ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ အိန္ဒိယတိုင်းသူ လူနာလို လင်သားအပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါမည်လား။ ထိုအတွေးကိုမူတည်၍ မွေးဝတ္ထုသည် ကျွန်မနှလုံးသားတွင် သန္ဓေတည်ခဲ့သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ တစ်ခုကလည်း အာရောဂျ်တွင် မြန်မာလူနာများ စုဝေးစကားပြောရင်း အာရောဂျ်တွင် လာရောက်ကုသရသော ဒုက္ခကြောင့် သူတို့ ကုထုံးအတိုင်း ကုနိုင်လျှင် မြန်မာပြည်မှာရော သီးသန့်တီဘီဆေးရုံတစ်ခု ဆောက်လုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟု အကြံဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း ထိုစိတ်ကူး ပေါ်ခဲ့ပါသည်။

အိန္ဒိယမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မ သူ့နောက်ကို လိုက်ပါသွား ခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကလေးမှာ ဦးစီးတက္ကသိုလ် တက်ရမည်ဖြစ်၍ အနား လည်းယူရင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ်ဝင်သင်တန်း နှစ်လတက်ပြီး ယခု စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ် ကိုးလသင်တန်းကို တက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဒီတုန်းကလည်း မွေးကို မရေးဖြစ်ပါ။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်လောက်မှ ရေးဖြစ်ပါသည်။ ရေးတော့လည်း ကျွန်မက ရေးရင်းရေးရင်း စာမျက်နှာ

၂၀ လောက်အရတွင် ရပ်ထားပါသည်။ ကျွန်မ၏ ရေးလက်စ စာမူကို သူတွေသွားပြီး ဖတ်ပါသည်။

ခင်ခင်လေးနှင့် မမလေး

‘အချို့ ဒီဝတ္ထုကို ဘာလို့ ဆက်မရေးတာလဲ’

သူက မေးပါသည်။

“တီဘီအကြောင်းကို အခြေခံထားပြီး ရေးတာပဲ။ နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးသွားကုရတာ ဒုက္ခရောက်လို့ သီးသန့်တီဘီဆေးရုံတစ်ခု မြန်မာပြည်မှ ဆောက်စေချင်တယ်။ တီဘီကို စိတ်နာလို့ တီဘီရောဂါတိုက်ဖျက်ရေး ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးမလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တချို့အကြောင်းက အချို့ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွေဆိုတော့ ပရိသတ်က လက်ခံပါ့မလားလို့။”

ကျွန်မက သံသယနှင့် ဖြေလိုက်၏။

‘ဟာ အချို့ကလည်း စာဖတ်ပရိသတ်အနေနဲ့ ကိုကြီးက ဖတ်ကြည့် ပြီးပြီ။ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်၊ ဆက်ရေး’

သူတိုက်တွန်းချက်ဖြင့် ကျွန်မ ‘မွှေး’ ဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ သည် ဝတ္ထုကို ရှည်ရှည်မရေးတတ်။ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များကို လျှောက်လွှာ စာရွက်နှင့် အလွန်ဆုံး စာမျက်နှာ ၉၀ လောက်ရေးလျှင် ဝတ္ထုက ပြီးသွား ပါသည်။ ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို အထူးကြီးရေးနိုင်သော ဒဂုန်ခင်ခင်လေးနှင့် ဂျာနယ်ကျော်မမလေးတို့ကို ကျွန်မ အစဉ်ပဲ ချီးကျူးမိပါသည်။

မွှေးကိုတော့ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် သုံး လဆက်၍ ရေးခဲ့ပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းတွင် မွှေးဝတ္ထုရေးပြီးသောအခါ စာဖတ် ပရိသတ်ထံမှ လုံးချင်းထုတ်ရန် တိုက်တွန်းစာများ လာပါသည်။ ထိုစဉ်က မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ ကိုကိုမောင်တို့၏ အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်များကို လုံးချင်းအဖြစ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းက ထုတ်ဝေပေးခဲ့ပါသည်။

ရှုမဝဦးကျော်ကလည်း မွှေးကို လုံးချင်းထုတ်ရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့ပါ သည်။ သို့သော် ကျွန်မက မြဝတီမဂ္ဂဇင်းကို ဦးစားပေးရမည်ဖြစ်၍ ထုတ်ဝေ မည်လားဟု မြဝတီမဂ္ဂဇင်းကို မေးသောအခါ သူတို့က မထုတ်ပါဟု ဖြေပါ သည်။

အတိုင်ပင်ခံ ရှုမဝဦးကျော်

ဒါကြောင့် ဦးကျော်နှင့် လုံးချင်းကို ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထုတ်ထုတ်ချင်း ကုန်သွား၍ ဒုတိယအကြိမ် ဦးကျော်က ဆက်လက်ထုတ်ဝေပါသည်။ ဒုတိယအကြိမ်မှာ ဦးကျော်က ကျွန်မကို ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ပေးရုံသာမဟုတ်။ ငွေရင်းထည့်ဝင်စေပါသည်။ ငွေရင်းပေါ်မှ အမြတ်ကိုလည်း ကျွန်မကို ပေးခဲ့သောကြောင့် ကျွန်မ ငွေ ပိုမိုရရှိပါသည်။ နောက်ထပ်လည်း တခြားစာအုပ်တိုက်တို့တွင် ၉ ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ရပါသောကြောင့် မွေးဝတ္ထုမှာ ကျွန်မအတွက် စာအုပ်အဖြစ်နှင့် ငွေအများဆုံးရသော ဝတ္ထုဟု ဆိုရပါမည်။

စာဖတ်ပရိသတ်အနေနှင့် မွေးဝတ္ထုမှာ ကျွန်မ၏ Masterpiece ဟု ဆိုကြပါသည်။

ဝတ္ထုထွက်ပြီးတော့ ပြည်တော်အေး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် လာ၍ ဝယ်ပါသည်။ ကျွန်မမှာတော့ အတိုင်ပင်ခံ ရှုမဝဦးကျော် တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသည်။ ဦးကျော်ကို တိုင်ပင်ကြည့်တော့-

‘ဒါလောက် ဇာတ်အိမ်ကြီးတဲ့ ဝတ္ထုကို ရိုက်ရဲတဲ့သတ္တိရှိတာ ဒေါ်အေးအေးညွန့်ကို ချီးကျူးစရာပဲ၊ မစု ရောင်းလိုက်ပါ’ ဆိုသောကြောင့် ကျွန်မ ရောင်းလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဝတ္ထုမှာ နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်သော်လည်း မမညွန့်က ကျွန်မကို ငွေ ၄၀၀၀ ကျပ်သာ ပေးပါသည်။ အိန္ဒိယသို့ရောက်အောင် သွားရောက်ရိုက်ရ၍ ငွေကုန်များသောကြောင့်ဟု ဆိုပါသည်။ တခြားဝတ္ထုများ ရောင်းလျှင် ကျွန်မ ၅၀၀၀ ကျပ် ရပါသည်။

ဆရာသန်းဆွေ၏ မှတ်ချက်

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ မွေးရုံတင်သောအခါ ရုံလေးရုံ ပထမပတ်အပြည့်ဖြစ်၍ ကျွန်မ ဝမ်းသာသွားပါသည်။ Pre Booking မှာ နှစ်သောင်းကျော် ရပါသည်။ ပထမဆုံး ရုံတင်သောနေ့က ကျွန်မထံသို့ သူငယ်ချင်းတွေ တယ်လီဖုန်းဆက်ပါသည်။

‘မိစု စပါးစေ့လေးတွေ အိပ်ပျော်ရာက နိုးတာ ရုပ်ရှင်ထဲမှာလဲ မပါဘူး’

ဟု ဆိုပါသည်။ ပြီးတော့ မွေးက ရှည်လွန်း၍ နောက်ဆုံးပွဲမှာ ညဉ့် နှစ်ချက်တီးမှ အိမ်ပြန်ကြရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဦးချစ် ခင်အား ပြောပြတော့ နောက်နေ့တွင် ဖြတ်သင့်သည်များကို ဖြတ်တောက် ပစ်ရပါသည်။

‘ကျွန်တော် မဖြတ်ချင်ဘူး၊ အသေးစိတ်တွေ ကျွန်တော် ရိုက်ထား သမျှကို မစုကို ပြချင်တယ်’

ဟု ဦးချစ်ခင်က ပြောသောကြောင့် ကျွန်မတို့ သားအမိ သားအဖ တွေ မြို့မ ရုပ်ရှင်ရိုက်သောခြံမှာ သွားကြည့်ပါသည်။ တကယ်ပင် ညဉ့် နှစ်ချက်တီးမှ ပြီး၍ သမီး မိ အိပ်ပျော်နေသည်ကို ပွေ့ချီ၍ ပြန်လာကြရ သည်။ ထိုအထဲမှာတော့ အတွတ် အင်္ဂလန်သို့ မထွက်ခင် ဝါးခယ်မကို တစ်ခေါက်ပြန်သည့်အခန်းများကိုပါ အသေးစိတ် ရိုက်ထား၍ လွမ်းမော ဖွယ် ကောင်းပါသည်။ ပထမနေ့ သမ္မတရုံမှာ ပြသော မွေးကို ကျွန်မ၏ ကျေးဇူးရှင် စာရေးဆရာ ကိုသန်းဆွေကို ဖိတ်ခေါ်၍ ပြပါသည်။ သူက-

‘ကျော်ဆွေ အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်သွားတာပဲဗျာ’ ဟု မှတ်ချက် ချပါသည်။ အမှန်တော့ ထွန်းဝေက ကိုကိုနိုင်အဖြစ်၊ မြင့်မြင့်ခင်က မွေး အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံးလည်း ကိုယ့်အခန်း ကိုယ် ပိုင်နိုင်ကြပါသည်။

ပန်းကြွေသောလမ်း

ကျွန်မအတွက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဇာတ်သိမ်းတွင် ပေါင်းရေး မပေါင်းရေးပင်ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်သိမ်းမှာ မွေးသည် ကိုကိုနိုင်ကို လည်း ပြန်မပေါင်း၊ အတွတ်ကိုလည်း မယူဘဲ အဆုတ်နာဆေးရုံ တည် ထောင်ဖို့ လုပ်ငန်းများတွင် ဇောက်ချလုပ်ရန် မိတ္တီလာသို့ အတွတ်နှင့်အတူ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။

ရုပ်ရှင်မှာတော့ မွေးက ကိုကိုနိုင်ကို ပြန်လည်လက်ခံလိုက်၍ အတွတ်နောက်ဆုတ်သွားရခြင်းနှင့် ဇာတ်သိမ်းပါသည်။

‘ကျောချင်းကပ်၍ တစ်ရွေ့ရွေ့ခွာ၊ တစ်ကမ္ဘာစီ ဝေးပြီ မွေးရယ်’ဆို သော သီချင်းနှင့်အတူ အတွတ်တစ်ယောက် ထင်းရှူးပင်များကြားတွင်

တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားရင်း ဇာတ်သိမ်းလိုက်ပုံမှာ မချိစရာ ကောင်းပါသည်။ လေညင်းများ တိုက်ခတ်၍ ပန်းပွင့်ဖတ်တွေ ကြွေသောလမ်း၊ ရွက်ကြွေများ လျောကျလာသော လမ်းတွင်အတွတ် လျှောက်သွားပုံရော၊ မျက်နှာထားရော ဆွေးမြည့်ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းပါသည်။

‘ပန်းကြွေသောလမ်း ဖြတ်သန်း လျှောက်သောအခါ၊
ကိုယ့်ရင်ထဲ ဘယ်နှယ်ရှိမယ် မွှေးရယ်၊ အသည်းလေလွင့်ခြင်း၊
ကြွေလွင့်ခြင်းတွေရယ် မွှေးကို ချစ်မိသော အဖြေရလဒ်တွေပါ
ကွယ်’

ဟူသော ဇာတ်သိမ်းသီချင်းနှင့် အတွတ် (ကျော်ဆွေ)၏ အမူအရာမှာ နောက်ခံရှုမျှော်ခင်းနှင့် လိုက်ဖက်လှပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မအတွေးမှာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့် ‘မွှေး’ ဝတ္ထုမဟုတ်တော့ဘဲ ‘အတွတ်’ ဝတ္ထုဖြစ်သလို ခံစားရပါသည်။ ကျွန်မလိုပဲ အများစုမိန်းကလေးတွေ ခံစားရဟန် တူပါသည်။ မွှေးရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးတော့ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ကျော်ဆွေအိမ်သို့ ‘အတွတ်ရေ၊ အတွတ်ရေ’ နှင့် ခဏခဏ ဖုန်းဆက်ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

အတွတ်ကို ပြန်ပြီးလက်ထပ်ပါ

ဝတ္ထုထဲက အတိုင်းဆိုလျှင် မွှေးသည် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အဆုံးသတ်မှာ မွှေးက အားလုံးကို စွန့်လွှတ်၍ သူ့ဘဝကို တီဘီတိုက်ဖျက်ရေးတွင် မြှုပ်နှံသွားရန် ထွက်ခွာသွားပုံ ပြရင်းနှင့် အဆုံးသတ်ရပါမည်။ ပရိသတ်ကြိုက်မည် မကြိုက်မည်တော့ မသိပါ။ အကယ်၍များ ယခုအချိန်ထပ်၍ မွှေးကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရဲသော ကုမ္ပဏီတစ်ခု ပေါ်လာလျှင် အခြေအနေတစ်ရပ်ရပ်က ပေးလာလျှင် မူရင်းဝတ္ထုအတိုင်း ဇာတ်သိမ်းကို ရိုက်ကြည့်လျှင် ဘယ်လိုနေမလဲဟု ကျွန်မ တွေးမိပါသည်။

အတွတ်မှာ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်ကို မည်မျှ လွှမ်းမိုးနေပါသနည်း ဆိုပါလျှင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်ပြီးသော အခါ ကျွန်မ မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာတွင် တရားပြန်ဝင်ပါသည်။ တစ်နေ့ တရားပွဲအပြီး ဖြူဖြူချောချော အရပ်မြင့်မြင့် ယောဂီဝတ်နှင့် အမျိုး

သမီးကြီးတစ်ယောက် ကျွန်မကို လာနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်မက ယခင်က မတွေ့ဘူး၍ အံ့အားသင့်နေပါသည်။

‘မစုကို အန်တီ အကြံတစ်ခု ပေးပါရစေ၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေကတော့ ပြီးပါပြီ။ ခုချိန်ခါမှာ မစုအတွက် အတွတ်ကို ပြန်ပြီး လက်ထပ်ပါလို့ အန်တီ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်’

သူသည် ဒါပဲပြော၍ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ကျွန်မမှာ အံ့အားသင့် လျက် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ကြောင်၍ ကျန်ရစ်ပါသည်။ နေရာက ရိပ်သာလိုနေရာ၊ ယောဂီဝတ်နှင့် တရားထိုင်နေဆဲမှာမှ အတွတ်ကို ပြန် လည် လက်ထပ်ပါရန် အကြံပေးသွားသော အမျိုးသမီးကြီးကို ငေးကြည့်နေ မိပါသည်။ နောက်မှ အတွတ်သည် သူ့စိတ်ကို မည်မျှ လွမ်းမိုးနေပါသလဲ၊ အတွတ်ကို သူသနားလွန်း၍ ကျွန်မအား အတွတ်ကို ပြန်လည်လက်ထပ် ပါရန် သူ အကြံပေးသွားသည်ဟု ကျွန်မ နားလည်လိုက်ပါသည်။

ဝတ္ထုထုတ်ပြီးတော့ရော၊ ရုပ်ရှင်ပြပြီးတော့ရော ဝေဖန်ရေးစာများ ရောက်လာပါသည်။ တချို့ကလည်း သတင်းစာထဲမှ ဝေဖန်ပါသည်။

ဘဝနှင့် ရေခဲတောင်

တက္ကသိုလ်က ဆရာတစ်ယောက်က...

‘ဒေါ်ခင်နှင်းယု မွေးဝတ္ထုထဲမှာ မွေးကိုပေးထားတဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ မများလွန်းဘူးလား’ ဟု လူချင်းတွေ မေးပါသည်။

‘အပြင်ကမွေးကို တွေ့ဖူးပါသလား၊ အပြင်က မွေးက ဝတ္ထုထဲက မွေးထက် ဒုက္ခပိုများပါတယ်’ဟု ကျွန်မဖြေလိုက်သောအခါ သူ အံ့အားသင့် သွားပါသည်။

အမှန်တော့ ဝတ္ထုထဲတွင် ဖော်ပြ၍ရသော အကြောင်းမျှလောက်ပဲ စာဖတ်ပရိသတ် သိရှိရပါသည်။ တချို့လူတို့၏ တကယ့်ဒုက္ခမှာ ဝတ္ထုသို့ မဟုတ် ပါးစပ်နှင့်ပင် ဖော်ပြ၍ မရလောက်အောင် ကြီးမားကြသော အဖြစ် များ ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ဖော်ထုတ်ပြောပြလိုက်၍၊ တခြားလူ သိကွာကျမည်စိုး၍ ဖော်ထုတ်မရေးနိုင် မပြောနိုင်သည့် အကြောင်းများ လူ့လောကတွင် များစွာရှိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ သပြေဝတ္ထုတွင်

ဘဝကို ရေခဲတောင်နှင့် နှိုင်း၍ပြခဲ့ပါသည်။ ရေခဲတောင်သည် ရေပြင်ပေါ် မြင်သာသည့်နေရာ၌ တစ်လက်မလောက်ပေါ်နေလျှင် ရေအောက်တွင် သုံးလက်မလောက် နစ်မြုပ်၍ နေတတ်ပါသည်။ ဥပမာသာ ရေးပါသည်။ အတိုင်းအတာ၊ အချိုးအစား သီးသန့်ရှိပါမည်။ ဘဝ၏ ဒုက္ခများစွာလည်း ရေခဲတောင်လိုပါပင်တည်း။

တချို့ဝေဖန်သူတို့က အတွတ်၏ စရိုက်မှာ တကယ့်လူ့ဘဝတွင် မရှိနိုင်သော စရိုက်ဟူ၍ ဆိုပါသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဒါရိုက်တာ ဦးချစ်ခင်အား ကျွန်မ ပြောပြပါသည်။

‘မစုကလည်း... မစုက မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားတွေအကြောင်း သိသလောက် ရေးပြတာ၊ ကျွန်တော်တို့က ယောက်ျား၊ ယောက်ျားချင်း အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့’ ကိုယ့်ရင်ထဲကအချစ်ကို မဖွင့်ရဲလို့၊ မဖွင့်သင့်လို့၊ အခွင့်မသာလို့ ရင်ထဲမှာ မြိုသိပ်ပြီး သေသွားသည်အထိ နေသွားတဲ့ ယောက်ျားတွေတောင် ရှိပါတယ်၊ အတွတ်လို စရိုက်မျိုး အပြင် မှာ အများကြီးပါ’

ဦးချစ်ခင်ကတော့ ထောက်ခံပါသည်။ ကျွန်မကလည်း တဲ့တိုးကြီး တော့ သက်သေမထူရဲပါ။ အတွတ်ကိုပင် ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ပါသော်လည်း ချစ်ခွင့်မသာ၍ အချစ်ကို မရသူ၊ အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် ကိုယ်ကျိုး ကိုဠဲပြီး ချစ်သူကောင်းစားရေးကြောင့် လက်လွှတ်ခဲ့ပါသော ‘အတွတ်’ကို တကယ်တွေ့၍ ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကုသိုလ်ကြမ္မာမမိပါခဲ့

ဒီနေရာမှာလည်း အတွတ်က ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ပါသော်လည်း သူ သည် အကျည်းတန်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ခေါင်းမာသော ရန်ဖြစ် ဖက် ငယ်သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနှင့်သာ မွေးကို သူချစ်ခဲ့၊ တွေ့ဆုံခဲ့သည့် အတွတ်အဖြစ်က ပုဂံမင်း မင်းယဉ်နရသိခံဆန်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ဝေဠုဝတီကို လာရောက်ဆက်သစဉ်က ခြေသလုံးကြီး၊ နဘက် ကျယ်၊ ထီးနန်းနှင့် မတန်ဟု ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ညီတော် နရပတိစည်သူကို ပေးခဲ့သည်။ ညီတော် အိမ်ရှေ့မင်း လက်ထဲရောက်မှ မယ်တော်က

ဝေဠုဝတီကို နားရွက်သေးအောင်၊ ခြေသလုံးသေးအောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဝေဠုဝတီအလှကို တွေ့ရသော နရသိခံမင်းမှာ တိမ်းညွတ်သောစိတ် ပေါ်လာရသည်။

အတွတ်ကလည်း ငယ်စဉ်က ရင်းနှီးခဲ့ပေမဲ့ သူငယ်ချင်းအချစ်ထက် မွှေးအပေါ် မပိုခဲ့။ မွှေးအလှကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်ချိန်မှာ ဖရက်ဒီက မွှေးကို တွေ့သွားတော့မှ သူ၏အချစ်လည်း နိုးကြားလာသည်။ ဒီတော့မှ မွှေးမှာ သူ့ညီမတွေလောက် မချောသော်လည်း အလှထက် ချစ်စရာစိတ်ဓာတ်များ အများကြီးရှိသည်ကို သိရှိလာသော အချိန်မှာ နောက်ကျ၍ သွားခဲ့ပါပြီ။ အတွတ်အဖြစ်ကို ရှင်တေဇောသာရ ကဗျာ တစ်ပုဒ်နှင့် ကျွန်မ သက်သေလိုက်ခဲ့ပါသည်။

‘ခုလည်း မဆင်’
ထုံးနောက် ရှင်နှင့်
မြင်လျှင် ပင်ကို
ကြိုးပါ လိုလည်း
ကုသိုလ်ကြမ္မာ မမိပါခဲ့’

ထိုကဗျာကို မွှေးက ရွတ်ဆိုပြခဲ့ပါသည်။ အမှန်တော့လည်း ဝတ္ထုထဲ တွင်မက လူ့ဘဝမှာလည်း ကုသိုလ်ကြမ္မာဟူသော ဖူးစာကံမပါလျှင် ဘယ်လိုပဲ ချစ်ချစ် မပေါင်းကြရပါ။

ထိုအကြောင်းကို အထောက်အထား တောင့်တင်းအောင် ဖရက်ဒီက မွှေးကို စာစ၍ ပေးချိန်မှာလည်း မွှေး၏ပြန်စာတွင်...

‘မွှေးဟာ ဘိက္ခုနီမ လုပ်မယ့်မိန်းမတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မွှေးရဲ့ ချစ်သူနဲ့ မွှေးနဲ့ လက်ထပ်သူဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်’ ဟု ရေးသားခဲ့ပါသည်။ အမှန်တော့ ထိုဆုကို လူတိုင်း တောင်းဆိုချင်ကြပါ သော်လည်း လောကီသားတွေမှာ ဆုတောင်းတိုင်းပြည့်သူ နည်းပါးလှပါ သည်။

ချုပ်ညရီတွင် ဖြုတ်ချည်းမြင်သည်

သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်ကတော့...

‘အတွတ်ဟာ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်တာမှာ လွန်လွန်းတယ်။
လင်မယား အဆင်မပြေဖြစ်ချိန်မှာ ‘ပုံပမာ’ ဓာတ်ပြားကို သွားဖွင့်တယ်။
ပြီးတော့ ကိုကိုနိုင် အိမ်ပေါ်က မဆင်းရသေးခင် မွေးကို လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းတယ်’

ဟု ဝေဖန်ခဲ့ပါသည်။ သူဝေဖန်သည်မှာ မှန်သည်။

သို့သော် ကျွန်မသည် အတွတ်ဆိုသော သူငယ်လေးအား ဖန်ဆင်း
ကတည်းကိုက အချိန်ကို မတွတ်ဆတတ်သူ၊ အရာရာမှာ နောက်ကျတတ်
သူ၊ နှုတ်ဆိတ်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်တီးလို၍ အတွတ်ငယ်ငယ်က
စရိုက်နှင့် ပျိုးထားခဲ့ပါသည်။ လက်မြန်ခြေမြန် ဖရက်ဒီလိုလူက သင်္ကြန်မှာ
မွေးကို ရေလောင်းနေချိန် အတွတ်က ပိတောက်ပင်ပေါ် ငုတ်တုတ်။ ဖရက်
ဒီက ပိတောက်ပန်းတွေ မွေးကို ပေးနေချိန်မှာ သူက သစ်ပင်ပေါ်ကဆင်းဖို့
အချိန်မရ။

ဖရက်ဒီက မိုးနှောင်း တစ်ညနေခင်းတွင် မွေးအလှကိုမြင်၍ ဖော်
ထုတ်ပြောတော့မှ သူ့ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာကာ မွေးအိမ်ဘက်ကို ကူးသွား
မိသည်။ ညဉ့်မီးတိုင်အောက်တွင် မွေးကို မြင်တော့လည်း...

‘မချောစရာ ချောစရာလျှင်
ကေသာဆံလွ၊ ထုံးနောက်စနှင့်
ချုပ်ညရီတွင်၊ ဖြုတ်ခြည်းမြင်သည်
ရှင်သာရခိုင် တန်ဆောင်လော’

ဟူသော ကဗျာကိုသာ ရွတ်ပြခဲ့သည်။ သူ့အချစ်ကို ဖွင့်ရန် နှုတ်လေး
ခဲ့သည်။

အချိန်ကို မတွက်တတ်သူ

မိခင်ဖြစ်သူက လူကြီးချင်း သဘောတူ၍ ဒေါ်တင်တင်ကြီးသမီးထဲ
မှ တစ်ယောက်နှင့် အတွတ်ကို လက်ဆက်ဖို့ ပြောတော့လည်း မွေးက
ဖရက်ဒီကို ချစ်နေပြီ။ မွေးအချစ်ကို မွေးမချစ်ဘဲနှင့်လည်း သူမယူချင်။
ဒီတုန်းကလည်း တစ်ကြိမ် နောက်ကျခဲ့ရသည်။

ဖရက်ဒီနှင့် မွေး ကွဲသွားပြီဆိုတော့ သူ မွေးကို ရအောင်ယူမည်။

သူ့အချစ်ကို ဖွင့်ဟတော့မည် ဆိုကာမှ ကိုကိုနိုင်က မွေးကိုရယူရန် မွေးမိခင် ဒေါ်တင်တင်ကြီးကို ချဉ်းကပ်ပြီးဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်တင်နှင့် မွေးတို့ ညီအစ်မတစ်စုက သူ့အပေါ် သားရင်း၊ မောင်ရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်သောအချစ်ကို သူလေးစားသည်ကလည်း ပါသည်။ ဝတ္ထုစုပျိုးကတည်းက အတွတ်စရိုက်ကို အလိုက်မသိတတ်သူ၊ လက်နှေးသူ၊ အချိန်ကို မတွက်ဆတတ်သူ အဖြစ် ကျွန်မ ပို့ပေးထားပါသည်။ နောက်ဆုံး ကိုကိုနိုင် အိမ်ပေါ်ကမဆင်းခင် အတွတ်၏ တောင်းဆိုချက် မွေးငြင်းပယ်လိုက်သောအခါ...

မြန်သင့်သည့် အချိန်တွေတုန်းက အမြဲနှောင့်နှေးခဲ့၍ နှေးကွေးရမည့် အချိန်ကျမှ အလောတကြီး လုပ်မိသည်တကား၊ အချိန်ကို မတွတ်တတ်သော သူ့အဖြစ်ကို ဒေါသဖြစ်လာသည်။

ဟု အတွတ်အကြောင်းကို ကျွန်မ ဒီလို ဖော်ထုတ်ခဲ့ပါသည်။ မှန်၏။ အတွတ်စရိုက်ကို ဦးဩဘာသ၏ ဇနီးမင်း ဇာတ်တော်မှ စကားလုံးသဘောကို ယူသည်ဆိုလျှင် မမှားပါ။ သီဝလိဒေဝီ အချစ်ကို ရယူရန် စစ်သူကြီး၊ ဘဏ္ဍာစိုးတို့က ကြိုးပမ်းချိန်တွင် ရှုံးနိမ့်ပုံကို ဦးဩဘာသက အောက်ပါအတိုင်း စကားဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။

‘ထီးတော်မိုးကား၊ ထီးတော်ကိုသာ မိုးကိုင်နိုင်၏။ သမီးတော်၏ အချစ်ကို စိုးပိုင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်’

ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။

ထီးတော်မိုး စရိုက်နှင့် အတွတ်စရိုက်ကတော့ မတူပါ။ ဒါပေမဲ့ အတွတ်သည် အချစ်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်း၌မူ ‘ဆရာဝန်တစ်ယောက် အနေနှင့် လူနာ၏ အသက်ကို ရယူဖို့ စွမ်းနိုင်ပါသော်လည်း မွေး၏အချစ်ကို ရယူဖို့ ၌ မစွမ်းနိုင်၊ ခြေလှမ်းနှေးခဲ့ရပါသည်’

ခင်နှင်းယု၏ ဒေသစွဲ

‘ပုံပမာ’ သီချင်း ဖွင့်သည်ကတော့ အတွတ် အလိုက်မသိတတ်ပုံလည်း ဖော်ချင်သည်။ ထိုသီချင်းစာသားလိုပင် ကိုကိုနိုင်နှင့် မွေးသည် ကိန္နရီမောင်နှံလို အချစ်ကြီး ချစ်ပါလျက်နှင့် ကုသိုလ်ကံကြမ္မာ ဖန်လာတော့ ကွဲကွာသွားရသည်။ ဒါကို ပေါ်စေချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ပုံပမာသီချင်းကို

သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်ပါ။ ကျွန်မခံစားသလို ခံစားရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ မွေးကို စွန့်လွှတ်ရမည့်ဆဲဆဲ ကိုကိုနိုင်၏ အလွမ်းကို ပေါ်စေချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကျော် ပြောပြသည်ကမူ...

‘ကျွန်တော် မွေးကို သဘောကျတာကတော့ အကျည်းတန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ယောက်ျားသုံးယောက် အချစ်ကို ရခဲ့တာကိုပဲ သဘောကျတယ်’

ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မဆိုလိုသော ရုပ်အလှထက် စိတ်အလှကို ဦးကျော် သဘောကျပုံ ရပါသည်။

တချို့ကတော့လည်း ခင်နှင်းယု ဒေသစွဲကြီးလွန်းသည်ဟု ဆိုသည်။ မှန်ပါ၏။ ကျွန်မ၏ မွေးဇာတိ ဝါးခယ်မမြို့ကို ကျွန်မ ချစ်ပါသည်။ ယခုမှ အခြေအနေ ပြောင်းသွားလျှင်တော့ မသိပါ။ ပျိုးပင်စိမ်းစိမ်း လယ်ကွင်းများနှင့် မြစ်ရေလျှင် ဝိုင်းနေသော ကျွန်မဇာတိမြို့လေး၏ အလှကို ကျွန်မ မမေ့။ ယနေ့တိုင် သတိရနေပါသေးသည်။ ကျွန်မ အစ်ကိုတစ်ယောက်၏ အိမ်မှာ ဝါးခယ်မတစ်ဖက်ကမ်း ရွာသစ်ရွာနှင့် သော်ကရွာကြားတွင် ရှိသည်။ ကျွန်မငယ်ငယ်က ထိုအိမ်လေး နောက်ဘက်ဆောင်မှ သော်ကရွာဘက်ကိုကြည့်လျှင် သော်ကရွာနောက်မှာ စိမ်းမြသော စပါးကွင်းတို့ အလယ်တွင် ရွှေရောင်ဝင်းဝင်းနှင့် သော်က ဘုရားကြီးကို ဖူးတွေ့ရသည်။

နေလုံးနီနီကြီး စပါးပင်တွေထဲ နစ်မြုပ်ချိန်ကို ငေးကြည့်ရင်း နွားကျောင်းသူ မဗျိုင်းထဲက မဗျိုင်းလို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်ချင်ပါသည်။ လသာသော ညများတွင် ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကျောင်းပိတ်ရက် လမ်းမပေါ် ထုပ်စည်းတိုးခဲ့သည်ကို မမေ့ပါ။

စာရေးသူ၏ စေတနာ

မွေးဝတ္ထုတွင် မွေးတို့ ငယ်ငယ်ဘဝကို
‘တေးဆိုကြ၊ ပျော်ကြတာတွေ ငယ်ငယ်က သဘာဝအခြေ’
ဆိုသော ကိုလှမြင့်၏ တေးနှင့် သရုပ်ဖော်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ နေခဲ့၊
ထိုင်ခဲ့ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးခဲ့ရပါသော ဝါးခယ်မ၏ အလှက ကျွန်မရင်ထဲတွင်

စိမ့်ဝင်၍ မွေးဝတ္ထုထဲမှာ တစ်ဖန် ပြန်လည်ရှင်သန်လာခဲ့ပါသည်။ မိမိ၏ မွေးရပ်မြေမှာ မိမိ၏ မိဘပါပဲ။ မွေးရပ်မြေကို မချစ်တတ်သူသည် ကိုယ့် တိုင်းပြည်ကိုလည်း ချစ်မည်မထင်။ မွေးရပ်မြေ ကျေးဇူးကို မသိသူသည် မိဘကျေးဇူး၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကျေးဇူးကို သိမည် မထင်ပေ။

ကျွန်မ မွေးရပ်မြေကို ကျွန်မချစ်သလို၊ ကျွန်မတို့ ပြည်သူတွေလည်း ကျွန်မတို့ အမိမြန်မာပြည်၏ အလှကို ကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်၊ ချစ်တတ် စေလိုသော စေတနာနှင့် ရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သာမန်ကြည့်လျှင် မွေးသည် အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ဇာတ်လမ်း တစ်ခုဟု ဆိုနိုင်ပါသော်လည်း ကျွန်မသည် တိုင်းချစ်ပြည်ချစ် မျိုးချစ်စိတ် ဓာတ်ကို အခြေခံခဲ့ပါသည်။ မွေး၏ချစ်ဦးသူ ဖရက်ဒီ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် မွေးတို့ အသိုက်အဝန်း ကွာဟချက်ကို ကျွန်မဖော်ပြရာ၌ အခြေခံစရိုက် မတူပုံကို ခြယ်မှုန်းခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်တင်တင်ကြီး ဦးစီးသော မွေးတို့မိသားစုက တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်စိတ် ရှိကြသည်။ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးများတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။ မွေး၏မိခင် ဒေါ်တင်တင်ကြီးသည် အမြင်ကျယ်၍ မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်သော မိခင်ကြီးအဖြစ် ကျွန်မသရုပ်ဖော်ခဲ့သည်။

ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံစိတ်

ဖရက်ဒီ၏ ဖခင် ဦးဘလှတို့ အသိုက်အဝန်းမှာ ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုး ပတ်ဝန်းကျင်မှလွဲ၍ အပြင်ကို မျှော်မကြည့်၊ နယ်ကျဉ်းသည်။ မြေရှင်ယာ ရှင်များပီပီ ငွေရှင် ကြေးရှင်စိတ်ကြောင့် လူထုနှင့် ကင်းကွာကြသည်။

အခြေခံချင်း မတူသော မိသားစုနှစ်ခုမှ ပေါက်ဖွားလာသော မွေးနှင့် ဖရက်ဒီတို့ အချစ်ကို မိခင်ကြီး ဒေါ်တင်တင်ကြီးက မခိုင်မြဲနိုင်ဟု ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်သည်။

‘သမီး နှစ်နဲ့သုံးပေါင်းရင်း ငါးလို့ လုံးခနဲ အဖြေထွက်ပေမဲ့ ကနဲခ ပေါင်းရင် က အပေါင်း ခ ပဲဖြစ်မယ်။ အလယ်က အပေါင်းလက္ခဏာကြီး ခြားနေမှာပဲ။ အခြေခံချင်း မတူတဲ့ သမီးတို့နှစ်ယောက် အချစ်ဟာ တစ်သား တည်း ပူးပေါင်းမသွားနိုင်ဘူး’

သမီးဖြစ်သူ မွေး၊ ဖရက်ဒီကို ချစ်သွားပြီကို သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်

နက် မိခင်ကြီးက ယူကျုံးမရ သတိပေးဆုံးမခဲ့သည်။

ကိုကိုနိုင်က တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်စိတ်နှင့် တပ်မတော်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်မှာ အရေးအခင်းကြုံတော့ ကျောင်းစာသင်ခန်းကို စွန့်လွှတ်၍ တိုင်းပြည်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ ဒီလိုလူကို သမက် အဖြစ် ဒေါ်တင်တင်ကြီး ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်တင်တင်ကြီး မူဝါဒက-

‘လူသားသည် မိမိလူ့ဘောင်အတွက် ကောင်းကျိုး၊ ကောင်းစားရေး ကို စွမ်းဆောင်နိုင်ရမည်။ လူ့ဘောင်တစ်ခုလုံးအတွက် မစွမ်းနိုင်လျှင် ကိုယ့် တိုင်းပြည်အတွက် စွမ်းဆောင်နိုင်ရမည်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် မစွမ်း ဆောင်နိုင်လျှင် အနည်းဆုံး ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် ကောင်းစားရေးကို စွမ်း ဆောင်နိုင်ရမည်’

ဟု ဆိုသည်။

‘လူဟာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်တဲ့ စိတ်နဲ့ အများအတွက် အနစ်နာခံနိုင် တဲ့ စိတ်မရှိရင် တခြားသတ္တဝါတွေနဲ့ ဘာထူးခြားတော့မလဲ အတွတ်ရယ်’

ဟု ဒေါ်တင်တင်ကြီးက အတွတ်ကို ပြောခဲ့သည်။

ဒေါ်တင်တင်ကြီး နိမိတ်ဖတ်သည့်အတိုင်း ဖရက်ဒီက တက္ကသိုလ် ရောက်တော့ သူတို့အသိုက်အဝန်းက အေမီနှင့် ယူလိုက်ကြသည်။

ကိုကိုနိုင်၏ ခံစားချက်

ကိုကိုနိုင်သည် ချစ်ဦးသူ ဖရက်ဒီရှိပြီးသော မွေးကို သဘောထားကြီး စွာနှင့် ခွင့်လွှတ်၍ လက်ထပ်ခဲ့သည်။ မြတ်နိုးစွာ ပေါင်းခဲ့သည်။ ကြီးမား လှသော မွေးတို့ မိသားစုတာဝန်ကို ခွဲဝေယူခဲ့သည်။ အမှန်တော့ ကိုကိုနိုင် သည် တာဝန်ကျေသော လင်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မွေးအနေနှင့် သာ မွေးဒုက္ခက ကြီးမားလွန်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ကြီးမားသော မေတ္တာထားခဲ့ရပါသော ဇနီးသည်မွေးနှင့် မွေး၏ မိသားစု အသိုက်အဝန်းကြားတွင် ကိုကိုနိုင် ခံစားရပုံကို ကျွန်မ စာတစ်ပိုဒ် နှင့် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုနိုင်သည် ထိုစာကို ရေးပြီးမှ မွေးစိတ်ထိခိုက် မှာစိုး၍ မထည့်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားရင်းမှ မွေးက ထိုစာကို

သွား၍ဖတ်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာကို ဖတ်ကြည့်လျှင် ကိုကိုနိုင်စိတ်ဓာတ်ကို အထင်အရှား သိနိုင်ပါသည်။ စာမှာ အဆုံးမသတ်ပါ။ တစ်ပိုင်းလက်စနှင့် ရပ်ထားပါသည်။

ချစ်ဇနီးကြီး မွေး

အတူနေခဲ့ကြရတဲ့ တန်ဖိုးကို ခွဲခွာနေကြရမှပဲ ထင်ရှားသိရတော့တာပဲ။ မွေးပြန်သွားတဲ့နေ့က အိမ်ကြီးဟာ သဲကန္တာရလိုပဲ ခြောက်သွေ့နေတော့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ သီချင်းဆိုနေကျ ငှက်ကလေးတွေတောင် အိပ်ပျော်နေကြသလား အောက်မေ့ရတယ်။ အထူးပဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး ဘာသံမှ မကြားရဘူး။

ကိုကိုနိုင်ရဲ့ အားလပ်ချိန်တွေကို ဘယ်လိုသုံးရမယ်ဆိုတာ ကိုကိုနိုင် မတွေးတတ်တော့ဘူး။ Mess မှာလည်း မပျော်ဘူး။ ခက်တာက အရက်ခွက်မကိုင်လိုတော့တဲ့ အဖြစ်ရောက်နေတော့ ပိုဆိုးနေတယ်။ စာဖတ်မယ်လို့ စာအုပ်ကိုင်လိုက်တိုင်းလည်း အနားမှာ အမြဲထိုင်ပြီး စာဖတ်ဖော်၊ စာဖတ်ဖက်ဖြစ်နေတဲ့ မွေးကို ကိုကိုနိုင် သတိရစရာ ဖြစ်လာပြန်ရော။

တောကို ထွက်လာရတဲ့ ရက်တွေကျပြန်တော့လည်း တောတန်းရဲ့ သာယာပုံ၊ ပန်းတွေရဲ့ လှပပုံကို မြင်ရရင် သဘာဝကို မြတ်နိုးတတ်တဲ့ ငါ့ချစ်သူဟာ ဒီလိုအလှအပလေးတွေကို မြင်ရင် ချစ်တတ်ရှာပေတယ်။ ပျော်ရှာမှာပဲလို့ တွေးရတာကို အမောပဲ။

‘ဟာ’ တာက ရင်ထဲမှာ အားလုံးဟာနေတယ် မွေး၊ ကိုကိုနိုင် ရင်ထဲမှာ ဟာချင်ဟာရပါစေတော့။ မွေးဟာ စိတ်ချမ်းမြေ့သာယာစွာနဲ့ နေရတယ်ဆိုရင် ကိုကိုနိုင် ဖြေသာပါတယ်။

ဟိုရက် ရန်ကုန်ကို ပြန်လာတုန်းက မွေးနေရတာကို မြင်ရတော့ ကိုကိုနိုင် ရင်ထဲမှာ နာနေတော့တယ်။ အမှန်တော့ မွေးကို ကိုကိုနိုင်အရိပ်မှာခိုပြီး နားနေစေချင်တယ်။ မွေးဟာ ကိုကိုနိုင်ရင်ခွင်ထဲမှာတောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မအိပ်နိုင်တဲ့ အဖြစ်ပါကလားလို့ တွေးမိတိုင်း မွေးအတွက် သိပ်မောမိတာပဲ။ မွေးနဲ့ ကိုကိုနိုင် လက်ထပ်ကြတာဟာ တခြားအိမ်ထောင်ရေးတွေနဲ့ မတူခဲ့ဘူး။ ပိုက်ဆံနဲ့ ပေးဝယ်ပြီး ဂုဏ်ချင်းဖလှယ်ခဲ့ကြတာ

လည်း မဟုတ်ဘူး။ မွေးကို မြတ်နိုးတဲ့ စိတ်နဲ့သာ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ ကိုကိုနိုင်ဟာ အကြိုက်ဆုံးမိန်းမကို ရခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ကိုကိုနိုင် သဘော အကျဆုံး မိန်းမရဲ့ပုံစံဟာ မွေးပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ပြီးချိန်ကြီးဟာ အမြဲပဲ ခြောက်သွေ့နေရတာကို တွေးမိတိုင်း ကိုကိုနိုင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့်များ ဒါလောက်ကြာ ရှည်အောင် ခွဲခွာနေကြရသလဲလို့ တွေးမိပြန်ရော။

ကိုကိုနိုင် မွေးနဲ့ အကြာကြီး ခွဲမနေချင်ဘူး။ ခုလည်း ၆ လကြာမှ တစ်ခါတွေ့ပြီး မတွေ့ရတာ နှစ်ချိပြီး ကြာခဲ့ပြီ။ ဘာလို့ ခဏခဏ ပြန်မလာ လဲဆိုရင် တီဘီရောဂါသည်ကြီးနားမှာ မောကြီးပန်းကြီး အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ မွေးကို မမြင်ရက်လို့ပဲ။ အေးလေ မွေးတစ်ယောက်တည်း လင့်အပေါ်ရော၊ မိသားစုအပေါ်မှာရော ထောင့်စေ့ဖို့ဆိုတာကလည်း ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ကိုကိုနိုင်လေ...

ဤစာကိုကြည့်လျှင် ကိုကိုနိုင်ဒုက္ခကလည်း မသက်သာသည်ကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ ကိုကိုနိုင်တစ်ယောက် နောက်မိန်းမ ယူကိုယူသင့်သည့် အဖြစ်ရောက်အောင် ဤစာနှင့် ပို့ခဲ့ပါသည်။

လူထဲက လူသားများ

မွေး အာရောဂျံကအပြန် ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကိုကိုနိုင်မိန်းမ ကလေးမွေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မွေးသည် နောက်မိန်းမယူသည်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သည်။ နောက်မိန်းမက ယောက်ျားလေး မွေးသည်ဟု ဆိုသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ သား ဟူသော အတွေးကြောင့် ကိုကိုနိုင် မျက်နှာဝင်း လက်သွားပုံ၊ ကိုကိုနိုင်၏ သားလိုချင်သော ဆန္ဒကို ကိုကိုနိုင် မျက်လုံးတွင် မြင်ရသော မွေးက သားမွေးမပေးနိုင်သော သူ့အဖြစ်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျ သွားခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ကျွန်မ၏ ဇာတ်ဆောင်ဖြစ်သော မွေး၊ ကိုကိုနိုင်၊ အတွတ်၊ ဖရက်ဒီတို့သည် လူသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

မွေးသည် မိသားစုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်အတွက် ကိုလည်း ဇွဲနှင့်ကြိုးစားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သဘော

ထားကြီးသည်။ ကိုယ်ရေးစွန့်လွှတ်၍ အနစ်နာခံသည်။ ပြီးတော့ သမီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အများဆုံး ကြိုးစားပါသော်လည်း ချစ်ဦးသူနှင့် တွေ့တော့ မိခင်စကားကို နားမထောင်သော မဲ့တစ်ပေါက် စွန်းခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုနိုင်သည်လည်း အရာရာ ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းသော တာဝန်ယူရဲသော စိတ်ထားမြင့်မြတ်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ဇနီးသည်နှင့် ဝေးကွာနေချိန်မှာ အတွေ့မရှောင်နိုင်ဘဲ အငိုက်မိကာ နောက်မိန်းမယူမိသွားသည်။

အတွတ်ကတော့ နှုတ်နည်း၍ အရာရာနောက်ကျတတ်သော၊ အချိန်ကို မတွက်ဆတတ်သော သူငယ်ဖြစ်သည်မှလွဲ၍ မွေးအပေါ် စေတနာစစ်နှင့် ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ဖရက်ဒီကတော့ ရေလိုပါပင်တည်း။ ထည့်ရာခွက် ပုံသဏ္ဍာန်ကို လိုက်၍ ဆိုးသောအရောင်သို့ ပြောင်းလဲလွယ်သော လူတစ်ယောက်။

အစဉ်ပျံ့မွှေးနေသော မွှေး

အမှန်တော့ သူတို့အားလုံး ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်များ မဟုတ်ကြပါ။ ကျွန်မဇာတ်ဆောင်များမှာ အပြစ်အနာအဆာလေးများနှင့်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် လူသားများ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဖရက်ဒီမှအပ ကိုကိုနိုင်၊ အတွတ်၊ မွှေး တို့သည် ပေးဆပ်လာသော ဘဝ၏ ဒုက္ခများကို လူးလှိမ့်ခံစားကြရင်း သူတို့ဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ကောင်းအောင် ကြိုးစားသွားကြသည်။ အကောင်းဆုံး ရလဒ်ကိုတော့ မရ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်ရသည်ကတော့ အနတ္တ၏ သဘောပေပဲ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ စာဖတ်ပရိသတ် နှလုံးသားတွင် အစဉ်ပျံ့မွှေးနေစေသော 'မွှေး' ဟူသည့်အမည်ကို ပေးခဲ့ပါသော ဖရက်ဒီအား ကျေးဇူးတင်ရှိပါ၏။

[လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်]

စိမ်းသင့်မှစိမ်း သို့မဟုတ် မေတ္တာမဟာဝုန်

ဆင်တော်ရန် ကေသာ ဖြီးရင်လ
 လင်မျှော်ပြန်ပြီ တော့လို့
 အများပြည်ရွာက
 ညည်းကြပါလိမ့်
 အထီးကိုပင် စ ရောသလား
 သမီး ကိုယ်ညီမကဲ့သို့
 အများက မစာနာသတော်
 ကြားရ စကားလား။

ထိုတေးအိုလေးမှာ ကျွန်မ၏ မေမေ ဆိုပြသော သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတေးကို 'စိမ်းသင့်မှစိမ်း' ဝတ္ထု ရေးသောအခါ ဒုတိယပိုင်း တွင် ထည့်သွင်းသုံးစွဲခဲ့ပါသည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်လောက်တုန်းက ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းကို ကျွန်မ ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကားနှင့် လားရှိုးမှထွက်ကာ နမ္မတူဘော်တွင်းသို့ ခရီးဆန်ရာတွင် မိုင်းငေါကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပါသည်။ မိုင်းငေါအနီး ရွာလေး မှာ ချောင်းတစ်ခုရှိ၍ ထိုချောင်းကို ဖောင်နှင့် ဖြတ်ကူးရသည်။ ပထမဆုံး ပစ္စည်းများနှင့် လူကြီးများ ဖြတ်ကျော်နေချိန်တွင် ချောင်းကမ်းပါးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တဲငယ်တစ်ခုအတွင်း ကျွန်မ ခေတ္တနားနေပါသည်။ ထိုတဲထဲမှာ တဲပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးနှင့် ကျွန်မ စကားလက်ဆုံ ကျနေပါသည်။

သူ့ခင်ပွန်းမှာ ထိုဖောင်ကို တစ်ဖက်ကမ်းရောက်အောင် ပို့ရာတွင် ဦးဆောင်ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ ကူးတို့သူကြီး ခေါ်ပါ သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်မှာတော့ ဘယ်လိုခေါ်သည် မသိပါ။ သူသည် နွမ်းပါး ၍ သူ့တဲမှာ အိုဟောင်းလှသည်။ သူ့ချစ်ဇနီးသည် ကျွန်မကို မြေကရားထဲ မှ ရေနွေးကြမ်းနှင့် ဧည့်ခံပါသည်။ ပန်းကန်ကတော့ စဉ့်ဝါရောင် မြေခွက် ပဲဖြစ်သည်။ နောက်ကျောတွင် နို့စို့ကလေးတစ်ယောက် လွယ်ထား၍ အကြီးနှစ်ယောက်က သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသည်။ အကြီးမှာ ငါးနှစ်သား လောက်ရှိ၍ အငယ်က သုံးနှစ်သားလောက်ရှိပြီး သူတို့အမေကို မုန့်ပူဆာ နေသည်။

‘အစ်မ သူတို့ကို ကျွန်မ မုန့်ပေးလိုက်ဦးမယ်’

သူသည် ပေါ့ပါးစွာထ၍ ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်ရှိ မြေအိုးထဲမှ ဖက်ရွက်နှင့် ထုပ်ထားသော မုန့်သုံးထုပ် ယူချလာသည်။ နှစ်ထုပ်ကို ကလေးများအား ပေး၍ ကျန်တစ်ထုပ်ကိုဖြေကာ ကျွန်မကို ချကျွေးသည်။ ဖက်ရွက်ထဲမှာ တော့ ပဲကတ္တီပါလို ပဲမည်းမည်းများ ပေါင်းထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

‘စားပါ အစ်မရယ်၊ ရေနွေးကြမ်းလည်း သောက်ပါ၊ ဒီမှာတော့ ကလေးအတွက် မုန့်ဟာ ဒါပဲရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အာလူးပြုတ်ပေး တယ်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း ကျွေးပါတယ်။ တဲနောက်မှာ သူ့အဖေ က အာလူးခင်းနဲ့ ပဲခင်းစိုက်ထားတယ်၊ ကလေးတွေ သရေစာနဲ့ ကျွန်မ တို့ စားဖို့ လုံလောက်ပါတယ်’

သူ့ဘဝကို အကျဉ်းရုံး တင်ပြပါသည်။ ထိုစဉ်က ထိုနေရာမှာ ခေါင် လှသည်။ ကျွန်မကတော့ တစ်တဲနှင့်တစ်တဲ အလှမ်းအတော်ဝေး၍ တဲငယ် များကြားတွင် ယာခင်းလေးများ ခြားနေသော ရွာဟုပင် မခေါ်သာသည့် သည်ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

‘သူတို့အဖေ အားတဲ့အချိန် အခင်းကို စိုက်ထားတယ်၊ ကျွန်မက နောက်ပိုင်းကြည့်ရတာပေါ့။ လိုချင်တာရှိမှ တစ်ခါတလေ မိုင်းငေါဈေး သွားဝယ်ရတယ်’

ပါးစုနဲ့ဖောင်းဖောင်းနှင့် စားနေသော ကလေးများမှာ မပိန်မဝ အတော်လောက်ပင်။ ကျန်းမာရေးတော့ ပြည့်စုံပုံရသည်။ သူတို့သည် လတ်

ဆတ်သောလေနှင့် လတ်ဆတ်သော သစ်သီးဝလံကို စားနေရ၍ ကျန်းမာ
 ကြသည် ထင်ပါသည်။ အဝတ်အစားကတော့ နွမ်းပါးလှ၏။ အမျိုး
 သမီးမှာ ရှမ်းပြည်ဇာတိ ဖြစ်ဟန်မတူ။ စကားသံ မဝဲပါ။ သူ့အမျိုးသားမှာ
 တော့ ရှမ်းအမျိုးသားဖြစ်ပါသည်။ ချစ်၍ခေါ်ရာ လိုက်တော်မူခဲ့ပုံ ရပါသည်။
 ကျွန်မက ပဲပြုတ်ကိုစား၍ ရေနွေးကြမ်းသောက်ကာ ကျေးဇူးတင်
 ကြောင်း ပြောပြရာမှ...

‘သူတို့ကို ကျောင်းဘယ်မှာ ထားသလဲ’

ဟု မေးမိသည်။ မိန်းမငယ်သည် ကျောင်းဆိုသော စကားကို ထည့်
 သွင်းစဉ်းစားပုံမရ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စာသင်ဖူးမည် မထင်ပါ။

ကျွန်မတို့ အလှည့်ရောက်၍ ချောင်းကို ကူးရန် ထလိုက်သောအခါ
 မိန်းမငယ်သည် ချောင်းကမ်းပါးအထိ ကျွန်မကို လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ပါသည်။
 သူ့ခင်ပွန်းသည်မှာ ကျွန်မတို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းအရောက် ပို့ပါသည်။
 ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြနှုတ်ဆက်၍ ကျွန်မ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ပါသည်။
 ရှမ်းပြည်နယ် တောင်စောင်းနှင့် တောင်ကြားမြေပြင်များရှိ ယာခင်းများ၊
 တဲငယ်များမှာ ကျွန်မအတွေးကို နှိုးဆွလျက် ရှိသည်။ ဤယာခင်းများရှိ
 ကလေးများ ပညာသင်ကြားရေးကိုလည်း ကျွန်မ အစီအစဉ် လုပ်ကြည့်မိ
 သည်။ သူတို့ယာခင်းများကို ခေတ်မီတိုးတက် စိုက်ပျိုးရေးထိ ဦးဆောင်နိုင်
 သော ရှမ်းလူငယ်များ ဖြစ်လာအောင် ကလေးများကို ကျွန်မ ပညာသင်
 ကြားချင်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ မြစ်၊ ချောင်းနှင့် ဝေးကွာသော သီးနှံ
 ယာခင်းများကို ရေသွင်းစိုက်ရန် ရေစုပ်စက် မောင်းနှင်သံသည် တည်ညံ့
 ဖြစ်၍နေပါသည်။ ကျွန်မနှလုံးသားတွင် ဆောင်းနှင်းဖြူ ခြုံစောင်အောက်
 မှာ အိပ်ပျော်နေသော ယာခင်းများသည် လဲလျောင်းလျက် ရှိနေပါသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်ရောက်တော့ ‘စိမ်းသင့်မှစိမ်း’ ကို ရှုမဝတွင် ကျွန်မ
 မွေးထုတ်ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်သည်များကို ဝတ္ထုထဲတွင် ဖန်ဆင်း
 လိုက်သည်ဆိုပါတော့။ စိမ်းဆိုသော ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှ နယ်ပိုင်ကတော်
 တစ်ယောက်ကို ကျွန်မသည် မိုင်းငေါရွာအနီး ချောင်းကမ်းပါး ယာခင်းဆီ
 သို့ ခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။

စိမ်း ယာခင်းထဲသို့ ရောက်သွားပုံမှာ ဝတ္ထုဆန်ပါသည်။ လက်ထပ်

ပြီး ခြောက်လအကြာ ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းကို ခရီးထွက်ရင်း မိုင်းငေါအနီးမှာ ဓားပြတိုက်ခံရသည်။ ကားအရှိန်မသတ်ခင် စိမ်းသည် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ လိုမ့်အချ၊ ကားပေါ်မှ ချောက်ထဲသို့ ကျကျန်ရစ်သည်။ ခင်ပွန်းသည်နှင့် ကားကို ဓားပြများက ခေါ်ယူသွားကြသည်။ သတိမေ့နေသော စိမ်းကို ရှမ်းအဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ချောက်ကမ်းပါးချုံပေါ်မှ ကယ်တင်ခဲ့ရာမှ ကိုဝဏ္ဏတို့ ယာခင်းကို ရောက်လာခဲ့ရသည်။

ကိုဝဏ္ဏ၏ အမေ၊ ညီမလေး မခမ်းလုံ၊ ညီငယ် တိုးကြီးနှင့် အတူတို့က မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသော စိမ်းကို ချစ်ခင်လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုလက်ခံကြသည်။ ကိုဝဏ္ဏကလည်း အထူးဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်သည်။ ရောက်စက ကားပေါ်မှကျသောဒဏ်၊ အဖျားဒဏ်ကြောင့် အိပ်ရာမှ မထနိုင်သော စိမ်းမှာ နွေးထွေးသော ကိုဝဏ္ဏမိသားစု မေတ္တာဖြင့် ကျန်းမာလာသည်။

စိမ်းက နေကောင်းလာချိန်တွင် သူ့အဖြစ်ကို ပြောပြ၍ သူရန်ကုန်ပြန်ရန် စီစဉ်နေသည်။ ကိုဝဏ္ဏက မိုင်းငေါ၊ ကျောက်မဲတို့သို့ သွားရောက်တိုင်း စိမ်း၏ ယောက်ျားသတင်းကို အမြဲစုံစမ်းပေးသည်။ တစ်နေ့ ကျောက်မဲသို့ ကိုဝဏ္ဏသွားရာမှ သတင်းစာတစ်စောင် ယူလာခဲ့သည်။ သတင်းစာထဲတွင် စိမ်းယောက်ျား ကိုဝင်းဖေ ဓားပြလက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားကြောင်း၊ ပုံပျက်နေသော အလောင်းနှင့် ပစ္စည်းများ၊ ကိုဝင်းဖေလက်ဆွဲအိတ် ဓာတ်ပုံပါသော သတင်းဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းဖေမိဘများက စိမ်းနှင့် ကိုဝင်းဖေလက်ထပ်သည်ကို သဘောမတူသောကြောင့် အဆက်ဖြတ်ထားသည်။ စိမ်းမှာ မိဘမရှိ။ ရင်းနှီးသော ဆွေမျိုးလည်း မရှိပါ။

အထီးကျန်ဘဝနှင့် ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေရမည့်အတူတူ ယာတောတွင် ဆက်လက်နေပါရန် အမေက တောင်းပန်သည်။ စိမ်းက သူ့ဘဝအတွက် ဘာမှပြင်ဆင်မှု မရှိသေးဘဲ ရန်ကုန်ပြန်ရန် မဖြစ်နိုင်သေး၍ အမေတို့ယာတောတွင် ဆက်လက်နေရန် သဘောတူလိုက်သည်။ ကလေးများကလည်း စိမ်းကို ချစ်ခင်ကြသည်။ ကိုဝဏ္ဏကလည်း အလွန်ဝမ်းသာသည်။

စိမ်းသည် အိမ်ထောင်မှုကို ကျွမ်းကျင်သူပီပီ အမေအတွက် အကူအညီရသည်။ စိမ်းရောက်လာမှ အမေတို့၏ မြေစိုက်တဲမှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်

လာသည်။ တိုးကြီး၏ ဝက်ခြံမှာလည်း ကောင်ပျားလာ၍ နွားခြံကလည်း နို့ပိုထွက်လာသည်။ မခမ်းလုံ၏ ကြက်ခြံကလည်း ကြက်ဥများ ပိုထွက်လာသည်။ ကြက်ခြံရှင်းသည်ကအစ နွားခြံကိစ္စများပါ စိမ်းက မခမ်းလုံနှင့် တိုးကြီးကို ကူညီဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

တိုးချဲ့သော ယာခင်းများအတွက် ရေစုပ်စက်ဝယ်ရန် ကိုဝဏ္ဏက ငွေစုဆောင်းသည်။ သို့သော် စိမ်းအတွက် ရာသီဥတုဒဏ် ခံနိုင်ရန် တဲငယ်ကို ဖျက်၍ ကျောက်တုံးအိမ်လေး ဆောက်လိုက်သည်။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ရေစုပ်စက်ဝယ်ယူရန် စီစဉ်ထားသည်။

စိမ်းက ဖျက်လိုက်သော တဲမှ ဝါး၊ သစ်များနှင့် တဲငယ်တစ်လုံးကို အိမ်အနီးမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆောက်လိုက်ပြီး စာသင်ကျောင်းအဖြစ် ဖန်တီးအသုံးပြုလိုက်သည်။ အိမ်နီးချင်း ဦးခွန်နောင် အကူအညီဖြင့် ယာခင်းတစ်ဝိုက်တွင်နေသော ကလေးငယ်များကို စုဆောင်းကာ စိမ်းက မခမ်းလုံ၊ တိုးကြီး၊ အတူးတို့နှင့်အတူ အားလပ်ချိန်တွင် စာသင်ပေးသည်။ တိုးကြီး နွားနို့ပိုအသွားတွင် မိုင်းငေါမှ သတင်းစာကို ယူလာကာ ညဘက်တွင် သတင်းစာဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးသည်။

သူတို့ အပျော်ဆုံးမှာ ဆောင်းရာသီ ညဘက်ရေချိုးချိန်တွင် ရေနွေးနှင့် ချိုးရသည်ကို ပျော်ကြသည်။ ယခင်က အမေမှာ တစ်ယောက်တည်း၊ လူကလည်း အိုမင်းလာ၍ အလုပ်များများ မလုပ်နိုင်။ စိမ်းရောက်လာမှ တိုးကြီးစုဆောင်းလာသော ထင်းများနှင့် သူတို့တစ်အိမ်သားလုံးအတွက် စိမ်းက ရေနွေးကျိုပေးသည်။

ကိုဝဏ္ဏအဖို့ နေ့လယ် ယာခင်းကအပြန် ခေတ္တနားချိန်တွင် စိမ်း၏ လက်ရာ တို့ဟူးသုပ်၊ နို့နှင့်ကြက်ဥ ရော၍ ဖုတ်ထားသော ပူတင်းများ စားရသည်။ စိမ်း၏ အပြုအစုကို ကိုဝဏ္ဏက သာယာလာသည်။ ညဉ့်ဦးတွင် အိမ်ထဲ၌ မီးဖို၍ မီးလှုံရင်း သူတို့ စာဖတ်ကာ စကားပြောကြသည်။ တစ်ညမှာ စိမ်းက တိုးကြီးယူလာသော သတင်းစာတွင် တိတိရီရီ ပြတ်နေသော ကြော်ငြာစာကွက်လပ်ကို ကိုဝဏ္ဏအား ပြသည်။ ကိုဝဏ္ဏက သူ့ဘာမှမသိဟု ဖြေသည်။

ကိုဝဏ္ဏသည် ငယ်စဉ်က တောင်ကြီးတွင်နေ၍ စာသင်ခဲ့ရပြီး အရွယ်

ရောက်တော့ မြေပြန့်သို့ဆင်းကာ မြန်မာမျိုးချစ်လူငယ်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး၌ ပါဝင်ဆောင်ရွက်သည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ဖခင်ကြီးဆုံးသွားသောအခါ အမေတို့ မိသားစုကို အမေချစ်သော ယာခင်းသို့ ပြန်လည်ခေါ်ကာ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်၍ မိသားစုကို လုပ်ကျွေးသည်။

တစ်နေ့ ကိုဝဏ္ဏ အိပ်ရာထ နောက်ကျ၍ ယာခင်းသို့ အထွက်နောက်ကျသည်။ စိမ်းက...

‘ကိုဝဏ္ဏ ညက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီမနက် အိပ်ရာထ နောက်ကျတယ်’ ကိုဝဏ္ဏသည် ညက သူ၏အတွေးကို ဖွင့်၍ပြောပြသည်။

‘ကျွန်တော် အိပ်လို့မရဘူး၊ တစ်ညလုံး စိမ်းကို တွေးနေမိတယ်။ ခင်ဗျားများ တစ်နေ့ ဒီယာခင်းက ထွက်သွားမလားလို့၊ ပြီးတော့ ယာတော အကြောင်းလည်း တွေးမိတယ်၊ ကျွန်တော်က နယ်ရှင်တွေကို အားမကိုးချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ယာခင်းကို တိုးတက်အောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ချင်တယ်၊ မြေရိုင်းတွေ ထွင်ပြီး တောင်ကုန်းဘက်မှာ ရေစုပ်စက်နဲ့ ယာခင်းတွေ တိုးချဲ့ စိုက်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော် အားကြိုးမာန်တက် လုပ်နိုင်အောင် စိမ်း ကျွန်တော့်အနားမှာ အမြဲရှိနေစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စိမ်းနဲ့အတူ နေရတော့ အလုပ်ပိုလုပ်လာတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်း ရတယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုနေ့ကလိုဆိုပါတော့။ နေ့လယ်ပြန်လာချိန် တို့ဟူးသုပ် လုပ်ထားတာတွေ၊ ညဉ့်ဦးမှာ ယာခင်းက ပြန်ရောက်ချိန် ရေနွေးနွေး၊ နွေးနွေးထွေးထွေး ရေချိုးရတာတွေ၊ အားလုံး စိမ်းပြုစုတာတွေဟာ အသေးအဖွဲပေမဲ့ အပြုစုခံရသူ ကျွန်တော့်မှာတော့ တစ်အားတက်တာပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော် စိမ်းကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ စိမ်းနဲ့လက်တွဲပြီး ဒီယာခင်းမှာ အခြေချချင်တယ်၊ ကျွန်တော့် သားစဉ်မြေးဆက်တွေကို ဒီယာမြေသစ်မှာ အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်တွေနဲ့ တိုးတက်တဲ့ စိုက်ခင်းတွေ အလယ်မှာ တွေ့ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိမ်းဘဝကို ဒီယာတောမှာ နှစ်ပစ်လိုက်ပါလို့လဲ ကျွန်တော် မပြောရက်ဘူး။ စိမ်းကိုလည်း မခွဲနိုင်ဘူး၊ မခွဲချင်လို့ တစ်ညလုံး စိတ်ဒုက္ခရောက်ပြီး အိပ်မရတာ၊ ကျွန်တော် သွားမယ်’

ကိုဝဏ္ဏက ဒါပဲပြောကာ ယာတောသို့ ထွက်သွားသည်။

စိမ်းကလည်း ကိုဝဏ္ဏ၏ ယဉ်ကျေးစွာပြောသွားသော လူပျိုစကား

ကြောင့် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ တကယ်တော့လည်း လွတ်လပ်သူနှစ်ဦး ယခုလို ကြာရှည်ရင်းနှီးစွာ နေလာတော့လည်း ကိုဝဏ္ဏလို လူငယ် တစ်ယောက်အဖို့ သူ၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုများမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာပေပဲ။ သူ့အနေနှင့်က သူ့ခိုလှုံနေရသော ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် အမေတို့ မိသားစုကို မိသားစုစိတ်ဓာတ်နှင့် ပြုစုနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရန်ကုန်သို့သွား၍ သူ့ချစ်လင် ကိုဝင်းဖေအကြောင်း စုံစမ်းဖို့ သူ အမြဲ ကြံစည်နေသည်။ ယခုလို ကိုဝဏ္ဏက ဖွင့်ပြောခါမှ ကိုဝင်းဖေကို အထူး သတိရဖို့ ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာ လင်ဖြစ်သူကို အောက်မေ့တမ်းတစိတ် ဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်လာ၍ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကိုဝဏ္ဏအခန်းထဲဝင်ကာ စာအုပ်များ နေသားတကျ ရှင်းလင်းပေးသည်။ ကျောက်တုံးအိမ်ဆောက်ပြီး ကတည်းက ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော စာအုပ်၊ စာရွက်၊ စာတမ်းများကို ရှင်းလင်း ပေးသည်။

ကိုဝဏ္ဏအတွက် မကောင်းသော ကံကြမ္မာက ဝင်လာခဲ့သည်။ စာအုပ်ပုံတစ်ခုထဲမှ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများ ထွက်ကျလာသည်။ ကြော်ငြာ သတင်းများဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းဖေက သူ့အသက်ရှင်လျက် ရှိသေး၍ စိမ်း လည်း အသက်ရှင်လျက် ရှိပါက ရန်ကုန်သို့ အမြန်ပြန်လာရန် ကြော်ငြာ သော ဖြတ်ပိုင်းဖြစ်သည်။ စိမ်းသည် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို ဖတ်ပြီးပြီးချင်း ကိုဝဏ္ဏကို အထင်လွှဲသည်။ ကိုဝဏ္ဏကို တစ်ညတုန်းက သတင်းစာဖတ်ရင်း တိတိရိရိ ဖြတ်ထားသော ကွက်လပ်ကို မြင်စဉ်က စိမ်းက မေးခဲ့သည်။ ကိုဝဏ္ဏက မသိဟု ဖြေခဲ့သည်။ ကိုဝဏ္ဏကို ခွဲ၍ စိမ်း ရန်ကုန်ကို ပြန်မှာ စိုးသောကြောင့် ကိုဝဏ္ဏက ကိုဝင်းဖေ၏ ကြော်ငြာများကို ဖြတ်တောက် သိမ်းဆည်းထားသည်ဟု သူ့စွပ်စွဲကာ ကိုဝဏ္ဏ အကူအညီကိုပင် မယူဘဲ ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ယာခင်းရှိ အမေတို့ မိသားစုမှာ ကြေကွဲ၍ ကျန်ရစ်ကြသည်။ တစ်ည တွင် ကိုဝဏ္ဏက အိပ်မပျော်ဖြစ်နေစဉ် ကလေးများ အိမ်အလယ်မီးဖိုတွင် စကားပြောနေသံကြား၍ အခန်းဝမှ သွားရောက်နားထောင်သည်။ ထူးဆန်း သော အဖြစ်ကို ကြားရ၍ သူ အံ့ဩသွားသည်။ ကလေးတွေက သူ့ကိုမမြင်။

‘အစ်မသာ အစောကြီး ဒီလိုပြန်မယ်မှန်းသိရင် ငါ သတင်းစာအပိုင်း

တွေကို ဖြတ်မထားပါဘူး’

ဟု တိုးကြီးက ခမ်းလုံနှင့် သူ့ညီကို ပြောပြနေသည်။ သူ့သိမ်းထားရင်းမှ အိမ်ဖျက်ဆောက်ရာတွင် အပြောင်းအလဲနှင့် ပျောက်သွားကြောင်း ပြောပြသည်။ မခမ်းလုံက သတင်းစာကြော်ငြာများကို တွေ့တွေ့ချင်း ဆုတ်ပစ်ရင်ကောင်းမည်ဟု ကလေးတွေ့တွေ့ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဖြတ်သိမ်းထားတာတောင် လွန်လှပြီ။ အစ်ကိုသာသိရင် သတ်မှာပဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ အစ်မကို မပြန်စေချင်လို့ပါ’

အမှန်တော့ ကလေးများအားလုံး စိမ်းကို ယာခင်းမှာပဲ ရှိစေချင်သည်။ ကိုဝဏ္ဏက ကလေးများရှိရာလာကာ ကြော်ငြာစာရွက်ကို ဘယ်သူ ဖြတ်သလဲမေးသည်။ မခမ်းလုံက တိုးကြီး သတင်းစာသွားယူစဉ် ကြော်ငြာကို အရင်ဆုံး ဖတ်ရကြောင်း၊ သူ့ကို တိုင်ပင်သောအခါ စိမ်း ရန်ကုန်ကို မပြန်စေချင်၍ ထိုကြော်ငြာကိုဖြတ်ဖို့ အကြံဉာဏ်ပေးမိကြောင်း၊ ဖြတ်သူမှာ တိုးကြီးဖြစ်၍ ဖြတ်ပိုင်းများကို သိမ်းထားရာမှ ပျောက်သွားကြောင်း ဖွင့်ဟ ဝန်ခံကြသည်။ သူတို့ စိမ်းကို ချစ်လွန်း၍ လုပ်မိကြောင်း ပြောပြကြသည်။ နောက်ကို ဒီလိုမလုပ်ရန် ကလေးများကို ဆုံးမသည်ကလွဲ၍ ကိုဝဏ္ဏ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ စိမ်းကို ရှင်းလင်းပြောပြဖို့ အချိန်မရတော့။

ရန်ကုန်ရောက် စိမ်းဘဝက မတည်ငြိမ်။ သူငယ်ချင်း ဒေစီအိမ်တွင် ခေတ္တနားရင်း ကိုဝင်းဖေသတင်း စုံစမ်းသည်။ ဒေစီက ကိုဝင်းဖေမှာ ဓားပြများ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဒဏ်ရာနှင့် လွတ်မြောက်သွားကြောင်း၊ ကိုဝင်းဖေတပည့်မှာ ဓားပြများလက်ချက်နှင့် သေသွားကြောင်း၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အလောင်းကို အချိန်လွန်မှ သိကြရ၍ အလောင်းဆေးတွင် တွေ့ရသော လက်ကိုင်အိတ်အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံကြောင့် ကိုဝင်းဖေသေပြီဟု ယူဆကြကာ မိဘများက နာရေးကြော်ငြာကို ကြော်ငြာကြောင်း၊ ကိုဝင်းဖေက အလွန်ခေါင်သော ရှမ်းကျေးရွာတစ်ရွာမှာ ရှမ်းအဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ ဆေးကုသမှုကို ခြောက်လလောက် ခံယူနေရသောကြောင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်ကာ သတင်းစာမရောက်သော ကျေးရွာလေးတွင် သူ့သတင်းကိုရော နာရေးကြော်ငြာကိုရော မဖတ်မိဘဲ ကျန်းမာလာမှ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာကြောင်း၊ ရန်ကုန်အရောက်တွင် စိမ်း အသက်ရှင်နေဆဲထင်၍ သတင်း

စာထဲတွင် ကိုဝင်းဖေက ကြော်ငြာသော်လည်း စိမ်းက မရောက်လာ။
နောက်ဆုံး မိဘများ အစီအစဉ်အရ ခင်ခင်သန်းဆိုသူနှင့် လက်ထပ်ကာ
နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြောင်း ပြောပြသည်။

စိမ်းသည် ကိုဝင်းဖေကို ရှာဖွေလိုပေမဲ့ ခင်ခင်သန်းနှင့် လက်ထပ်
ပြီးဖြစ်၍ အဆင်ပြေနေပြီဖြစ်သော ကိုဝင်းဖေ အိမ်ထောင်ရေးကို အနှောင့်
အယှက် မပေးချင်။ ဒေစီအိမ်မှာ ဆက်လက်နေထိုင်လိုသော်လည်း ဒေစီ
ခင်ပွန်းမှာ အရက်အိုးဖြစ်၍ သူ့လို ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် အတူ
နေ၍ မသင့်လျော်။ တစ်နေ့ အလုပ်ရှာရန်အတွက်မှာ သူ့မိဘများရှိစဉ်က
သူ့ကို ထိန်းခဲ့သော ဒေါ်ရွှေသွယ်နှင့် သွားတွေ့သည်။ စိမ်းကို အကျိုးအ
ကြောင်းမေး၍ စိမ်းက သူ့ဘဝကို ပြောပြသည်။

ဒေါ်ရွှေသွယ်က စိမ်း၏အမျိုး မုဆိုးမ မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်မြနုအိမ်
မှာ သူနေထိုင်ကြောင်း၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ယခုလို ကစဉ်
ကလျားနေသည်ထက် အမျိုးဖြစ်သူ မင်းကတော်ကြီးထံမှာ ခိုလှုံနေသင့်
ကြောင်း၊ ထိုအိမ်မှ အလုပ်ကို ရှာဖွေဖို့ အကြံဉာဏ်ပေးသည်။ စိမ်းသည်
သူ့လို မိဘမဲ့၊ အခြေအနေ မဲ့သူကို ဂရုစိုက်မည် မထင်၍ စိမ်းက မသွားလို့။
သို့သော် ဒေါ်ရွှေသွယ်တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် စိမ်းက ဒေါ်မြနုထံသွားရန်
သဘောတူလိုက်သည်။ ဒေါ်မြနုမှာ ချမ်းသာသော မင်းကတော်ကြီးဖြစ်၍
ကြင်နာသနားတတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီး လဲ့လဲ့
ကြောင့် စိမ်းက နေရသည်ကို မပျော်။

လဲ့လဲ့မှာ ခေတ်ဆန်သူဖြစ်၍ သူ၏ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း
များကို အိမ်တွင် ဖိတ်ခေါ်ကာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံလေ့ရှိသည်။ ညစာစားပွဲများ
တွင် စိမ်းက ကူညီကျွေးမွေးရင်းမှ လဲ့လဲ့၏ ရည်မှန်းထားသူ ကိုမောင်မောင်
တင်က စိမ်းအားအရေးပေးသည်ကို လဲ့လဲ့က မကျေနပ်။ စိမ်း၏ ပင်ကို
အလှကြောင့် လဲ့လဲ့၏ ရည်မှန်းသူ ကိုမောင်မောင်တင်၏ မိတ်ဆွေ
ကိုဘကောင်းမှာ စိမ်းကို သဘောကျသည်။ ကိုဘကောင်းသည် ပညာဝန်
တစ်ယောက်ဖြစ်၍ မုဆိုးဖိုဖြစ်ကာ အင်းစိန်မှာ အိမ်တစ်လုံးရှိသည်။ စိမ်း
ကို ဆရာမအလုပ် ရှာပေးသည်။ သူက ရန်ကုန်တွင် နေသူဖြစ်၍ စိမ်းကို
သူ၏ အင်းစိန်အိမ်မှာ နေခွင့်ပေးသည်။

လဲလဲက စိမ်း သူတို့အိမ်မှာ နေသည်ကို မကြိုက်၍ ဒေါ်မြနုကို ပြောပြသည်။ သမီးဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်သော ဒေါ်မြနုက စိမ်းကို အိမ်မှ ထွက်သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။ စိမ်းနှင့် ဒေါ်ရွှေသွယ်မှာ ကိုဘကောင်းအိမ်မှာ နေထိုင်ရင်း စိမ်းက ကျောင်းတက်ရသည်။ ကိုဘကောင်းက ခဏခဏ အလည်လာသည်။ တစ်နေ့မှာ စနေနေ့ နေ့လယ်စာ စိမ်းတို့အိမ်တွင် စားလို ကြောင်း ပြောသည်။ စိမ်းကိုယ်တိုင် သူ့ကို လာကြိုဖို့နှင့် လိုအပ်သည်များ ဝယ်ရန် ကားပါ အင်းစိန်အိမ်တွင် ထားခဲ့သည်။ စိမ်းသည် အလုပ်ရှင်၊ ကျေးဇူးရှင် အနေနှင့် ကျွေးမွေးရန် တာဝန်ရှိသည်။ ဒေါ်ရွှေသွယ်နှင့် ထမင်း သုပ်များ ပြင်ဆင်ပြီး ကိုဘကောင်း၏ ကားဒရိုင်ဘာနှင့်အတူ ရန်ကုန်ထဲ ရှိ ကိုဘကောင်းရုံးကို သွားကြိုသည်။ ရုံးခန်းအတွင်း အထဲမှ ကိုမောင်မောင်တင် နှင့် ကိုဘကောင်းတို့ စကားပြောသံကြား၍ အထဲမဝင်သေးဘဲ အပြင်မှာ ရပ်၍ နားထောင်နေမိသည်။

‘ခင်ဗျား ရုံးဆင်းရင် ဘယ်သွားမလဲ’
ကိုမောင်မောင်တင်က မေး၏။

‘စိမ်း လာခေါ်လိမ့်မယ်’

‘တယ်ဟုတ်ပါလားဗျို့၊ ကျွန်တော်တော့ အပွဲပွဲနဲ့ ခဲ့သမျှ ဒီပွဲမှာ မိနေ ပြီ၊ လဲကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ရတော့မယ်’

‘ကိုယ့်လူ ရှော်တာကိုး၊ လှည့်ထွက်လို့ မရဘူးလား’

‘မရဘူး၊ မရဘူး၊ အဘွားကြီးက အထက်လူကြီးတွေနဲ့ကို ကိုင်ထား တာ၊ ယူရတော့မယ်၊ ခင်ဗျားကော စိမ်းနဲ့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်မလဲ’

‘ကိုယ်လူ၊ ရယ်စရာတွေ သိပ်မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အိမ်ပေး ထားတယ်၊ အလုပ်ရှာပေးထားတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က လက်ထပ်ရဦး မှာလား၊ ကျွန်တော့်ရာထူး၊ ကျွန်တော့်အခြေအနေနဲ့ အပျိုတွေ ငွေထုပ် အပြည့်နဲ့ လိုက်နေကြတာ။ ဒါတွေကြားထဲက သူ့လို တစ်ခုလပ် အိမ်ခြေ ရာခြေမရှိတဲ့ မိန်းမကို ယူရမယ်တဲ့လား၊ အိမ်နဲ့ အလုပ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်ပျော်အောင် သူက တစ်ခုခု ပြန်ပေးရမယ်လေ၊ ဟား... ဟား...’

ကိုဘကောင်းရယ်သံမှာ စိမ်းကို ရင်ပွင့်မတတ် ခံစားရသည်။ ရုံးပေါ်

မှ ချက်ချင်း ပြန်ဆင်းကာ ဒရိုင်ဘာကို သူ့ဆရာမရှိကြောင်း၊ အင်းစိန်ပြန် မည်ဟု ပြောကာ မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ အိမ်ရောက်တော့မှ ကားကို ကိုဘကောင်းဆီ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာမှာ ဘာမျှမသိဘဲ ပြန် ထွက်သွားသည်။

စိမ်းသည် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ ထမင်းသုပ်အတွက် ပြင်ဆင် ထားသော ဆီချက်၊ ပုစွန်ခြောက်မှုန့်ကအစ လွင့်ပစ်သည်။ ဒေါ်ရွှေသွယ်မှာ ဘာမှနားမလည်။ ပစ္စည်းများ အမြန်သိမ်းဆည်း၍ ဘူတာရုံကို ထွက်လာ သည်။ မီးရထားပေါ်ရောက်မှ ဒေါ်ရွှေသွယ်ကို စိမ်းက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

ဒေစီအိမ်ရောက်တော့ ဒေစီက စာနှစ်စောင် လှမ်းပေးသည်။ ကိုဝင်းဖေ ရှမ်းပြည်ဘက် ခရီးထွက်ရာတွင် ယခင်က စိမ်းနှင့်အတူ ဓားပြ တိုက်ခံရသော နေရာမှာ ခေတ္တနား၍ ရေဝင်သောက်ရင်း ကိုဝဏ္ဏတို့အိမ်ကို ရောက်သွားကြောင်း၊ တစ်ခါက သူ့ဇနီးသည်နှင့် ခရီးထွက်စဉ် ဤနေရာ အရောက် ဓားပြတိုက်ခံရကြောင်း၊ သူ့ဇနီးသည်၏ သတင်းကို မကြားရ ကြောင်း ကိုဝင်းဖေက ပြောပြသည်။ ဒီတော့မှ ကိုဝင်းဖေမှာ စိမ်းယောက်ျား မှန်း သိကြသည်။ ကိုဝဏ္ဏ၏အမေက စိမ်းအကြောင်းကို ပြောပြလိုက် သည်။ ကိုဝဏ္ဏက သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းအကြောင်းပါ ရှင်းလင်းရေးထား သော စာတစ်စောင်၊ မခမ်းလုံတို့ မောင်နှမက စာတစ်စောင်နှင့် ချယ်ရီပန်း ခြောက်များ အိတ်နှင့်ထည့်၍ ကိုဝင်းဖေကို ပေးလိုက်သည်။

စိမ်းသည် လင်သည်ထံမှ ပေးရစ်ခဲ့သော ဓားများဖြစ်၍ မျှော်လင့် ကြီးစွာ ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။ ဓားများမှာ သူ့ခင်ပွန်းသည် ကိုဝင်းဖေထံမှ မဟုတ်။ ကိုဝဏ္ဏနှင့် မခမ်းလုံတို့ မောင်နှမတစ်စုထံမှဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းဖေ နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ပြီး ယာခင်းကို အလည်တစ်ခေါက် ပြန်လာရန် ဖိတ် ခေါ်စားများဖြစ်သည်။

‘သန်ဘက်ခါကျရင် ဒေစီနဲ့အတူ ကိုဝင်းဖေက မင်းကို လိုက်ရှာမလို့’ ဒေစီထံမှ ထိုစကားကို ကြားရသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် စာလေးတစ်စောင်ပင် သူ့ချစ်လင်က မထားခဲ့သည်ကို သူဝမ်းနည်းမိသည်။ သူ့ကို ကိုဝင်းဖေ စိတ်မဝင်စားကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

နောက်ဆုံး သူ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားသည်။ အခြေကျနေပြီဖြစ်သော ကိုဝင်းဖေတို့ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း အနှောင့်အယှက်မပေးချင်။ အခြေ အနေမရှိ၊ ငယ်ရွယ်ချောမောသော သူ့လို တစ်ခုလပ်တစ်ယောက် အနေနှင့် ရန်ကုန်တွင် အန္တရာယ်များလှသည်။ ကိုဘကောင်းတို့၊ ကိုမောင်မောင်တင် တို့လို အသိုက်အဝန်းကိုလည်း ရွံရှာမိသည်။ ကိုဝဏ္ဏအပေါ် မဆင်မခြင် အထင်လွဲခဲ့သည်ကို နောင်တရမိသည်။

နောက်ဆုံး အမေတို့ ယာတောကိုပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘စိမ်းသင့်မှစိမ်း’ ၏ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ဇာတ်ဆောင် စိမ်းသည် ရှမ်းပြည်နယ်မှအပြန် အိမ်တစ်ဆောင်၊ အိပ်ရာ တစ်ခု၊ ထမင်းအိုးလေးတစ်လုံးအတွက် ရိုးသားစွာ အခြေချလိုပါသော် လည်း ရှမ်းရိုးမကိုဖြတ်ကျော်လာကတည်းက ရန်ကုန်မြေတည်းဟူသော အပြောကျယ်သည့် မြစ်ရေပြင်တွင် ရေသာများခဲ့၍ ဖြူဖွေးသန့်စင်သော မေတ္တာတရားနှင့်တူသည့် ငါးကို မတွေ့ခဲ့ပါ။

ဆောင်းပါးအစက ကဗျာလေးမှာလည်း တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမများ ဖြစ်လာလျှင် လူအထင်အမြင် အသေးခံရပုံ၊ သပ်ရပ်အဆင်ပြေအောင် ဆင် ယင်ထုံးဖွဲ့နေထိုင်သည်ကိုပင် လင်လိုချင်သည်ဟူ၍ အများက အထင်သေး ပုံကို ဖွဲ့နွဲ့ထားသည့် ကဗျာလေး ဖြစ်ပါသည်။

စိမ်းက ကိုဘကောင်းနှင့် တွေ့ချိန်တွင် ကိုဘကောင်း၏ အပြော အဆို အထောက်အပံ့ အကူအညီတို့ကို တိမ်းညွတ်လုနီးနီး ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ရေပြင်လို မတည်ငြိမ်သော သူ့ဘဝကို မြေပြင်လို တည်ငြိမ်ချင် သည်။ သူက အိမ်တစ်ဆောင်၊ အိပ်ရာတစ်ခု၊ ထမင်းအိုးလေး တစ်လုံးမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဘဝအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများဟု သူကထင် သည်။ ဒေါ်ရွှေသွယ်က ‘အချစ်’ပါမှ ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုသည်။ မှန်၏။ နောက်ဆုံး ကိုဘကောင်း၏ စိတ်ထားကို သိရတော့မှ ‘မေတ္တာ’သည် ဘဝ တစ်ခုအတွက် မည်မျှအဖိုးတန်သည်ကို သူသတိရပြီး မေတ္တာလွမ်းခြံရာ အမေတို့ ရှမ်းကုန်းမြေမြင့်ကို သူပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုထဲတွင် ရှမ်းပြည်နယ် ယာတောကို ဖော်ပြရာ၌ မေတ္တာရနံ့ သင်းပျံ့နေ၍ ရန်ကုန်မှာ နေရသော စိမ်းအခြေအနေကို ဖော်

ပြရာတွင် မြို့ပြစော်နံ့၍ နေပါသည်။

ဝေဖန်ရေးဆရာတချို့က ခင်နှင်းယုသည် ဝတ္ထုများကို ရုပ်ရှင်ရိုက်လို၍ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းဆန်ဆန် ရေးသည်ဟု ဆိုသည်။ အမှန်တော့ ၁၉၅၄ ခုနှစ် 'စိမ်းသင့်မှစိမ်း' ဝတ္ထုရေးချိန် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်က ကျွန်မဝတ္ထုများကို ဘယ်သူမှ ရုပ်ရှင်အဖြစ် ဖန်တီးရန် စိတ်မကူးကြသေးပါ။ မွေးကို ၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ်မှာ ကျွန်မရေးခဲ့၍ မွေးအရင် စိမ်းသင့်မှစိမ်းကို စော၍ ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိမ်းသင့်မှစိမ်းကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ မွေးရုပ်ရှင်ကို ၁၉၆၁-၆၂ ခုနှစ်လောက်မှာ ပြပြီးမှ စိမ်းသင့်မှစိမ်းကို ဒါရိုက်တာ ရွှေဘော်က ရုပ်ရှင်အဖြစ် တင်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒါရိုက်တာရွှေဘော် အနေနှင့် အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ထိုဇာတ်လမ်း ရုံတင်ပြီး စာရေးဆရာ ဦးသုခက ဒါရိုက်တာရွှေဘော်ကို ချီးကျူးပါသည်။

ဝင်ငွေအနေနှင့်လည်း ကောင်းပါသည်။ ရုပ်ရှင်ကားကို ရုံတင်ပြီးသော အချိန်မှာ ကျွန်မကို ငွေတစ်ထောင် ထပ်မံကန်တော့၍ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး တီဘီဌာနသို့ ကျွန်မ လှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။ ဒါရိုက်တာ ဦးရွှေဘော်က ကျွန်မကို တောင်းပန်ပါသည်။ ကျွန်မဝတ္ထုထဲကအတိုင်း ဇာတ်လိုက်မင်းသားမှာ သရုပ်မပေါ်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်ရှမ်းအမျိုးသား ကိုဝတ္ထုမှာ ယောက်ျားပီပီ၊ မြင်းကြီးတကားကားနှင့် လယ်ယာတောမှာလည်း ယာခင်းရှင်ပိသစ္စာနှင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးသော ကျေးတောသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ ဇာတ်လိုက်မင်းသားမှာ တစ်ချိန်လုံး ငှက်ဖျားတက်နေပါသည်။ “သူက အရေးကြီးတဲ့ ဇာတ်ကားတစ်ခု ရိုက်နေလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ၉ ရက်တည်း အချိန်ပေးတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်က သင့်လျော်အောင် ဖြတ်တောက်ထည့်ရတော့ အဆင်မပြေ ဖြစ်တာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မကတော့ ဘာမှမပြောပါ။ နာမည်ကြီး၍ ထုထည်ကောင်းသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ရိုက်နေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ဇာတ်လိုက်မင်းသားမှာ ထိုစဉ်က ကျွန်မလို မထင်မရှား စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ သာမန်ဇာတ်လမ်းကို အချိန်မပေးနိုင်ခြင်းမှာ မထူးဆန်းပါ။

တစ်ခုကလည်း ကျွန်မဝတ္ထုထဲတွင် ထိုးခန်းကြိတ်ခန်းဟူ၍ လုံးဝမပါပါ။ သို့သော် ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်အကြိုက်ဟူ၍ သေနတ်ပစ်ခန်းတွေ ဘာတွေနှင့် ရုပ်ရှင်ထဲမှာ တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မရယ်မိသည်။ ပြီးတော့ ရှမ်းကုန်းမြေပြင်ကို နောက်ခံမည့်နေရာတွင် ဒေသမှန်ကို သွားရောက်မရိုက် ကူးနိုင်၍ မေမြို့နေရာတချို့နှင့် မင်္ဂလာဒုံဘက် ရာဘာတောနောက်ကို နောက်ခံအဖြစ် ထားရိုက်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ချယ်ရီပင်ကြီးကလည်း လုပ်ထားသော ချယ်ရီပင်ကြီးမှန်း သိသာပါသည်။ ဒေသန္တရ မကျွမ်းသူတို့ အဖို့တော့ မသိသာပါ။ ပြီးတော့ သန်းနွဲ့တို့နှင့် ရယ်စရာအခန်းတွေပါ ထည့်ထားပါသည်။ ထိုအခန်းတွေကြောင့်ပဲ လူကြိုက်များသလားတော့ မသိပါ။

ချီးကျူးစရာ ကောင်းသည်ကတော့ မြင့်မြင့်ခင် ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းမှာ အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင် စိမ်းက နေရာအများအပြား ယူထား သောကြောင့် ရုပ်ရှင်မှာလည်း စိမ်းနေရာတွင် သရုပ်ဆောင်ရသူ မြင့်မြင့်ခင် မှာ တစ်ဇာတ်လုံး ပင်ပန်းလှပါသည်။ မြင့်မြင့်ခင်ကို ကျွန်မ ချီးကျူးမိသည် က သူသည် အနုပညာသည် ပီသသည်။ အနုပညာသည်မှာ မိမိဖန်တီး သော အနုပညာတွင် ခြင်္သေ့စိတ်ထားရသည်။ ခြင်္သေ့သည် သမင် တစ်ကောင်ကို ဖမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ယုန်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ခုန် အုပ်ရာ၌ တူညီသော စွမ်းအားကို ထုတ်သည်။ အသုံးပြုသည်။ ယုန်ငယ် ဖြစ်၍ မိမိအားကို လျော့မချ။ မြင့်မြင့်ခင်ကလည်း ဒါက စာရေးဆရာ နာမည်ကြီး ရေးသောဇာတ်လမ်း၊ ဒါက စာရေးဆရာပေါက်စ ရေးသော ဇာတ်လမ်းဟူ၍ မခွဲခြားဘဲ သူ့အစွမ်းကို အပြည့်အဝဖြင့် သရုပ်ဆောင်ရ သည့် အခန်းတွင် ပိုင်နိုင်အောင် အသုံးချသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယာတောမှ ကလေးများ စာတတ်လာအောင် လုပ်ဆောင်သော အခန်းနှင့် ကလေးသရုပ်ဆောင် အခန်းတို့မှာတော့ ပီပြင်လှပါသည်။ တကယ့်ရှမ်းကျေးလက်မှ ကလေးတို့၏ ရိုးစင်းပွင့်လင်းသော စေတနာ စရိုက်မှာ ပေါ်လွင်ပါသည်။

[လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်]

စိတ်ကူးထဲမှ ဖန်ဆင်းလိုက်သော ချစ်လှချည်ရဲ့

‘တိုင်းပြည်ကို သစ္စာဖောက်ကြတဲ့ နည်းအမျိုးမျိုးထဲမှာ စာပေသစ္စာဖောက်တာ အဆိုးဆုံးပဲ။ စာပေဟာ စိတ်ဓာတ်နဲ့ တွဲလျက်နေတာကိုး။ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်လာပြီ ဆိုတော့ တပ်မကြီးတစ်ခု စစ်ဆင်လာတာထက် ကြောက်စရာကောင်းတာ’

ထိုစကားလုံးများကို ရွတ်ဆိုသူမှာ ကျွန်မ၏ ‘ချစ်လှချည်ရဲ့’ ဝတ္ထုထဲမှ အဓိကဇာတ်ဆောင် မေမေကြီး၏ စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။ ယခုပြန်ဖတ်ကြည့်သောအခါ ကျွန်မ၏ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှားနိုင်အောင် တန်ခိုးကြီးသော ထိုမေမေကြီး၏ နာမည်ကို ဝတ္ထုထဲတွင် ကျွန်မလုံးဝမဖော်ခဲ့ပေ။ ကျွန်မ၏ ချို့ယွင်းချက် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ချိန်က တိုင်းပြည်အပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးနိုင်သော စာရေးဆရာများကို သံရုံးများက ဦးစားပေးခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားသံရုံးများတွင် ဝါဒဖြန့်ချိရေးနှင့် ပြန်ကြားရေးဌာန ရှိသည်။ သူတို့တိုင်းပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးနေ့၊ အမျိုးသားနေ့များနှင့် အခါအားလျော်စွာ ကျင်းပသော အခမ်းအနားများတွင် စာရေးဆရာများကို သံရုံးများက ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးကြသည်။ အရက်ကို အလျှံအပယ်တိုက်၍ တချို့သော စာရေးဆရာများ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဣန္ဒြေပျက်အောင် သောက်ကြသည်။ တချို့ စာရေးဆရာများကတော့

သံရုံးက ပြန်ကြားရေးအရာရှိများနှင့် အဆက်အသွယ်ရကာ သံရုံးများက ဘာသာပြန်ခိုင်းသော စာအုပ်များကို မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုပေးကြသည်။ သံရုံးတို့၏ ပြန်ကြားရေးမှ ပြန်ခိုင်းသော စာအုပ်များမှာ များသောအားဖြင့် ဝါဒဖြန့် စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။

ချစ်လှချည်ရဲ့ ဝတ္ထုထဲတွင် မိခင်ဖြစ်သူ မေမေကြီးသည် တစ်ဦးတည်း သား ကိုတင်မောင်ကို မြန်မာပြည်တွင် အမ်အေဘွဲ့ယူပြီး နိုင်ငံခြားသို့ သတင်းစာပညာသင် လွှတ်လိုက်သည်။ သတင်းစာဘွဲ့ယူပြီး မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လာသောအခါ သတင်းစာတိုက် ထောင်ပေးသည်။ မိခင်က မော်လမြိုင်တွင် သစ်စက်နှစ်ခုနှင့် လယ်ဧက အမြောက်အမြားကို ပိုင်ဆိုင်ကာ သတ္တုတွင်းများကို အုပ်ချုပ်နိုင်သော မုဆိုးမကြီးဖြစ်သည်။ သားဖြစ်သူကို အောင်မြင်သော သတင်းစာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သည်။ တက်နေဝန်း သတင်းစာတိုက်ကို ထူထောင်ပေးရုံသာမက သားဖြစ်သူအပါးမှာ အစစ အကူအညီရဖို့ ဆွေမျိုးထဲမှ နှမဝမ်းကွဲ မခင်ယုဆိုသူကို Private Secretary အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ခန့်ထားသည်။ သားကို သီးသန့်လစာနှင့် ထမင်းချက် ဦးကျော်ကို ပေးထားခဲ့သည်။ မခင်ယုကိုလည်း ကိုတင်မောင်နှင့် တစ်အိမ်တည်း အတူနေစေသည်။ ချွေးမဖြစ်သူ မငွေခင်နှင့် မြေးနှစ်ယောက်ကို မေမေကြီးက မော်လမြိုင်သို့ ခေါ်ယူသွားကာ အစစ တာဝန်ယူခဲ့သည်။

ချွေးမမှာ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ရုံမက သားနှင့် အဆင်မပြေ၍ မေမေကြီးက ခေါ်ယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မခင်ယုမှာ မေမေကြီး အစီအမံနှင့် အယ်ဒီတာချုပ် ကိုတင်မောင်၏ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာမှာ ကိုအောင်ကျော်ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သတင်းစာပညာကို ကိုတင်မောင်၊ ကိုအောင်ကျော်တို့၏ သင်ကြားပြသမှုကြောင့် မခင်ယုသည် တဖြည်းဖြည်း ကျွမ်းကျင်လာကာ ဆောင်းပါး၊ ခေါင်းကြီးနှင့် သတင်းများပါ ဝင်ရောက်ရေးသားနိုင်လာသည်။ မေမေကြီးသည် သားဖြစ်သူ ကိုတင်မောင်ကို ချစ်လွန်း၍ ကိုကိုမောင် ဟုခေါ်သည်။ သူခေါ်သလို ဆွေမျိုးများက လိုက်ခေါ်သည်။

တက်နေဝန်း သတင်းစာသည် အရှိန်နှင့် တက်လာသော်လည်း

တစ်ဖက်မှ ကိုတင်မောင်မှာ အရက်အလွန်သောက်သည်ကို မခင်ယု တွေ့ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း သတင်းစာလုပ်ငန်းတွင် စိတ်မဝင်စား။ သတင်းစာ တိုးတက်လာခြင်းမှာ အယ်ဒီတာ ကိုအောင်ကျော် ကြိုးစားမှုကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကိုတင်မောင်က နိုင်ငံခြားသံရုံး၊ ပြန်ကြားရေးဌာနနှင့် ဆက်သွယ်ကာ စာအုပ်များ ဘာသာပြန်သည့် အလုပ်ကို လုပ်သည်။ တစ်နေ့တွင် အနားယူရန် ပုသိမ်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ရာတွင် ကိုတင်မောင်က မခင်ယုနှင့် အိမ်တော်ပါ ဦးကျော်ကြီးကို ခေါ်သွားသည်။ တစ်ည အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် အရက်သောက်ရင်း မခင်ယုကို ကိုတင်မောင်က သူ့အကြောင်းများကို ပြောပြသည်။ သူ နိုင်ငံခြားတွင် ပညာသင်စဉ်က ပုလဲဆိုသော နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက်ကို ယူခဲ့ကြောင်း၊ ယခု မြန်မာပြည်ကို ခေါ်ယူလိုကြောင်း၊ ပြီးလျှင် သူပါ နိုင်ငံခြားသားအဖြစ် ခံယူကာ လိုက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အမေသည် သတင်းစာတိုက်ကို သံယောဇဉ်ကြီးသူဖြစ်၍ သူမရှိလျှင် သတင်းစာဆက်လက် တည်တံ့ရေးအတွက် မခင်ယုကို တာဝန်ပေးရန် မေမေကြီးကို ပြောပေးမည်။ မခင်ယု ဆက်လက်ကြိုးစားရန် ပြောသည်။ ညဉ့်နက်သည်အထိ သူပြောသမျှကို မခင်ယုက နားထောင်နေရသည်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သောအခါ မခင်ယုကို မေမေကြီးရှိရာ မော်လမြိုင်သို့ စာတစ်စောင်နှင့်အတူ လွှတ်လိုက်သည်။ ကိုအောင်ကျော်ကလည်း မေမေကြီးထံ စာတစ်စောင်ပေးလိုက်သည်။ မေမေကြီးက စာကိုဖတ်ပြီး သားအကြောင်းကို မခင်ယုအား ပြောပြသည်။

‘မေမေကြီးရဲ့သားဟာ အင်မတန် ထူးဆန်းတယ်၊ ပင်ကိုကတော့ တော်တော် ကြည်ကြည်လင်လင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာအရောင်ဆိုဆို၊ ဘာအနံ့ထည့်ထည့် ပြောင်းလဲလွယ်တယ်၊ ပြီးတော့ ထည့်တဲ့ခွက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍန်အတိုင်း လိုက်ပြီး ပုံစံပြောင်းတယ်။ မေမေကြီးက ကြိုတင်မစီမံရင် နိုင်ငံခြားသတင်းစာပိုင်ရှင် အယ်ဒီတာချုပ်တွေအတိုင်း သူက အတွင်းရေးမှူးခန့်မှာ သေချာတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ရှုပ်ဦးမယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကြိုကြိုတင်တင် မေမေကြီးက စီမံတာ။ မခင်ယုကို အမျိုးလည်းတော်တော့ သူ့ကို ထိန်းနိုင်အောင် သူ့အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် မေမေ

ကြီးက ခန့်ခွဲတယ်။ သူ့အသုံးအစွဲလည်း သိလို့ သီးသန့်လစာပေးတယ်။ သတင်းစာကငွေကို မထိရအောင်လို့’

သားအကြောင်းကို အစုံအလင် ပြောပြသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိန်းမမှု ပွေ့ခဲ့ပုံ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တိတ်တိတ်ယူပြီး ပစ်ထားသော ကြောင့် မေမေကြီးက တာဝန်ယူပြီး ကလေးမွေးသည်အထိ စောင့်ရှောက် ခဲ့ရပုံ၊ မငွေခင်နှင့် မရခင်ပင် မိန်းကလေးများနှင့် ရှုပ်ခဲ့ပုံများ၊ နိုင်ငံခြား မသွားခင်ကလည်း စာရေးဆရာဘဝတွင် စာဖတ်ပရိသတ်ထဲမှ မိန်းကလေး များနှင့် မရှင်းမရှင်း ဖြစ်ခဲ့ပုံကို မခင်ယုအား ပြောပြသည်။ သားမှာ အရည် အချင်း တကယ်ရှိသူဖြစ်၍ မိန်းမမပွေ့ဘဲ၊ သေသောက်မကြူးဘဲဆိုလျှင် သတင်းစာလုပ်ငန်း ကြီးပွားနိုင်ကြောင်း၊ သူ့မှာ အစစအရာရာ စီးပွားရေး အဆင်ပြေပေမဲ့ သားအတွက် စိတ်ဆင်းရဲရကြောင်း မေမေကြီးက ပြော ပြသည်။ သူပြောပြသော အကြောင်းများကို ကိုကိုမောင်အား ဘာမျှမပြော ဘဲ သူရေးလိုက်သော စာကိုသာ ကိုကိုမောင်အားပေးရန်မှာပြီး မခင်ယုကို မေမေကြီးက စာတစ်စောင် ပေးလိုက်သည်။

ညနေဘက်မှာတော့ မခင်ယုအမေက မခင်ယုကို ကိုအောင်ကျော်ထံ မှ စာအကြောင်း ပြောပြသည်။ ကိုအောင်ကျော်က မခင်ယုကို လက်ထပ် လိုကြောင်း၊ မေမေကြီးနှင့် မခင်ယု အမေတို့ထံသို့ ခွင့်တောင်းသော စာဖြစ် ကြောင်း၊ ပြောပြ၍ မခင်ယုသဘောကို မေးသည်။ မခင်ယုက မေမေ သဘောပဲဟု ဖြေခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ သတင်းစာလုပ်ငန်းတွင် ကျွမ်းကျင်သော်လည်း စာအုပ်ပုံထဲ ခေါင်းမြုပ်ကာ အစဉ်အေးအေးနေသူမှာ သူ့အတွက် အောင်မြင်သော အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်ပါ့မလားဟု သံသယ ဖြစ်မိသည်။

ရန်ကုန် ပြန်ရောက်သောအခါ မေမေကြီးပေးသော စာကို ကိုကိုမောင် လက်ထဲသို့ ပေးလိုက်သည်။ ကိုတင်မောင်က စာကို သူမဖတ်၊ မခင်ယု ကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြစေသည်။

မေမေကြီးက

‘ပုလဲအပေါ်တွင် လူမျိုးရေးအရ သူ မတွေးပါ၊ မိန်းမချင်းအနေနှင့် ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်က မငွေခင်ကလည်း မိန်းမသား

ဖြစ်၍ မျှတစွာ စဉ်းစားဖို့ လိုသည်။ မငွေခင်ကို သူကိုယ်တိုင် တောင်းရမ်း ပေးစား၍ ကလေးသုံးယောက်မိခင် ဖြစ်နေကြောင်း၊ မေမေကြီးဟာ သားရဲ့ မယားငယ်ကို မယားကြီးရှေ့ခေါ်လာတဲ့ ယောက္ခမရိုင်းကြီး မဖြစ်လိုပါ။

‘သားက နိုင်ငံခြားသားအဖြစ် ခံယူဦးမယ်ဆိုတော့ မိခင်ရင်း Mother country ပျောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ အခြေမဲ့၊ အနေမဲ့ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း၊ စိမ်မချမ်းသာဆုံးမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံခြားသားအဖြစ် ခံယူရုံမက တိုင်း ပြည်ကိုပါ နိုင်ငံခြားဝါဒ လွှမ်းမိုးအောင် ဖြန့်ဖြူးနေခြင်းကို ဝမ်းနည်းကြောင်း။’

‘ပုလဲခေါ်ဖို့ကိစ္စမှာ မေမေ မပါလိုပါ။ သားအစွမ်းအစနှင့်သား ခေါ် နိုင်ပါသည်။ မိမိပယောဂနှင့် ရလာသော မြေးများကို သူစောင့်ရှောက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားစာပေများကို ဘာသာပြန်ခြင်းကို မကန့်ကွက်။ မိမိ တိုင်းပြည်ကို ထိခိုက်စေမည့် ဝါဒဖြန့်နှင့် အညှီအဟောက် စာပေများကို ဘာသာပြန်ရာ ဌာနကြီးအဖြစ် သူ တည်ထောင်ပေးသော တက်နေဝန်း သတင်းစာတိုက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားရသည်ကို ဝမ်းနည်းကြောင်း’

ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

နောက်နေ့တွင် မခင်ယု အိမ်မှာရှိနေတုန်း ကိုကိုမောင် သတင်းစာ တိုက်မှ တယ်လီဖုန်းလာသည်။ မေမေကြီး၊ မခင်ယုအမေနှင့် မငွေခင်တို့ ရန်ကုန်ကို လာမည်ဖြစ်၍ လေဆိပ်သို့ သွားကြိုရန်ဖြစ်သည်။ မခင်ယု သွားကြိုရာတွင် မငွေခင် အခြေအနေဆိုး၍ ဆေးရုံသို့ တန်းတင်ရသည်။

တစ်ညနေ ဆေးရုံသို့ မခင်ယု လူနာလာမေးစဉ် ကိုကိုမောင် ရောက် လာသည်။ လူနာကို ကြည့်ရုံပဲကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်ကား ပေါ်တွင် ကိုကိုမောင်က မေမေကြီး၊ မခင်ယုအမေနှင့် ကိုအောင်ကျော်တို့ ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်နေကြောင်း၊ မခင်ယုနှင့် ကိုအောင်ကျော်ကို စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းဖို့ ကိစ္စဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။ မခင်ယုက စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းခြင်းကို မကန့်ကွက်သော်လည်း အိမ်ပြန်ဘဲ နေလိုက်သည်။ မခင်ယု သည် နောက်တစ်ပတ်တွင် မငွေခင်ကို လာရောက်တွေ့ဆုံသောအခါ အခြေ အနေမကောင်း၍ ဆရာဝန်များက မငွေခင်ကို လက်လွှတ်လိုက်ပြီ။ ထို အချိန်မှာ မေမေကြီး ရောက်လာပြီး မခင်ယုကို အိမ်ပြန်ရန်နှင့် မခင်ယုမေမေ

က စောင့်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ မခင်ယုက မေမေနှင့်အတူ ကိုအောင်
ကျော်ကို တွေ့ရမည်ထင်သည်။ အိမ်ရောက်တော့ သူထင်သလို မဟုတ်။
ဇာတ်ထုပ်က တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

‘မောင်အောင်ကျော်က စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာကို ဖျက်လိုက်ပါတဲ့’
မခင်ယုမှာ သူ့မေမေပြောသည်ကို ဘာမျှနားမလည်။ ဦးကျော်က
မခင်ယုသည် ကိုကိုမောင်နှင့် ညဉ့်နက်သည်အထိ တစ်ခန်းတည်း အတူရှိ
နေတတ်ကြောင်း၊ တစ်ခါကလည်း ကိုကိုမောင် အခန်းထဲမှ ဝန်းခနဲအသံ
ကြား၍ သူထွက်ကြည့်ရာတွင် အဝတ်ဖရိဖရဲနှင့် အမူးလွန်နေသော ကိုကို
မောင်အား မခင်ယုက ထူမနေသည်ကို ခုတင်ဘေးတွင် တွေ့ရ၍
မခင်ယုနှင့် ကိုကိုမောင်တို့ ညားနေပြီဟု ဦးကျော်က စွပ်စွဲသည်။ ဦးကျော်
၏ စွပ်စွဲချက်ကို ကိုအောင်ကျော်က ယုံကြည်၍ စေ့စပ်ခြင်းကို ဖျက်လိုက်
သည်။ စာတစ်စောင်ကို မေမေလက်ထဲ ထည့်ခဲ့သည်။

ချစ်လှစွာသော ယု

တစ်သက်တာအဖို့ ခုအချိန်ဟာ ကိုအောင်ကျော် စိတ်ဒုက္ခအရောက်
ဆုံးပဲ။

ယုကို အတော်ကြာလေ့လာပြီးမှ ကိုအောင်ကျော် ချစ်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ ‘အ’ လွန်းတဲ့ အပြစ်ကြောင့် လူငယ်ချင်းမစမိတာ ကိုအောင်ကျော်
အမှားပဲ။

လိုလည်း လိုချင်လို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ နီးစပ်အောင် ကြံခဲ့တယ်။
ယုက မှန်မှန်နေတာတွေ၊ စေ့စပ်တုန်းက အိမ်ပြန်မလာတာတွေဟာ ဘာ
ကြောင့်ဆိုတာ ခုမှ သိရတော့တယ်။ ယုနဲ့ ကိုကိုမောင်အဖြစ်ကို မသိလို့
ကိုအောင်ကျော် ကြံစည်မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခုမှ အကြောင်းစုံပြောပြလို့
သိရတယ်။ ကိုအောင်ကျော် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ပါပြီ။

တက်နေဝန်း သတင်းစာကြီးကို ယုတို့နှစ်ယောက် ဦးစီးနေကြပေ
တော့။

ကိုအောင်ကျော်

ဟူသောစာ ဖြစ်သည်။ မခင်ယုသည် ပထမ ဒေါသဖြစ်သော်လည်း
သူ့မှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ အရက်သမား ကိုကိုမောင်ကို ထိန်းသိမ်း

ရ၊ စကားပြောသမျှ ထိုင်နားထောင်ရသော အဖြစ်များနှင့် ပုသိမ်သွားစဉ်က လသာခန်းမှာ အရက်သောက်လွန်ပြီး အိပ်ပျော်နေသော ကိုကိုမောင်ကို အအေးပတ်မှာစိုး၍ အိပ်ခန်းသို့ ခေါ်တွဲလာရာ ခုတင်နားတွင် ကိုကိုမောင် လဲကျသွားပုံ၊ သူ့ အဝတ်အစားများ ဖရိုဖရဲ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေစဉ် ဦးကျော် တက်လာပုံများကို ပြန်တွေးမိသည်။ ဒီတော့ သူ၏ နေပုံထိုင်ပုံမှာလည်း အရက်သမားနားမှာ ဖြစ်၍ မှားယွင်းလျှင် မှားယွင်းနိုင်သော အခြေအနေ ဖြစ်သည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။ ကိုအောင်ကျော်ကိုရော ဦးကျော်ကိုပါ သူစိတ်ဆိုးပြောသွားသည်။ နောက်နေ့ နိုးချိန်မှာ နေမြင့်လှပြီ။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြ။ မငွေခင် အခြေအနေဆိုး၍ မေမေတို့ ဆေးရုံကို သွား ကြကြောင်း သိရသည်။ ချက်ချင်း တယ်လီဖုန်းလာသည်။ မခင်ယု သတင်း စာတိုက်ကို အမြန်ဆုံးလာရန် ကားလွှတ်လိုက်မည့်အကြောင်း ကိုကိုမောင် က ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သတင်းစာတိုက်ကို မခင်ယုရောက်တော့ ကိုကိုမောင်က စာချုပ် ကြမ်းတစ်ခုကို ထုတ်ပြသည်။ စုစုပေါင်း စာအုပ်ဆယ်အုပ်ကို ငွေ တစ်သောင်းနှင့် ဘာသာပြန်ရန် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နှင့် စာချုပ်ချုပ် ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စာချုပ်အချော ပြင်ဆင်ပြီး နိုင်ငံခြားသားထံသို့ လက်မှတ်သွားထိုးရန် ကိုကိုမောင်က ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ မခင်ယုမှာ စိတ် ပျက်သွားသည်။ ပို၍ စိတ်ပျက်သည်က တချို့ဘာသာပြန် စာအုပ်များကို ကိုအောင်ကျော်အား ပြန်ခိုင်းကာ ဘာသာပြန်ခကို လက်ဖက်ရည်ဖိုး သာသာလောက်ပဲ ပေးသည်။ ဒီလို စာပေအပေါ် ခေါင်းပုံဖြတ် အပြုအမူ မျိုးကိုလည်း မခင်ယုက မကြိုက်။

သို့ဖြစ်၍ သူ မသွားလိုကြောင်း ငြင်းဆိုသည်။
 ‘မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး၊ ငါ့ခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်’

ကိုကိုမောင်က အာဏာဖြင့် ခိုင်းသောအခါ မခင်ယုက စာချုပ်ကြမ်း များကို ယူကာ သူ့စားပွဲသို့ သွားသည်။ လက်နှိပ်စက်နှင့် စာတစ်စောင် ရိုက်၍ ကိုကိုမောင်လက်ထဲကို ထည့်လိုက်သည်။

‘မြန်လှချည်လား’

ကိုကိုမောင်သည် အံ့ဩစွာနှင့် စာကို ဖတ်လိုက်သည်။ စာမှာ

မခင်ယု၏ အလုပ်ထွက်စာ ဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုမောင်သည် လက်ထဲမှစာ
ကို ချေမွ၍ မျက်နှာကြီးကလည်း နီရဲလာသည်။ မခင်ယု ရှင်းပြသည်။

‘ကိုကိုမောင်ကို အချိန်ကျလာလို့ ယု ရှင်းလင်းပြောပြပါရစေ။
ကိုကိုမောင် ကျေးဇူး ယု အပေါ်မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ အစ်ကိုအရင်း
တစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်တယ်။ မေမေကြီး စိတ်ကျေနပ်အောင် အစစ
ကိုကိုမောင် အလိုကျ အားလုံး လိုက်လျောခဲ့တယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်
ယောက်လို နေ့နေ့ညည ကိုကိုမောင်ရဲ့ အနားမှာ နေခဲ့ပြီး ဝတ္တရားတွေ
ဆောင်ရွက်ခဲ့လို့ ယု အခု စိတ်ဆင်းရဲရပြီ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ကိုအောင်ကျော်က ယုနဲ့ စေ့စပ်တာကို ဖျက်လိုက်ပြီ’

မခင်ယုသည် ဦးကျော်၏ စွပ်စွဲချက်နှင့် ကိုအောင်ကျော် အထင်
လွဲသည်များကို ရှင်းပြသည်။

‘ဆက်လက်ပြီး နေဖို့ စိတ်မသန့်တော့ဘူး။ ယုကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီပေါ့၊ မင်းကို ညီမလေး အရင်း
တစ်ယောက်လို ကိုယ်ချစ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကိုတော့ လေးစားစေချင်
တယ်၊ သွားတော့’

မခင်ယုသည် တစ်ဟုန်ထိုးပင် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ နောက်
မှ တစ်ယောက်ယောက် လိုက်လာသော်လည်း သူ ခြေကုန်သုတ်အပြေး
တွင် လက်ကို နောက်မှလှူက ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘ယု နေပါဦး’

လက်ကို ဆွဲသူမှာ ကိုအောင်ကျော်ဖြစ်၍ ရုံးခန်းထဲမှာ ကိုကိုမောင်နှင့်
မခင်ယုတို့ စကားပြောသမျှကို အကုန်ကြား၍ မခင်ယုအပေါ် အထင်လွဲ
သမျှ တောင်းပန်ပါကြောင်း၊ သူ့ကို ဘာသာပြန်ခိုင်းသော စာအုပ်ကို မပြန်
လို၍ ကိုကိုမောင်ထံသို့ ပြန်ပေးရန်လာရင်း မခင်ယုနှင့် ကိုကိုမောင်တို့၏
စကားများကို ကြားရကြောင်းပြောကာ တောင်းပန်သည်။

‘မခင်ယု မရှိတဲ့နောက် ကိုယ်လဲ မနေတော့ဘူး’

ဆိုကာ မခင်ယုလက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆွဲ၍ ထွက်သွားကြသည်။
တက်နေဝန်း သတင်းစာတိုက်တွင် ကိုကိုမောင်တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်သည်။

‘ချစ်လှချည်ရဲ့’ ဟူသောအမည်မှာ ‘ချစ်သက်လျာ’ သီချင်းထဲမှ
 ‘...ချစ်လှချည်ရဲ့လို့ ဆိုတဲ့အသံတွေ၊ မောင့်ပြောစကား ပျားသကာ
 အလား၊ ပျိုနားဝမှာ တဝေဝေ’

ဆိုသောအပိုဒ်မှ စကားလုံးကို ယူသုံးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုမောင်
 က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တိုင်း ချစ်လှချည်ရဲ့ သဲသဲလှုပ်ဖြစ်
 ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သွေးအေးတတ်သူဖြစ်သည်။ ဖိုးစိန်ကြီးခေတ်က
 ကတော်များ၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာသောသူ အမျိုးသမီးများက ကွမ်းသီး
 ဖက်ဆေးလိပ်ထဲတွင် ရွှေဒင်္ဂါးထည့်၍ နောက်ပိုးလက်ဆောင် ပေးသလို
 ကိုကိုမောင်ခေတ်က ကိုကိုမောင်၏ ဝတ္ထုများကို ကြိုက်၍ မိတ်ဆက်စာ
 ပေးကာ မိန်းကလေးများက ကိုကိုမောင်ပိုက်ကွန်တွင်း သက်ဆင်းကြ
 သည်။ ကိုကိုမောင်ကလည်း စည်းမစောင့်။

ကျွန်မ၏ ‘ချစ်လှချည်ရဲ့’ ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းက ဒါပဲဖြစ်သည်။

အင်အားကြီး နိုင်ငံများ၏ ဝါဒဖြန့်သမျှကို မြန်မာစာရေးဆရာတချို့
 က လက်ဝေခံ၊ တစ်ဆင့် ဝါဒဖြန့်ပေးသည်ကို ကျွန်မ မကြိုက်၍ ဝတ္ထုဆင်
 ကာရေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခေတ်က သံရုံးမှ အရက်ပုလင်းသည် စာရေး
 ဆရာတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးကို ဖြတ်ပေးသည်။ စာရေးဆရာတချို့မှာ
 နိုင်ငံခြားသံရုံးများ၏ လက်ကိုင်တုတ် ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မသည် အင်အားကြီးနိုင်ငံများ၏ ဝါဒဖြန့်ရင်းမှ သူတို့၏ အရှိန်
 အဝါအောက်သို့ တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်ကလေးများကို သွတ်သွင်းကြသည့်
 စနစ်ကို ကန့်ကွက်လို၍ ဝတ္ထုထဲတွင် ဇာတ်လမ်းဆင်၍ ဖော်ပြမိသည်။
 အမှန်ဘော့ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးဖြင့် မိမိတို့ဝါဒအောက်သို့ သိမ်းသွင်း
 သော နိုင်ငံကြီးတိုင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ အရင်းရှင်အမည်မခံသော တချို့
 တိုင်းပြည်များကလည်း ဝါဒရေးရာဖြင့် သူတို့ အရှိန်အဝါ အောက်သို့
 သွတ်သွင်းသိမ်းသွင်းကြသည်။

ကျွန်မ စာရေးဆရာ သက်တမ်းတွင် နိုင်ငံခြားတွင် ကျင်းပသည့်
 ကွန်ဖရင့်တစ်ခုသို့ တက်ရောက်ဖူးပါသည်။ ကိုင်ရိုတွင် ကျင်းပသော အာရှ
 အာဖရိက စာရေးဆရာ ညီလာခံဖြစ်ပါသည်။ အဖွဲ့ငယ်လေး တစ်ခုတွင်
 ကျွန်မနှင့် ဦးပြည့်စုံ ပါပါသည်။ ထိုအဖွဲ့ငယ်မှ အစည်းအဝေးကြီးသို့

တင်ပြရန် စာတမ်းတစ်စောင်ကို တင်ပြဆွေးနွေးပါသည်။ တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ခုက ဦးဆောင်တင်သွင်းသော ထိုစာတမ်းတွင် 'အမေရိကန်တို့ ဦးဆောင်သော နယ်ချဲ့စနစ်ကို ဆန့်ကျင်ရမည်' ဟု ပါပါသည်။ ထိုစာတမ်း တင်သော တိုင်းပြည်မှ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက 'မြန်မာပြည်မှ ကိုယ်စားလှယ်တို့ သဘော သိလိုပါသည်' ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မ အဖော်ဦးပြည့်စုံက မခင်စု ပြောပါဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို လည်လည်ဝယ်ဝယ် ပြောတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတတ်သလောက် မှတ်သလောက် ပြောပြလိုက်ပါသည်။

'စာတမ်းကို သဘောကျပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်ဆိုသော စကားလုံးကို ပြင်လိုကြောင်း၊ မည်သည့်တိုင်းပြည်က ဦးဆောင်သည် ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်ပုံစံနှင့်လာလာ နယ်ချဲ့ဝါဒ၊ နယ်ချဲ့စနစ်ဟူသမျှကို တိုက် ဖျက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း'

ကျွန်မက ရှင်းပြပါသည်။ ဦးဆောင်တင်သွင်းသော တိုင်းပြည်မှ ကျွန်မကို လာ၍ဆွေးနွေးသော သူမှာ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ဒေါသတွေဖြစ် လိုက်သည်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပါပင်တည်း။ ကျွန်မ ကံကောင်းပါသည်။ အာဖရိကပြည်နယ်တစ်ခုမှ အင်္ဂလိပ်စကား လည်လည်ဝယ်ဝယ် ပြောတတ် သူတစ်ယောက်၏ ဝေဖန်ချက်ကိုမူ ဦးဆောင်သော တိုင်းပြည်ကိုယ်စား လှယ်က လက်မခံသည့်အပြင် 'စပိုင် စပိုင်၊ အမေရိကန် စပိုင်' ဆိုပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားစေပါသည်။

ကျွန်မတို့ တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်လေးများမှာ နယ်ချဲ့စနစ်အောက်မှ လွတ်မြောက်ခါစ ဘာမှပြည့်စုံမှု မရှိသေးသော ပျော့ညံ့ချက်ကိုကိုင်ကာ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးများက ဝါဒရေးရာအရ အတင်းအကျပ် လွှမ်းမိုးမှုမျိုးကို ကျွန်မလက်မခံနိုင်ပါ။ အခါအားလျော်စွာ အခြေအနေအရ ကျွန်မတို့သည် လွတ်လပ်စွာ ကြားနေရေးဝါဒကို လက်ကိုင်ထားနေရသော တိုင်းပြည်ငယ် တစ်ခုဖြစ်ရာ His Master's Voice ဆိုသော သူ့သခင်အသံအတိုင်း လွတ်လပ်ရေးရမှ ပြန်ဆောက်ရသော အဖြစ်မျိုးကို မလိုလားပါ။

အမှန်တော့ ကိုကိုမောင်သည် ကျွန်မရင်ထဲမှ မကျေနပ် ကန့်ကွက် လိုသည်ကို ခြယ်လှယ်တင်ပြရာ၌ ကျွန်မစိတ်ကူးထဲမှ ဖန်ဆင်းထားသော

ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက် ပါပင်တည်း။

တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်များသည် မည်သည့်နှောင်ကြီးမှ အတည်းမခံရဘဲ အင်အားကြီးနိုင်ငံများ၏ စေတနာ၊ မေတ္တာနှင့် ကူညီမှုကို ခံယူရပါလျှင် ကမ္ဘာကြီး၏ သာယာဖွံ့ဖြိုးမှုမှာ လျင်မြန်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မပတ်သက်စတမ်း အထီးကျန်ဝါဒ (Isolated Policy) ဆိုသည်မှာ ယခုခေတ်တွင် မဖြစ်နိုင်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့လို တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်များ အနေနှင့် သန့်စင်သော မေတ္တာတရားကိုသာ အားထားရာရှိပါသတည်း။

[လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်]

ပန်းများကို ပွင့်စေသူ

‘ခံစားမှုမရှိဘဲ ကျွန်မ စာမရေးတတ်ပါ’ ဟု ကျွန်မ တစ်ခါက ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ဟုတ်ပါ၏။ ရင်ထဲမှ ခံစားမှုဝေဒနာ ပြင်းထန် လာမှ ကျွန်မ စာရေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ စာဖတ်ပရိသတ်သည်လည်း ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုကို ဖတ်ရာတွင် ကျွန်မကဲ့သို့ ထပ်တူထပ်မျှနီးနီး ဝေဒနာ ခံစားကြရသည်။

ဆရာဇော်ဂျီ၏ အဆိုအမိန့်ကတော့ ရသစာပေမှာ ခံစားချက်တွင် စေတနာက စွက်ဖက်ပါလာ၏။ စာရေးသူ၏ စေတနာကောင်းက ရသစာပေကို အရည်အသွေး တောက်ပလာအောင် မွမ်းမံခြယ်လှယ်ပေး၏ဟု ဆိုသည်။ ဆရာအဆိုအမိန့်နှင့်ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ‘ပန်းများကိုပွင့်စေသူ’ ဝတ္ထုကို ရေးရာတွင် ခံစားမှုကို ရှေ့တန်းတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ ‘ကျွန်မ စေတနာဟာ ဘာလဲ’ ဟု ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ စစ်ကြောမေးမြန်းမိ၏။ ဝတ္ထုကိုရေးပြီး စာဖတ်ပရိသတ်လက်သို့ ပို့ပြီးမှ ကျွန်မစေတနာကို ကျွန်မ စစ်ကြောမိသည်ဟု ဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ပါသည်။

ကျွန်မရေးနေကျ ဝတ္ထုများ၏ ဇာတ်ကောင်စရိုက်များအနက် ပန်းများကို ပွင့်စေသူ၏ အဓိကဇာတ်ကောင် ဦးထင်ပေါ်၏ စရိုက်မှာ ထူးခြား၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပါသည်။ ဒီဇာတ်ကောင် ပါဝင်ရာ

ဝတ္ထုကို ကျွန်မမွေးဖွားသည့် နေရာမှာ အေးမြတိတ်ဆိတ်လှသော ကလေး မြို့လေးမှာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ချစ်သူ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီးဘဝတွင် ရှိသေး ၏။ စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ် တက်ရောက်ရန် ကလေးသို့ အသွားတွင် ကျွန်မ ကို လိုက်ပါရန် ခေါ်ယူခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည်လည်း အိန္ဒိယ (အာရှ)၊ မှ ဆေးကုအပြန် အနားယူဖို့ လိုအပ်၍ အလုပ်မဝင်ဘဲ ကလေးကို သူနှင့် အတူ လိုက်ခဲ့ပါသည်။

ကလေး၏ အေးမြသောရက်များ၊ တိတ်ဆိတ်သောညများသည် ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုရေးလိုသော သမာဓိအင်အားကို ပေးစွမ်းကြသည် ထင်ပါ သည်။ ကျွန်မမှာ ဈာန်ဝင်၍ 'ပန်းများကို ပွင့်စေသူ' ဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်ခဲ့ သည်။ ဈာန်ဆိုသည်မှာ 'စူးစိုက်သမှု ကပ်၍ရှု ဈာန်ဟုခေါ်လေသည်'ဟု ဖွင့်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ယခုအခါမှာ ကျွန်မသည် စာဖတ်သူတို့၏ ထင်မြင်ချက်နှင့် ကျွန်မ၏ ခံစားချက်တို့ကို ပြန်လည်လေ့လာ စိစစ်သောအခါ ကျွန်မ မွေး ဖွားခဲ့သော ပန်းများကို ပွင့်စေသူမှာ ဘီလူးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဓိကဇာတ်ဆောင်မှာ ဦးထင်ပေါ်ဖြစ်၍ ဒုတိယအရေးပါဆုံးမှာ မခင်သိုက် ဖြစ်သည်။ ပဲခူးမှာနေစဉ်က သူတို့နှစ်ဦး ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်း နေဖက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ရန်ကုန်မှာ အိမ်နီးချင်းအဖြစ်နှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံသောအခါ ဦးထင်ပေါ်သည် ဇနီးဖြစ်သူ မမြမေနှင့် ကွဲကွာပြီး တစ်ယောက်တည်း ဝတ္ထုလစ်လမ်းမပေါ်မှာ ခြံကြီးတွင် နေထိုင်ချိန်ဖြစ် သည်။ မမြမေမှာလည်း မခင်သိုက်နှင့် ကျောင်းနေဖက် ဖြစ်သည်။ မခင်သိုက်က အပျိုကြီးဆရာမ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့မမြမေနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး တွင် တွေ့ရာမှ မခင်သိုက်က အိမ်လည်ခေါ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာမှ ဦးထင် ပေါ်အကြောင်းကို စတင်သိရသည်။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်စဉ် က ဦးထင်ပေါ်သည် အေးဆေးရိုးသားသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု မမြမေတွင် ကလေးနှစ်ယောက်ရချိန်၌ လင်မယား ကွဲသွားသော်လည်း မမြမေကို ဘာကြောင့် ကွာသည်ကို မမြမေက မသိဟု ဆိုသည်။ မမြမေက သူနှင့် ပေါင်းသင်းစဉ်က ချောက်မှာဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်တစ်ခုကို ပြန်လည်ပြောပြ သည်။

ချောက်တွင် ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူများ၏ ယဉ်ကျေးမှုလေ့၊ ရင်ချင်းအပ်ကပွဲများ ခေတ်စားချိန်ဖြစ်သည်။ ဦးထင်ပေါ်သည် ထိုကပွဲများကို တက်ရင်းမှ ရင်းနှီးသွားသော အရာရှိတစ်ယောက်၏ မိန်းမအိမ်ကို ဝင်ထွက်ဆက်ဆံနေခဲ့သည်။ ထိုမိန်းမက နောက်ဆုံး အိမ်ပေါ်မှဆင်းကာ သူ့ထံသို့ လိုက်လာချိန်တွင် ထိုမိန်းမသည် သူနှင့် လုံးဝမပတ်သက်ဟု 'ဘူး' ခံ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ရောက်ချိန်တွင်လည်း တာဝန်ရဲရဲ မယူရဲသော ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း၊ ဂေါက်ရိုက်၊ မာကျောက်ပွဲနှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် သူချစ်၍ ယူခဲ့သောကြောင့် သူ သည်းခံပေါင်းသင်း လာခဲ့သော်လည်း အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မပြဘဲ သူ့ကို ကွာရှင်းခဲ့သည်ဟု မမြဲမက ပြောပြသည်။

မခင်သိုက်မှာ ကျောင်းသားဘဝမှ ကွဲကွာသွားကြပြီး ယခု အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်သော အချိန်ရောက်မှ နောက်ပိုင်းတွင် ဦးထင်ပေါ်၏ အကြောင်းကို ပထမဆုံး သိရသည်။ သူနှင့် အတူနေသော ကြီးကြီးထံမှ ဦးထင်ပေါ်အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ သိခဲ့ရသည်မှာတော့ ဦးထင်ပေါ်၏ ဖခင် ဦးအောင်ကျော်မှာ စပါးအဝယ်တော်ဖြစ်သည်။ ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးပြုံးချို၏ဇနီး ဒေါ်မြရင်ကို ခိုးယူပေါင်းသင်းခဲ့သည်။ ဦးပြုံးချိုက စီးပွားရေးကို စွန့်ကာ ဘုန်းကြီးဝတ်သွားသည်။ ဦးအောင်ကျော်၏ မယားအကြီး ဦးထင်ပေါ်၏ အမေမှာ စိတ္တနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့၍ ဦးထင်ပေါ်သည် ငယ်စဉ်က အဒေါ်နှင့်လိုက်နေကာ ပညာသင်ခဲ့ရကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ချောက်က မိန်းမကိစ္စကိုတော့ မိတ်ဆွေများပြောပြ၍ သိရသည်မှာ ကပွဲကရန် အမျိုးသမီးကို ခေါ်ရာမှ အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် ဦးထင်ပေါ်တို့ စကားများကြသည်။ ဦးထင်ပေါ်ကို အရာရှိက လူပုံအလယ်တွင် အရှက်ခွဲရှုတ်ချပြောဆိုသည်ကို တစ်လုံးမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်ခံနေသည်။ ပြီးတော့မှ အရာရှိမိန်းမထံသို့ သွားလာဆက်ဆံရအောင် လုပ်ပြီး ထိုမိန်းမက လိုက်လာချိန်တွင် သူက ဘာမှမပတ်သက်သလို 'ဘူး' ခံငြင်းလိုက်၍ ထိုမိန်းမအရှက်ရခဲ့သည်။ အရာရှိမှာတော့ တနဲ့နဲ့ ခံစားနေရတော့သည်။ မခင်သိုက် စုံစမ်းရသမျှတော့ ဦးထင်ပေါ်အကြောင်းမှာ ထိုမျှသာ ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တွင် ပြန်တွေ့ချိန်မှာတော့ ဦးထင်ပေါ်သည် ရည်မှန်သည်။ စကားအပြောကောင်းသည်။ ရုပ်ရည်ကလည်း ခံ့ညားသည်။ နံနက်တိုင်း မြင်းစီးထွက်ရင်း မခင်သိုက်တို့ထံသို့ ဝင်ရောက်တတ်သည်။ သူ့ခြံထဲမှ ပန်းများကို မခင်သိုက်ထံ အမြဲပို့ပေးသည်။ တစ်နေ့တွင် သူ့အိမ်နီးချင်း ဦးဝင်းမောင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူးနှင့် သားများပါ ဦးထင်ပေါ် နှင့်အတူ မြင်းစီးရင်း မခင်သိုက်တို့ ခြံသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ဦးထင်ပေါ် မိတ်ဆက်ပေး၍ မခင်သိုက်နှင့် ဦးဝင်းမောင်၏ သားများဖြစ်ကြသော ဝင်းမြင့်အောင်၊ ဝင်းမြင့်နိုင်တို့နှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နောက်နေ့များတွင် မြင်းစီးထွက်စဉ် ဦးထင်ပေါ်နှင့် ဦးဝင်းမောင်တို့ ရောက်လာကြပြီး ဦးထင်ပေါ်က မခင်သိုက်နှင့် စကားပြောနေရစ်က ဦးဝင်းမောင်တို့သားအဖ မြင်းစီးထွက်သွားသည်။ မကြာခင် ဦးဝင်းမောင်အိမ်မှ တပည့်တစ်ယောက်က လာရောက်ပြောကြားသည်။ မြင်းစီးသွားရင်း သားကြီးဝင်းမြင့်အောင် မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျကြောင်း၊ မြေပေါ်လဲနေသော ဝင်းမြင့်အောင်ကို မြင်းက တက်နင်း၍ ဆေးရုံသို့ ခေါ်သွားရကြောင်း ပြောလာသည်။

ဦးထင်ပေါ်နှင့် မခင်သိုက်တို့ ဆေးရုံလိုက်သွားကြသည်။ ဝင်းမြင့်အောင် အခြေအနေမှာ မကောင်း။ ဆေးရုံမှဆင်းချိန်တွင် အောက်ပိုင်းသေသွား၍ အိပ်ရာထဲမှာ နေရသည်။

တစ်နေ့ ဦးထင်ပေါ်က ထမင်းစားဖိတ်၍ မခင်သိုက်နှင့် သူ့ကြီးကြီး သွားကြသည်။ ဦးထင်ပေါ်၏ အိမ်မှာ ခမ်းနားကျယ်ဝန်းသည်ထက် သူ့ပန်းခြံက ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်သည်။ ပန်းမျိုးစုံ စိုက်ပျိုးထားရုံမက ထူးဆန်းသော ပန်းမျိုးများလည်း ရှိသည်။ တစ်ပြိုင်နက် ပွင့်တတ်သော ပန်းသုံးမျိုးတို့ ဆောင်းဦးတွင် ပွင့်ချိန်ဖြစ်၍ ပန်းစင်များတွင် နှင်းများဝေနေသလို ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ ရာသီမတူ ပန်းများကို Green House ခေါ် မှန်အိမ်တွင် ထည့်၍ ပန်းနှင့်သင့်သော အပူရှိန်ပေးကာ ပွင့်စေသည်။ ထူးဆန်းသော Moon Flower ခေါ် ပန်းတစ်မျိုးနှင့် အပူပိုင်းဇုန်တွင် ရှင်သန်သည်ဆိုသော ဆူးပင်တစ်မျိုးမှ အပွင့်ကိုလည်း မခင်သိုက် တွေ့ခဲ့ရသည်။

‘အခါမဟုတ်ဘူးလို့တော့ မငြင်းလေနဲ့၊ ကျွန်တော့်ခြံမှာ အခါ
ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ ကျွန်တော်က ပွင့်စေချင်ရင် ပန်းတိုင်းပွင့်ရပေမ
ပေါ့’

ဟု ဦးထင်ပေါ်က ပြောသည်။

‘ဒါဖြင့် ရှင်က ပန်းတိုင်းကို ပွင့်စေသူပေါ့’

မခင်သိုက်က ကင်ပွန်းတပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုနေ့က Green
House အတွင်းမှ တွေ့ခဲ့သော ဆူးပင်အကြောင်းကို ဦးထင်ပေါ် ပြောပြ
ရာတွင် မခင်သိုက်က သံသယဝင်ခဲ့သည်။

ထိုဆူးပင်မှ အရွက်ကို စားမိလျှင် လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ၊ စိတ်
ရူးပေါက်တတ်ကြောင်း ဦးထင်ပေါ်က ပြောပြသည်။ မခင်သိုက်ခေါင်းထဲ
မှာ ရုတ်တရက် ဝင်းမြင့်အောင်ကို သတိရလိုက်သည်။ အင်မတန် သခင်ကို
ချစ်သော ယဉ်ပါးနေသည့်မြင်းမှာ ထိုနေ့နံနက်တွင် ခုန်ပေါက်ကာ သခင်ကို
ခါချတက်နင်းမိသည်မှာ ထိုအရွက်ကို မြင်း စားမိလေသလား။ သို့သော်
သူ့တွေးခေါ်မှုမှာ အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိခဲ့။

ဝင်းမြင့်အောင်ထံသို့ ခဏခဏ သွားရာတွင် ကလေးအဖြစ်ကိုကြည့်
ရင်း မခင်သိုက် စိတ်ဆင်းရဲမိသည်။ ဦးထင်ပေါ်ကိုမူ ဝင်းမြင့်အောင်နား
တွင် ပန်းချီဆွဲပြနေသည်ကို မြင်ခဲ့ရသည်။

ဦးထင်ပေါ်မွေးနေ့တွင် မခင်သိုက်တို့ တူဝရီး သွားရောက်၍ အိမ်ရှင်
အနေနှင့် ကူညီဧည့်ခံခဲ့ကြသည်။ မခင်သိုက်မွေးနေ့မှာလည်း ဦးထင်ပေါ်
လာရောက်၍ လက်ဆောင်ပေးသည်။ ကြီးကြီးဖြစ်သူ ဘုရားသွားချိန်ဖြစ်၍
ဦးထင်ပေါ်က စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောနေသည်။ သူသည် ပထမ
ဆုံး မမြမေနှင့်ကိစ္စကို ပြောပြသည်။

သူ့ဖခင် ဦးအောင်ကျော်သည် ဦးပြုံးချိုဇနီး ဒေါ်မြရင်ကို ယူခဲ့
ကြောင်း၊ သူ့မိခင်မှာလည်း ကွယ်လွန်၍ သူသည် အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့်အတူ
နေကာ ကျောင်းတက်ခဲ့ရကြောင်း၊ သူ့ဖခင်ကို ပဲခူးအသိုင်းအဝိုင်းမှ လူမှု
ရေးသာမက စီးပွားရေးပါ ဝိုင်းပယ်ကြ၍ သူ့အဖေမှာ နောက်ဆုံး စီးပွား
ရေးပျက်ပြားပြီး စိတ္တဇနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ သူ့အဖေက သူ့ကို မသေ
ခင် အားလုံးပြောပြခဲ့ကြောင်း၊ ဦးအောင်ကျော်ကို အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဝိုင်းပယ်

ဖို့ ဦးဆောင်လှုံ့ဆော်သူမှာ မမြမေ၏ အဖေဖြစ်ကြောင်း။

“အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ သိပ်လက်စားချေချင်တာပဲ။ စစ်ဖြစ်မယ်ဆိုတော့ သူ့အဖေက မမာနေပြီ။ ကျွန်တော်က ပဲခူးမှာနယ်ပိုင်၊ ကျွန်တော် မရရတဲ့နည်းနဲ့ သိုင်းဝိုင်းပြီးလုပ်လို့ မမြမေကို ရခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကာလပျက်ခါနီးဆိုတော့ ခြောက်လို့လို့မို့လို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ခင်ဗျား မမြမေကလည်း ကျွန်တော့်ဘက် ပါတယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက မမြမေပဲ။ သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်အောင်လုပ်ပြီး ဒီခလုတ်ကို ပိုင်အောင်နှိပ်ထားတော့ ပြီးနေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ လက်စားချေချင်လို့။ အဲဒီကတည်းက အာဏာဆိုတဲ့ အရသာကို ကျုပ် မြည်းစမ်းကြည့်ခဲ့တယ်”

မမြမေအဖေမှာ သူ့ရွံ့ရာမှန်းတီးသော ဦးအောင်ကျော်၏ သားဖြစ်သူ ဦးထင်ပေါ်နှင့် သူ့သမီး ညားသွားရသည်ကို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကာ ယခုတိုင် စိတ္တဇဝေဒနာ ခံစားနေရသည်။

“တစ်ခါတလေ လောကကြီးမှာ လူဆိုးဆိုတဲ့လူတွေဟာ ပင်ကိုက ဆိုးချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘေးက ဖိလာတဲ့ဒဏ်ကို ပြန်ပြီးခံချရင်းနှင့် ဆိုးဆိုးလာရတယ်။ အပြစ်တွေကို ကျူးလွန်လာရတယ်။ ခင်ဗျားဘဝက ရိုးရိုးနဲ့ အေးအေးလေးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျတော့ ငြိမ်ခံနေရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းနှစ်လိုက်မှာပေါ့။ မြုပ်သွားမှာပေါ့၊ တစ်ယောက်က ပြုခဲ့တဲ့ အမှုကို ငဲ့ခံလိုက်ရင် သံသရာက ပြတ်သွားမှာပေါ့၊ သံသရာဆိုတာ မဆုံးရဘူးလေ။ မပြတ်ရဘူး။ အစဉ်လည်သွားရမယ်။ ကျွန်တော်က ရှုံးသွားရင်လည်း လိုမ့်ခံမယ်။ ကျွန်တော်နိုင်တဲ့ အလှည့်ကျရင်လည်း ဟဲ ဟဲ ခါးစည်းခံကြပေတော့”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အာဃာတကြီးမားသော ဦးထင်ပေါ်၏ စကားလုံးများကြောင့် မခင်သိုက်က သည်းခံခြင်းနှင့် ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားကို ဟောပြော၏။ သို့သော် ဦးထင်ပေါ်က-

“ကျွန်တော့်ကိုချည်း သိပ်တရားပြမနေနဲ့ ဆရာမကြီးရဲ့၊ သူတို့လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့တဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ မောင်ထင်ပေါ်တို့ သားအဖ သနားစရာကောင်းလှချည်ရဲ့လို့ ငဲ့များ ငဲ့ခဲ့ကြသလား။ လူတစ်ယောက်မှာ

စားကွက်မရှိအောင်၊ အပေါင်းအသင်းက ဝိုင်းပယ်အောင် လုပ်တယ်ဆိုတာ လောက် ဆိုးတာမရှိတော့ဘူး။ သူတို့အလှည့်တုန်းကလည်း ကျုပ်အဖေကို ခွေးကျကျအောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ စာသင်ရင်း ကသိလင်တဖြစ်လို့ အဒေါ်က ဆက်လက်ထောက်ပံ့ရတယ်။ မိထွေးအသက်ရှင်စဉ်မှာ ငွေကို အဖေလက်ဖျားနဲ့ အတို့မခံဘူး။ သူများထင်သလို ကျုပ်အဖေဟာ သိုက်တူး တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျုပ်ထောင်လာပြီလေ။ ကျုပ်အလှည့် ရောက်လာ ပြီ။ အလှည့်ကျရင် မနွဲ့ရဘူးပေါ့။”

ဦးထင်ပေါ်က ပေဖြစ်ရင်ခံ တူဖြစ်ရင်နဲ့ဟူသော ဝါဒကို ကြေညာရင်း ဝင်းမြင့်အောင်ကိစ္စကိုလည်း ဖွင့်ဟဝန်ခံသည်။ ဦးဝင်းမောင်တို့ ဦးထင်ပေါ် ခြံနား ပြောင်းလာစက ဝင်းခြံခတ်ရန် မြေတိုင်းကိစ္စ ဖြစ်လာသည်။ ဦးဝင်းမောင်မြေ ဦးထင်ပေါ်ခြံထဲ ပါနေသည်။ ရိုးရိုးညှိနှိုင်းပြော၍ ရပါ လျက်နှင့်ပင် ဦးဝင်းမောင်ကတော် ဒေါ်တင်တင်ဦးက ရိုးရိုးမပြော၊ အဖေ လုပ်သူက သူများမယားသူခိုး၊ သားကလည်း သူခိုးသားမို့ မြေခိုးသည်ဟူ၍ ရိုင်းရိုင်းပျပျ ပြောဆိုစွပ်စွဲခဲ့သည်။ ဦးထင်ပေါ် အဖေဦးအောင်ကျော် ဒေါ်မြရင်နှင့်ကိစ္စ ဖြစ်စဉ်က ဒေါ်တင်တင်ဦးမိဘများမှာ လယ်ဝန်ဖြစ်၍ ဦးအောင်ကျော်ကိစ္စကို သိကြသည်။

“ယောင်တတ်တဲ့သူကို သွားထိရင် ထထိုးမိသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်အဖေကို ခိုက်မပြောနဲ့၊ ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော်ချမှားပဲ။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်ရင် လည်း ကျွန်တော့်ကို ထိခိုက်အောင်လုပ်သမျှ ကျွန်တော် လက်စားချေမှာပဲ”

ဦးထင်ပေါ် ပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း မခင်သိုက်က-

“ကဲ၊ ကလဲ့စားချေချင်တဲ့ အကျင့်ကို ဖျောက်မရဘူး ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုထင်ပေါ် ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေက လူကြီးချင်း မကျေမနပ်ဖြစ်ကြတာ၊ ဘယ်သူတရားတယ်၊ ဘယ်သူမတရားဘူးလဲလို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မကျေနပ်သူကို သတ်ပစ်တာမှ တော်ဦးမယ်၊ ခုလို အပြစ်မဲ့တဲ့ မိန်းမ တွေ၊ ကလေးတွေအပေါ်မှာ ဘာလို့ ပြစ်ဒဏ်ကို ပုံချချင်တာလဲ။ သူတို့ ဟာ တခြားလူတွေရဲ့ ဆိုးဝါးယုတ်မာတာတွေကို ခေါင်းထိုးပြီး ခံရတာ ရှင်မသနားဘူးလား။”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ခက်သားကလား မခင်သိုက်၊ ကျွန်တော်က သေတာကို မလိုချင်ဘူး၊ သေတယ်ဆိုတာ ဒုက္ခတစ်ခု၊ ဘဝတစ်ခုက လွတ်မြောက်သွားတာ၊ လက်စားချေတယ် ဆိုကတည်းက ဒုက္ခကိုလွတ်စေချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ တဖြည့်ဖြည့်ခံစေချင်လို့၊ ကျွန်တော့်အဖေ တလိုမ့်လိုမ့် ခံရသလို၊ သူတို့ တစ်တွေဟာလည်း သူတို့ရဲ့သမီး၊ သူတို့ကလေးတွေ မချီတရိဖြစ်နေတဲ့ ဝေဒနာကိုကြည့်ပြီး တလိုမ့်လိုမ့် ခံစားနေရမှ ကျွန်တော် ကျေနပ်မယ်။ ခုတော့လေ ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်သက်၊ မပတ်သက်သက် ကျွန်တော် လက်စားချေဖို့ အကျင့်ပါနေပြီ”

မခင်သိုက်မှာ ကြားရသော စကားများအတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောရတာ မခင်သိုက် ပင်ပန်းနေပြီလား၊ ကျွန်တော့်အဖို့လည်း မသက်သာပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အပြုအမူတွေမှာ ခုလို ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ကလဲစားချေရတာကို ကျွန်တော်သိပ်သာယာတယ်လို့ မခင်သိုက် ထင်သလား၊ ဒီမှာ မခင်သိုက်၊ ‘အသည်းခွဲတမ်း’ ကစားတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်သူမှ မနိုင်ပါဘူး၊ သူများအသည်းကို ကွဲအောင်ခွဲရတဲ့ ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးကရော ဘာမို့လို့လဲ၊ ကွဲလုနီးနီး ရင်နာရတာပဲ”

ဦးထင်ပေါ်သည် အကြောင်းစုံပြောပြပြီး ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးတပ်ရမည့်ကိစ္စကို မခင်သိုက်အား သူ ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်းမှာ သူ့အမြတ်နိုးဆုံး၊ ချစ်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဒီတော့ ကိုယ် အင်မတန်မြတ်နိုးပြီး ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အပေါ်မှာ လိမ်ဖို့ ဖုံးကွယ်ထားဖို့ ကိစ္စတွေဟာ မရှိအပ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်။ အထူးသဖြင့် အပြစ်ရှိရင်သာပြီး ဖုံးကွယ်ထားဖို့ မသင့်သေးတယ်” ဟု သူ့ခံယူချက်ကို ပြောပြသည်။

မခင်သိုက်က ဦးထင်ပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အပြစ်များမှာ ရာဇဝတ် မှုဖြစ်၍ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သူအား ချစ်မိလျှင် အလိုတူအလိုပါ အားပေးရာ မရောက်ဘူးလားဟု မေးသည်။

“မခင်သိုက်က ရာဇဝတ်လို့ ဘယ်လိုပဲဆိုဆို၊ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး

သူက တပ်တဲ့ကြိုးကွင်းတော့ ကျွန်တော် အစွပ်ခဲရဲပါတယ်”

နောက်ဆုံး ဦးထင်ပေါ်က မိမိ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ လုပ်သမျှများကို ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီး၍ အားလုံးသိနေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူလက်လွတ် မခံနိုင်ကြောင်း၊ သူသည် ဆေးကောလိပ်မှာ ပညာသင်စဉ်က အမြဲလို ပထမ စွဲခဲ့ပေမဲ့ သူလိုချင်သည်မှာ အာဏာဖြစ်၍ ဆေးကျောင်းမှထွက်ကာ ဘီစီ အက်စ်စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေပြီး အရာရှိ လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ သူ့စွမ်းရည်တော်သည်ကို ဆရာများက သိ၍ ဆေးကျောင်းမှ ထွက်ချိန်တွင် ဆရာများက ဝမ်းနည်း ကြကြောင်း ပြောပြသည်။ မခင်သိုက်က-

“ရှင့်စွမ်းရည်ကို သိပါတယ်။ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်။ အဲဒီ အစွမ်း တွေနဲ့ လူသားတွေ အကျိုးရှိအောင် လုပ်နိုင်ရင် ရှင်ဟာ ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ၊ ခုတော့ ရှင်ပွင့်စေတဲ့ ပန်းတွေဟာ အဆိပ်ပန်းတွေ၊ တညီးညီးတောက်နေတဲ့ အငြိုးပန်းတွေ၊ အမုန်းပန်းတွေ”

မခင်သိုက် စကားမဆုံးခင်

“ခင်ဗျာအပေါ်မှာတော့ အချစ်ပန်းပဲ ပွင့်ပါတယ်”

ဆိုကာ သူ့အမြတ်နိုးဆုံးသူကိုပေးရန် ရည်ရွယ်ထားသော စိန်လက် စွပ်ကို မခင်သိုက်လက်ကိုဆွဲကာ ဝတ်ပေးခဲ့သည်။ မခင်သိုက်က လက်ကို ရုန်းကာ လက်စွပ်ကို အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်စဉ် သူ့ကြီးကြီး ပြန်ရောက် လာ၏။

“မခင်သိုက် လက်စွပ်ကို ပြန်ကောက်ထားလိုက်ဦး၊ ကျွန်တော် ကြီးကြီးကို တံခါးသွားဖွင့်ပေးဦးမယ်”

မခင်သိုက်သည် လက်စွပ်ကို ကမန်းကတန်း ကောက်ယူကာ ဘော်လီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်မိသည်။

ဦးထင်ပေါ် ပြန်သွားသည်ထိ သူ စိတ်မကောင်း၊ ‘ရောရောဝင်ဝင် ဆက်ဆံမိ၍ ယခုလို ဖြစ်ရသည်’ ဟု သူ စိတ်ဆင်းရဲနေမိသည်။ ဦးထင်ပေါ် အမိန့်ကို နာခံ၍ လက်စွပ်ကို အိတ်ထဲဝှက်ထားမိသည့် သူ့စိတ်ကို သူ နားမလည်ဖြစ်မိသည်။ မနာက်ရက်များတွင် အနားယူရန် သူသည် ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းမြို့သို့ ခရီးထွက်လာ၏။ မကြာခင်ပင် ဦးထင်ပေါ် သူတည်းခိုရာအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ မခင်သိုက်ကို ကြီးကြီးကိုယ်တိုင်